

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · primer període · sèrie P · número 17

Ple del Parlament

Sessió 11, dijous 29 de juliol de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de covid-19 361-00006/13	5
Decret llei 16/2021, del 13 de juliol, d'aprovació de mesures urgents d'ordenament del joc de loteria reservat a la Generalitat de Catalunya 203-00006/13	12
Decret llei 17/2021, del 20 de juliol, pel qual s'adopten mesures extraordinàries de limitació a la densitat ramadera 203-00007/13	24
Decret llei 18/2021, del 27 de juliol, sobre l'increment retributiu per a l'any 2021 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2014 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya 203-00008/13	35
Decret llei 15/2021, del 6 de juliol, de creació del Fons Complementari de Riscos de la Generalitat de Catalunya 203-00005/13	46

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 11

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Ferran Domínguez Garcia

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut, el conseller d'Interior, la consellera de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de covid-19 (tram. 361-00006/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Decret llei 16/2021, del 13 de juliol, d'aprovació de mesures urgents d'ordenament del joc de loteria reservat a la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00006/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

3. Decret llei 17/2021, del 20 de juliol, pel qual s'adopten mesures extraordinàries de limitació a la densitat ramadera (tram. 203-00007/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

4. Decret llei 18/2021, del 27 de juliol, sobre l'increment retributiu per a l'any 2021 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2014 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00008/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

5. Decret llei 15/2021, del 6 de juliol, de creació del Fons Complementari de Riscos de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00005/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

La presidenta

Bon dia. Si us plau, si poden ocupar els seus escons començaríem aquest Ple d'avui.

Abans de començar, voldria fer un esment. La setmana passada vam començar la sessió fent menció dels incendis que havien tingut lloc aquells dies. Malauradament, entre el darrer Ple i el d'avui, el foc ha cremat en diverses comarques al nostre país: a l'Empordà i sobretot a la Conca de Barberà i a l'Anoia. El pitjor incendi d'aquest estiu ha afectat Santa Coloma de Queralt, Bellprat i Sant Martí de Tous. Vull mostrar el meu agraïment a tots els professionals, a tots els serveis d'emergències, els voluntaris, els pagesos, a tothom qui ha lluitat contra les flames i el foc i fan ara front als efectes col·laterals d'aquests incendis.

En quaranta dies –em sembla que és rellevant donar aquestes xifres–, han cremat a Catalunya unes 2.640 hectàrees de bosc i de cultius. Una xifra que multiplica per setanta les dades del mateix període de l'any passat. És el pitjor incendi dels darrers quinze anys, el pitjor registre dels darrers quinze anys. I el pitjor de tot és que, en la majoria dels casos, sembla que aquests incendis o bé són intencionats, o bé els ha causat una negligència humana.

Per tant, ens trobem en una situació d'elevat risc d'incendis. Cal seguir fent una crida pública a la prudència, a la responsabilitat col·lectiva, perquè qualsevol descuit, qualsevol espurna pot ser l'origen d'un incendi, i hauríem de ser tots extraordinàriament responsables i extremar les precaucions.

Així mateix, a la darrera Junta de Portaveus, que va tenir lloc ahir, es va aprovar una declaració en suport dels companys de la Mesa del Parlament de la XII legislatura, citats a declarar davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, acusats de

desobediència per haver permès que en aquest Parlament es pogués debatre sobre determinades qüestions.

El Parlament és, per raó de ser i per definició, el lloc on es pot parlar i es pot debatre de tot el que considerin vostès, que som els representants electes dels ciutadans, amb l'únic límit que ens imposa el respecte escrupolós als principis democràtics i a la voluntat popular. Però no només s'hi ha de poder parlar de tot, sinó que s'ha de poder fer lliurement; s'ha de poder fer sense interferències, sense ingerències, sense amenaces i sense impediments per part de tercers.

Per això, la inviolabilitat del Parlament, recollida a l'Estatut de Catalunya, a l'article 55.3, és la base del parlamentarisme, perquè és la garantia que un representant de la ciutadania no serà perseguit pels vots o per les opinions que emeti en exercici de les seves funcions. Per tant, anar contra els drets dels representants de la ciutadania és anar en contra dels drets de tots els ciutadans de Catalunya. Perseguir penalment els qui compleixen el seu deure de garantir un parlament veritablement democràtic i sobirà és perseguir penalment la raó de ser del parlamentarisme i, per tant, la base de la democràcia.

Així doncs, vull mostrar el meu suport al president Torrent, al vicepresident Costa i als secretaris Eusebi Campdepadrós i Adriana Delgado, davant d'aquesta causa política

(Aplaudiments.)

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I abans de començar amb l'ordre del dia i de conformitat amb l'acord... *(Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)* No he acabat en l'exercici de la paraula, senyor Martín Blanco. Si em permet que acabi... *(Pausa.)*

Abans de començar amb l'ordre del dia i de conformitat amb l'acord de la Mesa del passat 20 de juliol i amb la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i a les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials que proporciona l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2021 han estat 1.288 les víctimes del..., les morts de les persones que han intentat arribar per via marítima a Europa.

I també els faig avinent que, de conformitat amb l'acord de la Mesa i la Junta de Portaveus, sobre la celebració encara en format reduït de les sessions plenàries, ateses les circumstàncies actuals de pandèmia, són seixanta-nou els diputats que han delegat el seu vot per a aquest matí, i seixanta-vuit els que ho faran per a la continuació de la sessió.

I ara sí, si no hi ha més qüestions, passàrem al primer punt de l'ordre del dia. Senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Per una crida a l'observança del Reglament, d'acord amb l'article 90.

La presidenta

I a quin article es vol referir?

Ignacio Martín Blanco

A l'article 39: les funcions de la presidència del Parlament.

La presidenta

Senyor Martín Blanco, ja ens hem trobat en aquesta circumstància. L'article 39 té a veure amb les meves funcions com a presidenta, i en el Reglament es preveu que la presidenta pugui fer declaracions als inicis dels plens, com és el que estic fent ara. Per tant...

Ignacio Martín Blanco

Però no declaracions contràries a l'ordenament jurídic.

La presidenta

No, no és contrari a l'ordenament jurídic perquè ho regula el nostre Reglament. I, per tant, he fet ús de la paraula per esmentar una declaració de la Junta de Portaveus que va tenir lloc ahir. I jo he afegit una declaració, a títol personal, parlant en primera persona, com una declaració de la presidenta, com ho preveu el Reglament.

Ignacio Martín Blanco

Disculpi, presidenta. Vostè ha d'ordenar els debats amb imparcialitat. I és evident que la seva «soflama»...

La presidenta

Senyor Martín Blanco, no li he donat la paraula. No estem dialogant, vostè i jo.

Ignacio Martín Blanco

Però vostè ha de ser imparcial...

La presidenta

M'ha demanat la paraula per un article que té a veure amb la meua manera de dirigir el debat.

Ignacio Martín Blanco

Senyora presidenta, vostè...

La presidenta

Senyor Martín Blanco... *(Veus de fons.)* Senyor Martín Blanco, no té la paraula. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a Ignacio Martín Blanco i aquest continua parlant uns moments.)* Senyor Martín Blanco, el crido a l'ordre, no té la paraula. *(Veus de fons.)* Senyor Martín Blanco, estem... *(Veus de fons.)* Senyor Martín Blanco, el torno a cridar a l'ordre. *(Veus de fons.)* Senyor Martín Blanco, no té la paraula. *(Veus de fons.)* Senyor Martín Blanco, no té la paraula. *(Veus de fons.)* Senyor Martín Blanco, l'he de tornar a cridar a l'ordre? *(Veus de fons.)*

Senyor Martín Blanco, vostè m'ha cridat a l'observança del Reglament per l'article 39. L'article 39 té a veure amb la manera com jo duc a terme les meves funcions com a presidenta del Parlament. Li estic... *(Veus de fons.)* Senyor Martín Blanco, escolti'm, perquè el tornaré a cridar a l'orde. No estem fent un diàleg. Vostè m'ha demanat la paraula i jo li estic responnent. Per tant, li demanaria que m'escoltés quan jo li estic responnent, perquè no té la paraula.

L'hi dic: l'article 39 té a veure amb la manera com jo condueixo els debats i té a veure amb les meves atribucions. Ja ha rebut vostè a la Junta de Portaveus alguna advertència per part dels lletrats sobre la seva suposada consideració d'imparcialitat en el meu exercici de la presidència. Li dic que he fet una declaració com ho preveu el Reglament. *(Veus de fons.)* No he fet cap «soflama», he fet una declaració com ho preveu el Reglament. Per tant, no té la paraula i comencem la sessió.

Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de covid-19

361-00006/13

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple perquè informi sobre la gestió i l'evolució de la cinquena onada de la pandèmia de covid.

D'acord amb el que disposa el Reglament... *(Remor de veus.)* Si us plau, si poden fer silenci m'ajudaran. D'acord amb el que disposa el Reglament, en primer lloc in-

tervendrà el grup parlamentari sol·licitant, i a continuació podrà intervenir la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament.

Així doncs, té la paraula per exposar els motius de la sol·licitud de compareixença, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé; gràcies. Bon dia, diputats i diputades. Cap ple sense el tall publicitari de la presidenta i del senyor Nacho Martín Blanco. En tot cas, nosaltres volíem començar aquest Ple, també, no?, reclamant la compareixença del president de la Generalitat, el senyor Aragonès, per poder debatre d'un tema que nosaltres creiem que sí que és rellevant, que és la gestió de la cinquena onada de la covid per part del Govern de la Generalitat, i també per tenir respostes a preguntes que nosaltres entenem que són necessàries i que també reclama el conjunt de la ciutadania.

Vull començar amb una prèvia. O sigui, nosaltres entenem –i, a més a més, ens costa, també, no?, d'entendre per altra banda– que fora raonable que en un context de cinquena onada, de col·lapse de l'atenció primària, amb les UCIs arribant a set-cents pacients, amb un govern que ha aprovat resolucions que suspelen l'atenció sanitària que no és covid, quan Catalunya ha batut el rècord de contagis a la Unió Europea o, per exemple, quan la recuperació econòmica es pot alentir i es pot, també, veure afectada, en aquest cas, la temporada turística, nosaltres entenem que hauria de ser raonable que el president de la Generalitat comparegués, i ho fes, també, a voluntat pròpia. De fet, ho ha fet durant mesos quan estàvem, en aquest cas, en període preelectoral –i no voldríem pensar que aleshores es feia perquè s'estava en període preelectoral–, i no es fa avui, que estem en una situació que és complicada, que, a més a més, és difícil i que, a més, impacta en el conjunt de la ciutadania.

Nosaltres entenem que hi ha preguntes que necessiten respostes. La primera: per què l'atenció primària, després d'un any, s'ha tornat a col·lapsar? Després d'un any i mig de pandèmia no tenim més professionals per reforçar l'atenció primària. La segona: per què a principis de juliol, amb un rècord d'incidència de la pandèmia, se celebren macrofestivals musicals? La tercera: per què es produeix una nova desescalada, accelerada com la de Nadal, obrint l'oci nocturn abans de Sant Joan, quan ja ha arribat la variant delta? La quarta: per què el Govern va endavant i endarrere, dona batzegades com «ara sense mascareta», «ara amb mascareta»? La cinquena: per què Catalunya ha tornat a perdre la capacitat de rastreig i per què gairebé el cinquanta per cent de la gent no compleix la quarantena?

Però, finalment, nosaltres també creiem que cal donar explicacions de per què, quan s'exigeix a la ciutadania, quan s'apliquen restriccions de drets, com en aquest cas, també, les restriccions de volum de reunió, de persones reunides, o, per exemple, també, el toc de queda, per què, quan es demana esforços a la ciutadania, hi ha membres del seu Govern que se salten les restriccions? I vull insistir en això: són restriccions, no recomanacions. I el senyor Puigneró encara estem esperant que doni explicacions de per què un membre del Govern de la Generalitat s'ha saltat les restriccions que ha fixat el propi conseller de Salut. I jo li reclamo que vostè doni explicacions, que les doni el senyor Puigneró, que s'assumeixin responsabilitats i, en tot cas, que posi ordre al seu Govern, perquè no pot ser que s'exigeixi a la ciutadania responsabilitat i, en tot cas, també complir les restriccions que marca la Generalitat, i no ho faci el seu Govern.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació i per posicionar-se en nom dels grups parlamentaris, tenen un temps màxim de tres minuts. I en primer lloc tindria la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bon dia. El Grup Parlamentari Socialistes dona suport a la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat. I, a més, volem manifestar que considerem que la compareixença s'hauria de substanciar avui mateix. De fet, com ho feia el diputat Cid, voldríem recordar que vostè compareixia cada quinze dies, previ a les eleccions. I la pandèmia no s'ha acabat: tenim una perspectiva de set-centes persones a l'UCI, 165 municipis de Catalunya amb toc de queda, oci nocturn restringit, reunions de no més de deu persones. I quan tenim, a pesar de les dades, una percepció social de la pandèmia més baixa, en podríem dir una percepció d'una certa normalitat. Tan cert és que ahir va comparèixer el conseller de Salut, com cert és que l'impacte social, econòmic i sanitari d'aquesta onada és molt fort.

La compareixença del president de la Generalitat ens podria aportar una visió més transversal, més de compromís de tot el Govern, des de Salut a Interior, passant per Cultura, Presidència o qualsevol departament. De fet, ahir mateix coneixíem un manifest de quasi cinquanta societats científiques que ens alertaven, ens demanaven restringir les interaccions socials i reconeixien que no havien anticipat el que podia venir. Demanen que demanem sensibilitat i responsabilitat. Per exigir responsabilitats, per sensibilitzar, el que hem de fer és ser exemplars en les nostres actuacions. I em perdonaran, però veure el vicepresident Puigneró en una trobada de més de vint persones, sense mascareta, incomplint les normes i contradient amb fets tot el que demana Salut, no ajuda gens. El contrast amb les restriccions que per preservar la salut pública s'imposen a la població i la imatge del vicepresident és d'una gran irresponsabilitat política. A altres països s'emprenen altres decisions. I, a més, deixi-m'ho dir, ni que només sigui per solidaritat del Govern: ha deixat contra les cordes el conseller Argimon.

Esperem que aquest estiu les coses s'estabilitzin. Esperem que la responsabilitat i l'exemplaritat del Govern no sigui un desig, sinó que sigui una realitat. I ens hagués agradat parlar també d'això, avui en aquesta compareixença. Igual que ens hagués agradat saber com pensen abordar la desescalada de la cinquena onada, com abordarem el curs escolar, o què ens està passant a les residències de gent gran. Creiem que val la pena i no deixar per al setembre o l'octubre la discussió i el debat sobre una de les onades més dures d'aquesta pandèmia.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, señora presidenta. Los primeros meses de presidencia de Pere Aragonès no nos están gustando. Los diputados de VOX tenemos la sensación que lidera un proyecto triste, atolondrado, cargado de radicalismo provinciano e improvisación irresponsable.

Señor Aragonès, usted no es el líder que necesita la región catalana en un momento de profunda crisis económica, social y sanitaria. Pilota la Generalitat como un contable gris. Ni cuarenta empalagosos reportajes en TV3 recordando que fue socio del Club Super3 van a convertirlo en el William Wallace con barretina que aspira a ser. Amenazado por Waterloo y los antisistema, Pere Aragonès ni siquiera tiene autonomía para tomar decisiones de calado, está atrapado entre la espada de Puigdemont y la pared de la barricada de la CUP. No nos sorprende que sus primeros meses de gobierno sean, por tanto, un absoluto caos.

Nos gustaría, igual que a los dos grupos que me han precedido en el uso de la palabra, debatir en profundidad sobre diferentes cuestiones. En primer lugar, sobre la negligente e irresponsable gestión de la quinta ola de la pandemia; también de cómo

ayudar al turismo tras haberle destrozado la segunda temporada turística; sobre los efectos del ridículo plantón que va a dar mañana usted a la Conferencia de Presidentes y los efectos que tiene esto para Catalunya.

Y también queremos hablar de otras cuestiones. Pues, por ejemplo, la vergonzante e ilegal utilización del Instituto Catalán de Finanzas para pagar la fianza de los golpistas, los efectos que tiene eso sobre la aspiración de obtener ficha bancaria, y para que nos explique por qué han dimitido tres integrantes del Instituto Catalán de Finanzas.

También nos gustaría hablar de su incapacidad para mantener el más mínimo respeto institucional a una región como Aragón para impulsar unos juegos de invierno; también sobre su cobarde ambigüedad en cuanto a la ampliación del Prat. Y también nos gustaría conocer, por descontado, las acciones concretas que piensa impulsar para reactivar el empleo y la economía, como la catalana, que lleva más de cuatro años creciendo por debajo de la media española.

Son muchas las cuestiones que tiene que explicar en sede parlamentaria, señor Aragonès. No sé si se aprobará la comparecencia, atendiendo a la disparidad de criterios entre Junts y Esquerra vivida ayer en la Junta de Portavoces. En cualquier caso, nosotros votaremos a favor. Catalunya necesita estabilidad, madurez, realismo, un presidente que dé la cara y, desde luego, un presidente que no se pase el día llamando a Bélgica.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, bon dia. La companya diputada Laia Estrada, en la sessió de control de l'últim Ple, fa escassos dies, li va preguntar sobre la gestió de la covid, senyor president. Li preguntava si el seu Govern mantindria la tònica d'avantposar els interessos econòmics per davant dels interessos de la societat i de la salut de tots i totes. Vostè tenia dos minuts i mig per respondre, temps que tots convindrem que és manifestament insuficient per donar compte d'un assumpte, en aquest Parlament, tan important. Per això, la Candidatura d'Unitat Popular entén absolutament necessària la seva compareixença.

I és necessària, perquè així vostè es podrà explicar millor, en profunditat, amb concrecions, de com hem arribat fins aquí, fins a una cinquena onada que presenta les pitjors xifres d'incidència en el que portem de crisi de la covid. Vostè presentava aquesta cinquena onada com quelcom imprevisible i, en canvi, el conseller Argimon feia autocrítica i deia que des de Salut no s'havien fet les coses bé, que no es podien repetir errors. L'autocrítica que ha començat el conseller Argimon l'ha de continuar vostè, president, valorant que hi ha coses que s'han fet malament. I això és una evidència. Les onades poden existir –i tant, que poden existir les onades–, però la clau és estar preparats per fer front a aquestes onades i que sempre això no recaigui a les espatlles d'un personal sanitari que està absolutament esgotat, i d'una sanitat pública que ja ha sostingut, amb escreix i amb molta força, les conseqüències de la pandèmia.

Cal que comparegui, president, i cal que comparegui vostè, i no només el conseller, perquè la pandèmia va més enllà d'una conselleria concreta. I cal que ens aclareixi com hem de fer front a aquesta cinquena onada de forma immediata, quin enfocament donem a un sistema sanitari que està totalment desballestat –i que convindrà amb nosaltres que és fruit dels errors que s'han comès durant anys i d'una sèrie de mancances estructurals que arrosseguem– i que cal que hi aboquem molts recursos públics.

També cal que vostè ens aclareixi com fem front als determinants socials de la salut. S'estan registrant les pitjors dades d'empobriment i tenim l'obligació de com-

batre això. Com explicava la diputada Estrada, el drama de la crisi sanitària no només es compta comptant llits a l'UCI, sinó també amb xifres de desnonament, amb taxes d'atur i amb els altres indicadors de desigualtat. És constatable que la covid va per barris i que sempre afecta els més vulnerables. I si parlem de vulnerabilitat màxima, hem de parlar també de persones internes en centres penitenciaris, com passa avui mateix a Brians 1, on els presos es troben en situació de confinament absolut per un macrobrot que hi ha, amb suspensió de drets. I, per tant, vostè ha de venir en aquest Parlament i aclarir com combatre això.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia i bona hora. Som aquí per sumar-nos a la petició dels comuns perquè el molt honorable president de la Generalitat, Pere Aragonès, comparegueu davant del Ple d'aquesta cambra per informar sobre la gestió i evolució de la cinquena onada de la covid. Tenint en compte que el conseller de Salut, el senyor Josep Maria Argimon, s'infla a informar-nos i fins i tot a inundar-nos de powerpoints sobre el tema, aquesta petició de compareixença podria semblar la típica torrecollonada política, ganes de fer-li passar una mala estona al president a compte d'una mena de plaga bíblica *que no es culpa de nadie*. Error. El que volem és protegir el conseller de Salut i tots els responsables de la nostra sanitat de la sobrecàrrega d'haver de torejar alhora les explicacions tècniques i polítiques del que està passant.

Déu maleeixi no només el virus, sinó el primer o la primera que se li va acudir que en podia treure rendiment polític. Automàticament, ens va condemnar a tots a ser moneda de canvi; en ocasions, mortals. La població ha vist, espantada i indignada, com tot allò amb què ens havien ensenyat a creure s'anava ensorrant com un castell de cartes. La millor sanitat pública del món no donava ni dona l'abast; les vacunes van i venen; les restriccions no se les creu ni el vicepresident Puigneró, que efectivament es deu pensar que una paella amb la Pilar Rahola i Carles Puigdemont dona immunitat d'aquella que en diuen «*de rebaño*».

No és que els comuns i Ciutadans estiguem *lo que se dice a partir un piñón*, però els dos grups van ser capaços de posar-se d'acord la legislatura passada, i en aquesta, de mantenir-ho, per demanar una comissió d'investigació de què va passar exactament a les residències de gent gran amb la pandèmia, de quantes morts o morts indignes no s'haurien pogut evitar de fer les coses d'una altra manera, potser; sobretot havent estat, potser, Junts i Esquerra, més entestats a barallar-se per qui controlava què que per fer la feina.

Jo vaig explicar ahir, a la Comissió de Salut, que com a periodista vaig tenir coneixement d'històries terribles, experiències horroroses de famílies que no només van perdre avis i àvies, pares i mares, sinó que a sobre, en algun cas, van ser denunciats, ells, per algun responsable sanitari –esperem que descontrolat–, van haver de donar explicacions als Mossos i fins i tot pagar de la seva butxaca una advocada de luxe, d'aquelles que normalment només poden pagar-se els acusats del procés o algun membre de la Mesa del Parlament que té molta por de deixar de ser-ho si no aconsegueix imposar una interpretació surrealista, sectària i bastant il·legal del Reglament del Parlament.

És possible que hi hagi residències i hospitals a Catalunya que, tenint por que algun dia els caigui a sobre un manat de querelles, decidissin querellar-se ells preventivament contra alguna víctima de la covid? No ho sabem segur, però és la mena de cosa tan greu que creiem que val la pena investigar-ho. És només un exemple de la mena d'escenaris que es poden arribar a dibuixar quan en una hora tan dura i tan greu no acaba de quedar ben clar qui mana. Ara que per fi sembla que hi ha una

línia més o menys definida de comandament o *un mando más o menos único*, esperem que el president de la Generalitat..., feu un pas, no al costat ni enrere, sinó endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Bien, la semana pasada Esquerra Republicana –el diputado Jordi Albert– nos trajo aquí una moción, de no sé cuántos mil puntos, donde casi todos hablaban de que iban a seguir trabajando para paliar los efectos de la epidemia, de la crisis sanitaria, etcétera. Si van a seguir trabajando así como hasta ahora, paren; paren, porque es que Cataluña va a la cabeza de la quinta ola.

Ayer tuvimos comparecencia del señor Argimon, y entonces nos dio toda una serie de justificaciones. Nos dijo que es que aquí en Cataluña, pues, recibimos mucho turismo. Sí, igual que otras comunidades autónomas. Nos dijo también que nos estaba afectando la variante delta. Sí, igual que a otras comunidades autónomas. Nos dijo que también había variado la percepción social porque se había retirado la mascarilla. Sí, al igual que en el resto de comunidades autónomas. Nos dijo también que a este aumento de casos habían contribuido los viajes de fin de curso. Me imagino que en el resto de España también han ido los alumnos de viaje de fin de curso.

Sin embargo, aquí encabezamos la quinta ola. ¿Por qué? Pues porque hay una gestión que no se está haciendo de manera correcta, y como mínimo yo creo que el *president* del Govern debería salir aquí a dar explicaciones o dar la cara, cosa que, por ejemplo, sí ha hecho el *conseller* Argimon, que, mire, se lo reconozco, por lo menos es bastante más valiente que usted, señor Aragonés, y entona el *mea culpa* y reconoce los errores, cosa que también me da bastante miedo. Me da bastante miedo que salga el *conseller* a decir: «Bueno, nos equivocamos con los macroeventos, no los tendríamos que haber hecho.» Ah, bueno, pues no pasa nada. Oye, vamos probando, a ver lo que pasa, ¿no? Mañana, si acaso, pues salimos también y montamos aquí una macrofiesta, a ver qué pasa dentro de quince días.

Creo que hay que ser un poquito más precavido –más precavido–, porque estamos dando, sobre todo, ejemplo a la ciudadanía. Y cada vez que anunciamos una cosa, y después resulta que tenemos que dar pasos hacia atrás, pues creamos también una frustración en la población, que están, además, soportando todas las medidas y todas las restricciones de manera ejemplar. Así que yo creo que, qué mínimo que ser ejemplares también desde el Gobierno. Y también le digo: imágenes como la jarana independentista que se ha montado el señor Puigneró no vienen bien –no vienen bien, señor Aragonès.

Hace unos meses en su tuit, después de pasar el covid, el señor Puigneró, nos decía: «Solo espero que todos juntos salgamos aprendidos.» Bueno, pues parece que no, parece que no ha aprendido el señor Puigneró. Y yo lo que espero es que seamos capaces, insisto, primero, de dar ejemplo desde las instituciones; segundo, de no dar palos de ciego –no podemos decir «ahora sí macroeventos», luego «no macroeventos», y luego, tercero, tener, pues, la suficiente honestidad y valentía como para venir aquí y comparecer. Creo que no tendría que ser una petición de ningún grupo, sino que creo que tendría que haber salido de usted mismo dar las explicaciones de por qué Cataluña está inmersa en esta quinta ola y además la lidera.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Des de Junts per Catalunya i amb un posicionament breu, nosaltres votarem també a favor d'aquesta sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat de Catalunya per compartir amb els diputats l'activitat i la diagnosi a l'entorn de la pandèmia de la covid-19, en el moment en què s'haja de substanciar, tot i que avui ho fem en un ple no previst, ara ja incorporat al calendari de sessions de la cambra.

Volem posar de manifest, però, que aquest Govern ha fet i farà aquelles explicacions necessàries per donar a conèixer les darreres xifres i les darreres accions amb relació a la pandèmia. Servisca com a exemple la compareixença d'ahir mateix en seu parlamentària, en el marc de la Comissió de Salut, del conseller Argimon, amb xifres, amb dades, amb pautes, amb protocols i amb tota mena de detalls. Però com que la informació mai no sobra, estem convençuts que el Govern farà aquesta nova compareixença de bon grat, sobretot perquè és un tema de gran interès, amb novetats i canvis constants, que vol transparència i vol també apropament a la ciutadania i acció.

Aprofitant aquest breu temps d'intervenció, voldria recordar a la ciutadania aquest crit d'ajuda que fa el collectiu sanitari en aquests moments de cinquena onada, que ens apella directament a nosaltres i a les nostres actituds en un moment complex. I cal que fem una crida a la vacunació, al mateix temps que cal agrair l'esforç de tothom per aquest bon ritme que tenim com a país, amb unes xifres que aquesta setmana arribaran als 9 milions de dosis administrades i amb 5 milions de persones vacunades amb almenys una d'aquestes dosis. L'esforç és ingent i, com a societat, cal que hi contribuïm.

Ahir ho deia el conseller Argimon en compareixença i, si avui m'ho permeten, el parafrasejo: «Estem de vacances» –alguns gairebé–, «però també estem en pandèmia i, per aquest motiu, les properes setmanes són claus.» Amb el desig que en el moment en què substanciem aquesta compareixença les xifres siguin millors i la situació siga més estable, tal com ja he avançat, des del Grup de Junts per Catalunya votarem a favor.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Meritxell Serret.

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta. President, conselleres i consellers, diputades i diputats, per part del Grup d'Esquerra Republicana evidentment votarem també a favor d'aquesta compareixença. Estem sempre a favor de lo que és la transparència, les explicacions i el rendiment de comptes. Durant tota aquesta pandèmia, des del primer moment, qui ha representat aquest Govern ho ha fet; en el seu moment, la consellera de Salut Alba Vergés, ara el conseller Argimon i, per descomptat, la presidència. Ahir, el conseller Argimon –s'ha dit reiterades vegades– va comparèixer, va donar comptes, va explicar com està evolucionant i els esforços que s'estan fent des de tots els serveis socio-sanitaris del país. I, malgrat això, estem en plena cinquena onada; però no només a Catalunya. I el que no podem fer, evidentment, és abaixar la guàrdia. I els responsables públics –aquí també, evidentment– som els primers que hem de donar exemple sempre. I ahir mateix també ho recordava el propi conseller Argimon.

Des del Grup d'Esquerra Republicana, per tant, tenim tota la plena confiança en que el molt honorable president Pere Aragonès, com ho va fer abans quan era vice-president, ara com a president donarà totes les explicacions que facin falta. Tots els membres del Govern assumeixen cada dia la responsabilitat, des del primer moment, de fer front a aquesta pandèmia, que és global, que és una pandèmia que, com han recordat altres companyes i companys de l'hemicicle, afecta tots els aspectes de la vida, que està tocant greument aquelles persones i aquells sectors que ja pateixen les

desigualtats, i que necessitem afrontar aquesta pandèmia reforçant la nostra estructura socioeconòmica, sent la nostra societat molt més resilient per afrontar el que ha de venir després.

Ens cal, per tant, mantenir aquesta vigilància extrema. En aquest sentit, des del Grup d'Esquerra Republicana, tots els nostres polítics i representants sempre ho hem dit: primer és la vida; la vida va per davant de tot. I, en aquest sentit, també, continuar recordant la necessària complicitat de tota la ciutadania amb els serveis socio-sanitaris, amb els grans professionals que estan i continuen fent esforços. No podem abaixar la guàrdia. I tots els que tenim representativitat o responsabilitat política al Govern –i també no al Govern– hem de fer tot el que faci falta mentre duri aquesta onada, mentre duri aquesta pandèmia, i també quan passi, per continuar acompanyant la ciutadania i per poder superar el que està passant i les conseqüències de tot el que implica la pandèmia global de la covid. Per tant, votarem a favor i votem a favor d'aquesta compareixença i, com sempre, al costat del Govern per tirar endavant la nostra societat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Bé, doncs acabat el debat, procedirem ara a la votació.

Votarem aquesta sol·licitud de compareixença. Em demana la paraula, senyora Romero? *(Pausa.)* No. Ah, estava marcant el sentit de vot. Ah, clar! *(Veus de fons.)* D'acord, d'acord. És que no ho sabia, i com que encara no havia donat la instrucció... D'acord.

Doncs comença la votació.

La sol·licitud de compareixença ha estat aprovada amb 133 vots a favor.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei 16/2021, del 13 de juliol, d'aprovació de mesures urgents d'ordenament del joc de loteria reservat a la Generalitat de Catalunya

203-00006/13

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 16/2021, del 13 de juliol, d'aprovació de mesures urgents d'ordenament del joc de loteria reservat a la Generalitat de Catalunya.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el senyor Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda, per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té, doncs, la paraula el conseller senyor Jaume Giró. *(Pausa.)* Sembla que s'ha absentat un moment... D'acord, ja tenim aquí el conseller. Doncs quan vulgui, conseller.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, conselleres, consellers, avui els vinc a presentar el Decret llei 16/2021, de 13 de juliol, d'aprovació de mesures urgents d'ordenament del joc de la loteria reservat a la Generalitat de Catalunya. Aquest decret llei és la culminació d'un projecte que es va iniciar l'any 86 amb la voluntat de tirar endavant un sistema de loteries de Catalunya. Aquest mes de juliol, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes va deixar d'existir. Per això, és urgent i necessari fer efectiva la transformació de l'EAJA en una societat anònima de naturalesa unipersonal. La conversió en una societat anònima unipersonal és necessària per habilitar-la efectivament per a la gestió de les loteries per compte de la Generalitat, cosa que duia a terme l'EAJA per llei.

La raó fonamental per crear la nova entitat és fer efectiva la separació de l'òrgan operador de l'òrgan regulador. A cap país europeu el que opera una activitat és el

mateix que la regula. Això és evident i passa a qualsevol país occidental. I, a més a més, així ho estableixen la doctrina i la jurisprudència europees. La normativa actual de loteries no encaixa, perquè està pensada per a l'entitat comercial, i ara és una societat mercantil. I per això ara adaptem la normativa de loteries a la nova societat mercantil.

Vull deixar clar ja d'entrada que aquesta transformació en societat anònima unipersonal serà per mandat del Parlament de Catalunya i, per tant, només el Parlament de Catalunya podrà canviar-la. En cap cas podrà ser privatitzada mai –mai–, ni tan sols parcialment, sense una altra llei del Parlament de Catalunya que així ho habiliti.

Amb aquest decret llei, doncs, només volem ordenar i establir el nostre sistema propi de jocs. I ho volem fer amb la voluntat de simplificar-ne la gestió, després de la transformació de l'EAJA en una societat cent per cent pública, com és Loteries de Catalunya, SAU, alhora que adaptem i modernitzem la normativa de loteries de la Generalitat de Catalunya.

Ho fem equiparant el nou esquema normatiu de la loteria pública catalana a l'estatal, per tal de garantir una cosa bàsica, però que ara no es complia, que és la igualtat de condicions en el mercat. Loteries de Catalunya, com a societat anònima unipersonal, serà un instrument molt més útil. Ho serà, perquè facilitarà i racionalitzarà la relació amb els 2.200 punts de venda i agilitzarà el sistema comercial de jocs de loteria al nostre país.

Així, per exemple, amb aquesta SAU podrem contractar els nous integrants de la xarxa comercial i deixar de fer-ho a través d'autoritacions administratives com fins ara. La nova societat no podrà donar autoritzacions administratives a la xarxa comercial, sinó que aquesta relació s'haurà de basar en contractes privats amb els nous punts de venda.

Les persones que avui són titulars d'autoritacions vigents no es veuran per a res afectades, a no ser que elles o ells mateixos optin per nous contractes com a instrument de vinculació. Si és així, es canviarà. Si no és així, ells seguiran amb les mateixes condicions econòmiques i amb la vinculació que tenen ara fins la seva finalització. Aquests són els seus objectius. Uns objectius, hi insisteixo, operatius i funcionals, perquè volem que Loteries de Catalunya funcioni, i funcioni cada cop millor.

Els vull dir que el Govern de Catalunya creu en Loteries de Catalunya, com hi han cregut el conjunt de ciutadanes i ciutadans, fent confiança als nostres jocs any rere any, i amb un important salt quantitatiu en els sortejos de la Grossa. El Govern i la conselleria d'Economia defensem aquest projecte, i per això volem deixar-ho endreçat, com en qualsevol altre país del món.

I és que aquest és un decret llei més en la línia de voler espremer al màxim les nostres competències que no pas canviar cap tema substancial de la naturalesa jurídica de loteries. És un decret llei que regula aspectes essencials dels ingressos públics de la Generalitat que es deriven de la comercialització de la loteria.

Mirin, des de l'any 92 fins avui l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat ha destinat a finalitats socials gairebé 300 milions d'euros. És una xifra notable –jo crec que insuficient–, que ha estat destinada a finançar programes i actuacions d'atenció a gent gran, a persones amb discapacitat i al funcionament de centres d'atenció a la infància. Ara aquest compromís social, aquesta voluntat, es reafirma plenament amb aquest decret llei, que pretenem que pugui garantir el màxim retorn social dels beneficis que s'obtenen per la comercialització del joc de loteries reservat a la Generalitat.

A aquest efecte, vull ressaltar..., permet l'adopció de mesures de transparència –transparència– relatives a la gestió dels ingressos públics que s'obtenen de la comercialització de la loteria. Per això es crea el Fons de Loteries per a la Prosperitat i la Cohesió Social, i concretant, hi insisteixo un cop més, la impossibilitat d'entrada de capital social a Loteries de Catalunya, SAU.

En definitiva, senyores diputades i diputats, amb aquest decret llei procurem empenyer tot el potencial que té Loteries de Catalunya, essent més eficients i competitius davant dels altres operadors. Pensin que Loteries de Catalunya representa només –només– el cinc per cent de les vendes de loteria a Catalunya, davant del setanta-vuit per cent de Loterías y Apuestas del Estado i del disset per cent de l'ONCE. Tenim, per tant, molt camí a recórrer, i en aquesta legislatura volem fer un salt endavant.

Per apropar-nos a les xifres dels nostres competidors, què hem de fer? Doncs, per començar, equiparar-nos en condicions de competitivitat amb ells, equiparar el nostre marc normatiu al seu i establir un model i un esquema organitzatiu equivalents a l'estatal i al model de gestió de la Lotería Nacional. Volem vehicular part de la responsabilitat per a la regulació dels aspectes generals del joc de la loteria en el Departament d'Economia i Hisenda, de la mateixa manera que a nivell de l'Estat ho fa el *ministro*, la *vicepresidenta* d'Economia.

Tots els països del nostre entorn tenen loteries públiques –tots. A l'Estat les comunitats tenen –totes les comunitats– plena competència reguladora en el joc, excepte en el joc *online* i les loteries d'àmbit estatal. Les comunitats són, per tant, competents per organitzar les loteries que operin exclusivament en el seu territori, però, tanmateix, només Catalunya gestiona una loteria pròpia. En tot cas, Catalunya té la competència estatutària per gestionar els seus propis jocs públics i reservats, com dic, a la competència pròpia de la Generalitat. El fet de que sigui l'única comunitat que hagi decidit operar la seva pròpia loteria demostra, un cop més, la voluntat ferma i continuada de maximitzar el nostre àmbit competencial.

Acabo: només dir-los que, en definitiva, el que hem fet és intentar espavilar-nos i autogestionar, de la millor manera possible, la nostra competència en l'àmbit de les loteries. N'estem satisfets i confiem plenament en un model amb un retorn social tan potent com el de Loteries de Catalunya. I és per tot això que confiem que aquest decret llei pugui ser convalidat per aquest Parlament.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn de paraula, tal com vam acordar en la darrera Junta de Portaveus, serà d'un màxim de cinc minuts per grup.

Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, estem en la convalidació d'aquest decret llei que, en definitiva, dona compliment a allò que es va iniciar en la llei de mesures fiscals i financeres del 2000. En l'article 127 ja es preveia, com deia el conseller fa uns minuts, aquesta conversió de l'entitat autònoma en societat anònima, a fi i efecte de complir aquesta –i entrant ja en el fons de la qüestió–..., aquest objectiu, que respon a una qüestió, entenem nosaltres, d'oportunitat i conveniència, en la mesura de que la separació entre el gestor i el regulador és sempre convenient que sigui diferenciada, a efectes d'evitar qualsevol tipus de suspicàcia o qualsevol tipus d'interacció indesitjada entre les dues figures, entre els dos papers que convé, hi insisteixo, que figurin o que apareguin o que estiguin perfectament diferenciats.

Alhora és una adequació a la normativa europea. Tant el tractat de funcionament de la Unió Europea com, i especialment, la directiva de serveis estableixen com a criteris generals la llibertat d'establiments i de prestació de serveis, i, en aquest sentit, tal com han fet ja –i també ho indicava el conseller– altres països: França, Regne Unit o, a nivell estatal, Espanya, el 2010, es va convertir també en l'entitat autònoma que hi havia de gestió de loteries de l'Estat en aquesta societat estatal de gestió de loteries. Per tant, amb aquest decret llei s'homogeneïtza, s'harmonitza la situació

de la gestió de loteries, no només en aquest marc normatiu europeu, sinó també en el marc normatiu de referència a nivell d'Espanya.

El decret, en la seva estructura, defineix..., no introdueix elements substancialment diferents, des del punt de vista de la gestió, del contingut, del destí, dels recursos, dels ingressos de la loteria. En els diferents capítols en els que es regula..., es desenvolupa la regulació del decret, fa referència a organització i gestió; no hi ha alteracions importants o significatives. En segon lloc, a la gestió dels ingressos públics es manté el destí a cohesió social, cosa que, per tant, entenem i compartim. I al tercer es fa referència a tot el que fa referència a la xarxa de comercialització.

Destacar, com també manifestava el conseller, el fet de que en les clàusules transitòries es defineix, a efectes de garantia jurídica, el manteniment de les relacions amb la xarxa comercial actual, present, prèvia a la transformació de la naturalesa de gestió en societat mercantil, en la mesura que totes les autoritzacions administratives de la xarxa actual present mantindran aquesta relació, llevat de que vulguin voluntàriament transformar-la.

Per tant, hi insisteixo, entenem que, des del fons, és un decret que no contempla o no revesteix massa, diguem-ne, dificultats, complexitats o elements que puguin, al nostre entendre, generar un criteri d'oposició.

No voldria deixar de fer una referència, ni que sigui per passiva, als criteris de prevenció dels riscos que implica el joc. Entenem sempre que és una prioritat fer referència a la prevenció dels riscos del joc, tant des d'un punt de vista social com des d'un punt de vista de la salut. No s'alteren, en aquest decret, aquestes qüestions, però no vull deixar, no volem deixar de fer referència a que és important tenir-les presents sempre que parlem de loteries.

Finalment, i per acabar la meva intervenció, com deia, en qualsevol cas, el decret respon al compliment de la llei de mesures, dona curs a allò que ja es preveia en la mateixa, i és una acció del Govern. El Govern té la responsabilitat de donar compliment a aquestes mesures que es preveien en aquesta llei. En tot cas, i tot i que, hi insisteixo, és una acció del Govern i, com deia, no veiem elements que ens portin a tenir una posició contrària, la posició de vot del nostre grup parlamentari serà d'abstenció.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula ara el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta. Señores diputados, señores *consellers*, el artículo 64 del vigente Estatuto de autonomía de Cataluña dice: «En caso de una necesidad extraordinaria y urgente, el Gobierno puede dictar disposiciones legislativas provisionales bajo la forma de decreto ley.» Como vemos, han de confluír dos factores: que la necesidad sea extraordinaria y que además sea urgente. El objeto de este decreto ley es cambiar el régimen jurídico del organismo gestor del juego de lotería explotado por la Generalitat. ¿Cuál es esa necesidad extraordinaria? Ni se explica en la exposición de motivos del decreto ley ni se deduce del propio texto de la ley.

¿Y qué decir sobre la urgencia? Se pretende derogar y sustituir la Ley 5/1986, que lleva en vigor treinta y cinco años. ¿Treinta y cinco años vigentes y hoy, en la mañana del 29 de julio, resulta urgente su derogación? Creemos que ni existe una necesidad extraordinaria ni existe urgencia. El Gobierno de la Generalitat está utilizando un procedimiento legislativo impropio atendiendo única y exclusivamente a su propia conveniencia política. Han convertido lo excepcional en algo rutinario, aunque desgraciadamente ya nos estamos acostumbrando a ello.

Este Gobierno está hurtando al Parlamento una de sus principales funciones, la potestad legislativa, definida como la capacidad de elaborar y aprobar leyes sobre

las materias en las que tiene competencia. El Gobierno de la Generalitat debería haber utilizado el procedimiento legislativo ordinario y tramitado esta propuesta como proyecto de ley. Así se podría haber debatido sobre el contenido de las normas a elaborar, escuchar a organizaciones, grupos sociales y expertos en la materia, confrontar ideas de los diferentes grupos políticos y votar con toda la información necesaria para adoptar la mejor decisión.

En cambio, este Gobierno pretende que demos nuestra conformidad a una norma que ellos han elaborado y sin haber dispuesto de la posibilidad de debatirla en sede parlamentaria. Creemos que esto es una burla a este Parlamento y a los ciudadanos catalanes a los que representa. Es una actuación propia de repúblicas bananeras o de «republiquetas» con lazo –amarillos en ambos casos, por cierto.

En una tramitación ordinaria de la ley, nos hubiera gustado plantear si es una función esencial de la Generalitat de Catalunya dedicarse a la organización de sorteos. Desde el Grupo Parlamentario VOX creemos que no, independientemente de cuál sea la forma jurídica a través de la que se gestione. Tampoco debería haberse hurtado a este Parlamento el debate sobre las consecuencias jurídicas de la conversión de la Entidad Autónoma de Juegos y Apuestas de la Generalitat en una sociedad anónima unipersonal. Es un cambio muy importante que cabría interpretar como una huida del derecho administrativo y de los controles a los que están sometidas las entidades sujetas a dicha rama del derecho. Y esto es especialmente importante en las entidades que, como el caso que nos ocupa, manejan cantidades muy importantes de dinero. Dados los efectos que esta nueva ley producirá en los contratos con terceros, también hubiera sido importante haber escuchado su punto de vista y sus propuestas en la fase de audiencia.

Por todo lo anterior, desde el Grupo Parlamentario VOX votaremos en contra de la validación de este decreto ley, porque no se puede legislar a golpes de decreto ley. La Generalitat no debe dedicarse a hacer sorteos, sino a resolver los problemas importantes de los catalanes. Nos ha ilustrado antes el señor *conseller* diciendo que somos la única comunidad autónoma que explota loterías. Por algo será. Por algo será, señor *conseller* –por algo será. Y, por supuesto, estamos en contra de la creación de nuevos chiringuitos como el que se propone.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té ara la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bon dia. Gràcies, presidenta. Es presenta aquest decret llei com una qüestió tècnica, com el procés de culminació de la transformació de l'EAJA en una societat autònoma unipersonal. Una transformació en la que el nostre grup parlamentari ja el 2017, quan el Govern tenia intenció de tirar-ho endavant, es va posicionar en contra; que el 2020, quan ho va tirar endavant amb l'aprovació dels pressupostos, es va posicionar en contra. I podríem dir: «Bé, és una qüestió tècnica, és la culminació d'aquest procés que ja està aprovat i, per tant, cal convalidar el decret.» Però per nosaltres hi ha una qüestió de fons. Hi ha una qüestió de fons que té a veure amb el joc i les apostes.

El diputat socialista plantejava que en aquest decret llei no s'alterava tot el que té a veure amb la prevenció en jocs i apostes. I nosaltres això entenem que és un dels problemes, que quan parlem de jocs i apostes hem d'acompanyar sempre de mesures en relació amb la ludopatia i amb les implicacions que té tant a nivell social, econòmic, com de salut al respecte. Perquè el joc, els jocs d'apostes o d'atzar, és una activitat d'oci que és legítima en molts països i de la que moltes persones en fan ús; tot i això, n'hi ha algunes, cada cop més, que experimenten danys significatius com a

resultat dels jocs d'atzar. Aquests danys, que poden ser, com deia, de caràcter econòmic, social o de salut física i mental, no només els pateix l'individu en qüestió, la persona que juga, sinó que afecten també la família, la comunitat i, en definitiva, tota la societat. De fet, s'estima que per cada persona amb problemes de jocs d'apostes es veuen afectades aproximadament sis persones del seu entorn més directe.

Fa massa poc temps que el trastorn per joc d'apostes i els danys relacionats amb el joc s'han identificat com un problema de salut pública, i entenem que aquí cal un gran esforç per part de les administracions, una gran tasca per abordar aquest problema de salut pública. De fet, la perspectiva de salut pública ha permès entendre els danys relacionats amb el joc, més enllà de les conseqüències negatives associades als jugadors classificats com a problemàtics o amb trastorn. I, per tant, per nosaltres és necessari que l'Administració pública posi més el focus en la salut pública que en obtenir ingressos a través d'una activitat que, per més legítima que sigui a molts països del món i que per més que quedi recollida en el marc competencial, que quedi recollida en el marc de legislació europeu, doncs, té aquestes conseqüències. I és per això que nosaltres, de la mateixa manera que, com he dit abans, el 2017 ens vam posicionar en contra de la transformació en SAU; que el 2020 ens hi vam posicionar en contra; avui no donarem suport a aquest decret llei.

Entenem que qualsevol pas que es dugui a terme per part de l'Administració pública en la regulació del joc i les apostes no ha de ser en que l'Administració pública competeixi amb les empreses que fan un ús de..., les empreses de jocs i d'apostes, sinó que ha de ser en detriment d'aquestes empreses i ha de ser per regular encara més i tendir a la desaparició d'una xacra i d'un problema que cada cop afecta més gent i que té uns impactes molt directes en la societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia a tots i totes. No votarem. No votarem aquest decret. Ja l'hi havíem comunicat al conseller. No el votarem..., sabem que era una disposició addicional en el marc del debat pressupostari, però entenem que no hi ha motius en aquests moments..., o no ens agraden els motius que s'hi exposen, no?

Evidentment, el que no volem és obrir el debat sobre si la loteria és un impost regressiu voluntari o un contracte aleatori entre l'individu i l'Estat. No, no vull fer aquest debat, tot i que soc conscient que aquest debat existeix perquè es sustenta, malauradament, amb una falsa il·lusió de moltes persones davant de la insatisfacció que genera l'existència de necessitats materials no satisfetes pel propi Estat, pel propi Govern, per la pròpia Administració pública, que hauria de satisfer aquestes necessitats vitals de les persones per evitar que hagin de generar falses il·lusions que els hi facin abraçar que el joc els pot salvar allò que no els hi salva l'Administració. Però no vull entrar en aquest debat.

Però per què ens planteja fer una societat anònima unipersonal, una societat mercantil, en definitiva? L'argumentació que ens situen és clara: més flexibilitat; més flexibilitat per contractar personal, per contractar béns i serveis, més flexibilitat a l'hora de la comercialització, més flexibilitat a l'hora d'augmentar premis. Bé, coses que fins ara feia l'EAJA, no?, o sigui, l'entitat autònoma. Bé, d'acord. Per separar l'operador del regulador. Tampoc veiem que hi hagi una excessiva necessitat. Es fa arreu? Sí. Ja en parlarem, de que si es fa arreu o no.

Però el problema és que ens plantejem fer una societat mercantil perquè sigui més competitiva en el terreny del joc. Volem ser més competitius en el terreny del joc? Jo crec que, precisament, el que no està clar és si el que nosaltres volem és ser més competitius en el terreny del joc o, precisament, volem que el joc no sigui aque-

lla falsa il·lusió on la gent s'hi hagi d'agafar. I, per tant, hauríem de fer altres polítiques que alliberin la gent que pot entrar en aquests problemes de ludopatia per solucionar aquests falsos miratges socials que a vegades es generen, no?

Però, a banda d'això, el que no ens queda clar en el decret llei que es planteja..., quins són els controls sobre la determinació de la xarxa comercial. No ens queda clar quins seran els controls. Fins ara l'EAJA feia unes coses, però no queda clar en el decret aquest tema. No queda clar si s'hi esmerçaran o no recursos, en la prevenció del joc, ni en quina direcció. No queda clar si es limitarà o no la publicitat per promoure que la gent jugui a la loteria. Són coses que no ens queden clares i, per tant, entenem que no podem validar aquest decret llei.

Perquè, a més a més, entenem que possiblement el que caldria seria començar a fer números de què representa la loteria a Catalunya. Ho deia el conseller: representa el cinc per cent del global –d'acord–; representa 300 milions d'euros des de 1986 –trenta-cinc anys, poc més–, no arriba ni a 10 milions d'euros per any. Però no em digui només com hem bastit un fons de prosperitat i cohesió social, digui'm què ens hem gastat per bastir aquest fons. Perquè si hem obtingut 300 milions d'euros en trenta-cinc anys, quant ens hem gastat en les campanyes publicitàries i amb tot el manteniment d'una estructura de funcionament? Possiblement els números no ens acabarien de quadrar i possiblement econòmicament no quedaria justificat mantenir, diguéssim, una estructura que representa el cinc per cent de les loteries a Catalunya per un resultat econòmic escadusser com aquest, no? Perquè, en l'última instància, lo que és la propaganda i la difusió del joc l'acabem pagant entre tots i totes, i la possibilitat d'incentivar el joc amb més premis tampoc ens acaba d'agradar.

I una última cosa: no ens agrada que se situï que ho hem de fer així perquè així es fa a Europa, així es gestiona a Europa. Perquè a Europa també es fan moltes coses. A Europa, per exemple, es dimiteix quan un responsable polític s'exhibeix públicament saltant-se les normes de comportament públic. A Europa possiblement no tindríem aquest decret de loteries tal qual, sinó que tindríem el senyor Puigneró havent dimimit després de la situació escandalosa que va demostrar l'altre dia.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bien; gracias, presidenta. Me permitirá que, después de su enésima exhibición de absolutismo y de autoritarismo en esta cámara, le lea el artículo 39 del Reglamento del Parlament de Catalunya. «Artículo 39. Reglamento. Las funciones de la presidencia del Parlament. El presidente del Parlamento ostenta la representación de la cámara» –la representación de la cámara; por tanto, del conjunto de los diputados de esta cámara y del conjunto de los ciudadanos de Cataluña– «y establece y mantiene el orden de las discusiones y dirige los debates con imparcialidad.»

Si usted, señora presidenta, cree que lo que ha hecho usted hoy, haciendo una soflama en pro de los líderes o de los políticos recientemente indultados, condenados por delitos tan graves como el de malversación de fondos públicos y sedición..., ¿usted cree que es normal hacer esa soflama, esa proclama en pro de esos políticos desde su condición de presidenta del Parlament? A mí que me lo expliquen

Está claro que usted se autoerige en una suerte de reina Sol, de absolutista parlamentaria, con una pretensión de que los demás simplemente tengamos que tolerar, aguantar los aplausos de su bancada –muy legítimos, por otra parte. Pero es que, insisto, usted se extralimita en sus funciones como presidenta de este Parlamento, que es evidente que no tiene arrogada la función de hacer soflamas patriotas y contrarias al ordenamiento democrático, contrarías al ordenamiento jurídico, cuando ayer, además, en la Junta de Portavoces a la que usted aludía, precisamente los grupos se-

paratistas, muy legítimamente, presentaron una propuesta de declaración institucional que no obtuvo el apoyo del conjunto de las fuerzas políticas y, por tanto, no pudo ser una declaración institucional.

Pero, como no lo pudo ser, usted ha decidido hoy que hace usted su propia declaración institucional prevaleciendo de su condición de presidenta de esta cámara. Y, por tanto, quiero que conste en acta que cuando usted dice, además, en su propio discurso, que en este Parlamento se puede hablar de todo..., se puede hablar de todo lo que usted diga, obviamente, porque, de lo demás, usted es quien decide si se habla o no se habla de determinadas cosas.

Dicho esto...

La presidenta

Senyor Martín Blanco... Li he parat el temps abans de fer-li la indicació que li faré, perquè faig una crida a la qüestió. He deixat que fes vostè allò que no li corresponia fer. Ha gastat dos minuts del seu temps. L'article 88 és el de la crida a la coherència del debat i a que es faci referència al punt de l'ordre del dia, cosa que vostè no ha fet. I li recordo l'article 169.4, pel qual hi ha declaracions de la presidenta. Per tant, continuï, si us plau, cenyint-se al punt de l'ordre del dia que correspon.

Ignacio Martín Blanco

Declaracions de la presidenta que tinguin alguna mena...

La presidenta

Senyor Martín Blanco, si us plau, li he fet una crida a l'ordre.

Ignacio Martín Blanco

No, senyora presidenta, el que vostè no pot fer és fer «soflames»...

La presidenta

Senyor Martín Blanco...

Ignacio Martín Blanco

...des de la seva condició de presidenta del Parlament.

La presidenta

...li he fet una crida a l'ordre.

Ignacio Martín Blanco

Em sembla molt bé, senyora presidenta, però vostè no pot fer...

La presidenta

Senyor Martín Blanco, li he dit els articles del Reglament...

Ignacio Martín Blanco

...proclames patriòtiques...

La presidenta

...pels quals li faig, si us plau, una crida a la qüestió.

Ignacio Martín Blanco

Em sembla molt bé, perfecte.

La presidenta

Continuï amb el punt de l'ordre del dia.

Ignacio Martín Blanco

Senyora presidenta, el dia que vostè faci les seves funcions com cal...

La presidenta

Senyor Martín Blanco, quina part de la crida a l'ordre no entén? Perquè si li torno a fer la crida a l'ordre li retiraré la paraula, i no podrà ni acabar aquest punt.

Ignacio Martín Blanco

I m'aurà de donar cinc minuts al final del debat per explicar-me...

La presidenta

Exacte. Li he fet una crida...

Ignacio Martín Blanco

...però vaja.

La presidenta

...a la qüestió.

Ignacio Martín Blanco

Perfecte.

La presidenta

Ha gastat tres minuts del seu temps per fer –vostè sí– una declaració que no corresponia. Per tant, li demano que torni a l'ordre del dia i al punt en qüestió.

Ignacio Martín Blanco

Senyora presidenta, de digressions en aquest faristol se'n fan moltes, i tothom ha fet les al·lusions que ha volgut a les qüestions que ha considerat oportunes. I, per tant, vostè està intentant, una vegada més, coaccionar la meua llibertat com a diputat, com a parlamentari.

La presidenta

Senyor Martín Blanco, no li qüestiono cap llibertat; li estic fent una crida a la coherència del debat en virtut de l'article 88. Torni a la qüestió.

Ignacio Martín Blanco

D'acord, tornem a la qüestió.

La presidenta

He començat a comptar-li el temps a partir del moment que jo li he fet l'advertiment.

Ignacio Martín Blanco

Tornem a la qüestió.

La presidenta

En aquest moment disposa de dos minuts i mig, si torna a l'ordre del dia.

Ignacio Martín Blanco

Perfecte. Amb el benentès que algun dia vostè exercirà les funcions del seu càrrec amb honestedat i amb imparcialitat i no com una autèntica reina Sol, que és el que vostè...

La presidenta

Miri, senyor Martín Blanco, li he fet la tercera crida a l'ordre. No té la paraula. Continuem amb el següent punt.

(Aplaudiments i pausa.)

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Bon dia; bon dia a tothom. Moltes gràcies, presidenta. Ho faré des de l'escó, perquè seré breu. No vull entrar en el fons del decret llei; em quedaré amb la forma, que és suficient per justificar el nostre vot en contra en aquest decret llei.

Vostès ens diuen que consideren que es troben davant d'una necessitat extraordinària i urgent per tramitar aquests canvis, uns canvis substancials com a decret llei. Doncs jo no comparteixo aquest criteri, i els hi diem nosaltres que no. Fa un any que ja sabien que havien de completar la substitució de l'Entitat Autònoma de Jocs

i Apostes de la Generalitat per la nova societat; no ho han fet. Ens diran que hi han hagut eleccions autonòmiques entremig. Em sap greu dir-los-hi: el Parlament s'ha dissolt..., ni dos mesos. Tenien temps d'haver-ho fet; podien haver-ho tramitat com a projecte de llei pel procediment d'urgència extraordinària; ho podien haver fet per procediment de lectura única. Però vostès opten per la tramitació per un decret llei que limita les facultats d'intervenció d'aquest Parlament i dels grups que el conformem, i també, el que és més greu, la participació del sector, afectat per uns canvis i per una nova regulació amb uns canvis substancials.

Per tant, nosaltres entenem que això s'ha de tramitar com un projecte de llei on realment hi pugui haver un debat efectiu. I, en aquest sentit, el nostre vot serà negatiu. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, consellera, diputades, diputats. En primer lloc, deixi'm també, encara que sigui una «soflama», com diu el senyor Martín Blanco, defensar el dret a parlar en un parlament, eh? I, per tant, penso que al Parlament s'hi ve a parlar, i podem parlar de tot el que atenyi la ciutadania, com hi ha fet referència la presidenta d'aquest Parlament.

Parlem de loteries –parlem de loteries. Per tant, aquí ja s'ha explicat a bastament: això s'inicia, doncs, amb un procés d'adaptació a la normativa europea, a la directiva de serveis europea, d'un ens, l'entitat autònoma, que prové de l'any 1986, i, per tant, el 2021 li toca adaptar-se. I la forma d'adaptar-se és similar a la que han fet altres països europeus –fins i tot democràcies avançades com l'Estat espanyol, que va fer-ho el 2010-2011, eh?, i la resta de països, com ja s'ha dit, França, Regne Unit, Alemanya, Itàlia els països nòrdics–: adaptar el seu operador de joc a un model de transparència i de normativa, de competitivitat i de competència, i distingint qui regula i qui ordena sobre qui opera, que és el millor model de transparència. Per tant, en aquest sentit hi veiem una lògica: en un estament, una entitat autònoma, com era fins ara, adaptar-la a una societat anònima perquè pugui operar amb igualtat de competències en el mercat europeu.

En segon lloc, urgència. La urgència ve donada perquè, com ja també s'ha dit, després de la feina que ha fet el Govern, amb les eleccions pel mig des del 2020 fins avui, aquest ens, aquest nou ens comença a operar l'1 de juliol i, per tant, d'aquí ve la urgència, amb aquest decret llei, doncs, de que pugui començar a operar sense interrompre l'activitat dels jocs i apostes que gestiona, que gestionava fins ara l'entitat autònoma i que passa ara a gestionar Loteries de Catalunya, Societat Anònima Unipersonal.

També s'ha parlat, evidentment, de la ludopatia i, evidentment, també hem de fer aquesta reflexió: jugar a aquest lleure no pot ser sinònim, doncs, de caure en les malalties que depenen d'aquests jocs. I, per tant, des d'aquí també instem i demanem també, i en som conscients, que quan es fa propaganda, quan es fa acció comercialitzadora o, fins i tot, el Departament de Salut i de Benestar i Família..., mirem de ser sensibles amb unes malalties que tenen a veure amb aquest fet de l'addicció al joc, però que de fet no deixarien d'existir pel fet de que no tinguéssim Loteries de Catalunya, perquè hi ha tota una altra oferta i un ventall a nivell europeu i estatal, també, de jocs, no? Per tant, aquesta sensibilitat que hem de tenir per aquestes malalties no treu que, com a Estat en creixement i en creació, no tinguem un ens de loteria com tenen molts altres països d'Europa i altres països del món. Per tant, en aquest sentit..., no hi veiem, en aquest sentit, una contradicció gran, no?

En tot cas, sí que és important, com deïem..., crec que l'important d'aquest decret llei és això: fer un marc de funcionament, adaptat a la directiva comunitària de serveis, i que sigui el màxim de transparent possible per a la ciutadania i per al

seu control, en aquest sentit, d'ingressos i de despeses i, per tant, que la seva estructura organitzativa sigui el màxim de transparent. El decret també contempla, com ja s'ha dit, doncs, unes certes garanties de relacions amb els operadors comercialitzadors que ja existien fins ara, per tal de donar-los continuïtat i tot un marc de regulació de les noves modalitats, amb els nous punts de comercialització que es puguin generar a partir d'aquest moment.

També a destacar, també, per important –ja ho ha dit també el conseller–, la impossibilitat que pugui haver-hi en aquesta societat anònima l'entrada de capital privat, a no ser que es modifiqués la llei en seu parlamentària, que aquesta no és la voluntat. I després, també, un altre tema importantíssim, que és garantir, com s'ha fet fins ara, que els ingressos es destinen, doncs, a finalitats de prosperitat i de cohesió social en el nostre país, cosa molt important, perquè en altres ofertes de loteries que hi han, els seus beneficis no redunden en el nostre país; i aquests sí que redunden directament, íntegrament en departaments del nostre Govern i del nostre país. Aquesta és, penso, la importància i, per tant, l'interès també del Govern al qual donem suport, de que en lloc d'un cinc per cent contra un noranta-cinc per cent puguem arribar, doncs, a això, a generar que l'àmbit comercial d'aquesta esfera de loteries al nostre país sigui en participació, en coeficient de participació més elevat i, per tant, amb més ingressos que redundin en beneficis socials i de prosperitat per a la ciutadania del nostre país. Per tant, en aquest sentit, hi estem d'acord.

I, finalment, penso que ja..., només destacar també que es preveu que el departament en matèria de joc aprovi el nou reglament que pugui desenvolupar els aspectes d'aquesta nova societat anònima que a partir d'ara gestionarà el joc i apostes del nostre país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Bé, com ja s'ha vist en les diferents intervencions, el debat d'avui barreja dos debats al mateix temps. Per un costat, aquests aspectes tècnics que deriven del contingut del decret llei que avui hem pogut debatre i que posem a..., sotmetem a convalidació. I, per altra banda, els dos acords de govern de caràcter previ, un del juny passat i l'altre de fa..., del juny de l'any anterior, que treballaven i que preparaven tot el procés de constitució i transformació de l'antiga EAJA en l'actual societat anònima Loteries de Catalunya.

En tot cas, faré algunes consideracions més sobre aquesta segona part, que em sembla la més interessant des de la perspectiva política. El conseller ha fet moltes exposicions, molts aclariments sobre la qüestió, també altres membres que han intervingut; jo, en tot cas, algunes consideracions.

En primer lloc, compartim algunes de les reflexions que s'han aportat aquí, especialment el preàmbul que ha fet el diputat Gallego sobre..., algunes consideracions de caràcter ètic, de caràcter filosòfic sobre el que és el joc. Ell feia referència de que el joc és una resposta o un impost a la insatisfacció social. El doctor Martorell fa referència que és un impost al desconeixement estadístic. També compartim algunes reflexions que feia la companya, la diputada de la CUP. Ara bé, en tot cas el joc existeix, és una realitat que està regulada i que forma part de la nostra societat i que estem convençuts que és millor que estigui regulada, impulsada i gestionada per l'Administració pública que no pas en mans privades.

El conseller hi feia referència: l'EAJA representa el cinc per cent del joc a Catalunya. Perquè tinguem una mica de referència, Loteries de l'Estat té una factu-

ració de 9.250 milions d'euros; l'EAJA 70 milions d'euros. Per tant, estem davant d'un petit projecte que pretén ser una oferta cent per cent social, una oferta amb responsabilitat pública, tot assumint, evidentment, com deia abans, les contradiccions del joc.

En segon lloc, es du a terme aquesta transformació en societat anònima, com bé s'ha exposat, perquè l'entitat autònoma és un anacronisme. És una entitat de fa trenta-cinc anys; és una figura jurídica de fa trenta-cinc anys, que ara per ara no respon a les necessitats d'un món flexible, a les necessitats de poder donar resposta de forma ràpida als canvis que es produïxen a la societat d'avui en dia. Perquè us feu una idea: qualsevol modificació, qualsevol petita modificació, qualsevol figura del joc que gestiona l'EAJA, que gestionava l'EAJA, calia un decret. I això, evidentment, és qualsevol cosa menys àgil.

En tot cas, el motiu fonamental, com bé s'ha exposat, és aquesta separació imprescindible entre el que és la regulació i l'operació en qualsevol sector i també molt especialment un sector tan sensible com és el joc. El Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha generat jurisprudència clara, contundent al respecte. I, per tant, no és un element discrecional fer-ho o no, sinó que és una obligació que ho fem i que ho apliquem ja, d'una vegada per totes, com han fet la resta de països europeus i com ho va fer, el 2011, l'Estat espanyol, que va transformar la Loterías y Apuestas del Estado, ho va transformar en una SA, separant també el seu regulador, la Direcció General d'Ordenació del Joc, de l'operador, que és la SELAE.

Per altre costat, altres consideracions més concretes. Una de les preocupacions que hem arrossegat des de sempre és que en esta transformació els treballadors no hi perdin cap llençol. Avui, fins a la seua transformació, eren treballadors de caràcter laboral, i, en este sentit, s'ha procurat que no hi hagi una pèrdua de drets per part dels treballadors de l'entitat.

Per altra banda, el decret llei que avui se posa damunt de la taula garanteix que la nova societat és cent per cent pública i que no es pot incorporar capital privat, a no ser que este Parlament ho autoritze. I, en segon lloc, també el decret llei reforça allò que fem des de fa trenta-cinc anys, que és que tots els seus beneficis van destinats a finalitats de caràcter social.

El senyor Gallego feia referència... Els 285 milions d'euros és el benefici. D'aquí es descompten totes les despeses de comercialització. Per tant, dels 70 milions que cada any..., surten uns 7 milions de beneficis, que des de fa molts molts d'anys se destinen a finalitats socials.

En resum, avui Loteries de Catalunya s'adapta al marc legal vigent. En segon lloc, s'assoleix la flexibilitat que necessita el sector. En tercer lloc, reforcem el compromís de que és una entitat cent per cent de caràcter públic. I, en últim terme, garantim i reforça la idea de que estem davant d'un retorn del cent per cent al bé comú.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Bé, doncs, acabat ara el debat, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i que els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació del Decret llei 16/2021.

Comença la votació.

El decret llei ha quedat validat amb 65 vots a favor, 37 vots en contra i 32 absències.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei.

Sí; senyora Reguant, senyora Parera, senyor Martín Blanco.

Per tant, ateses les peticions formulades pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, el Grup Mixt i el Grup de Ciutadans, sotmetrem ara a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com un projecte de llei.

Comença la votació.

La votació ha obtingut 37 vots a favor, 64 vots en contra i 33 abstencions.

Vist, doncs, el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el decret llei ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 17/2021, del 20 de juliol, pel qual s'adopten mesures extraordinàries de limitació a la densitat ramadera

203-00007/13

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 17/2021, del 20 de juliol, pel qual s'adopten mesures extraordinàries de limitació a la densitat ramadera.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la senyora Teresa Jordà, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula, consellera.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Diputades, diputats, avui som aquí també per debatre i aprovar, si s'escau i així ho consideren, la convalidació del Decret llei 17/2021, de 20 de juliol, pel qual s'adopten mesures extraordinàries de limitació a la densitat ramadera, o el que és el mateix o dit d'una altra manera, avui debatem la limitació de quatre anys més del creixement de les granges a les zones amb més concentració de bestiar, que dimarts passat, justament, va aprovar el Govern.

Així, doncs, el que proposa aquest decret llei no és cap novetat, sinó que, com saben, el que fa és..., o el que proposa és allargar aquelles mesures vigents ja des de l'estiu del 2019. És a dir, prolonga durant quatre anys més aquesta limitació d'instal·lar noves granges, o no només d'instal·lar noves granges, sinó també d'ampliar-ne aquelles existents a les zones del país que reuneixen, bàsicament, dues condicions.

Aquestes dues condicions són molt diàfanes, eh? Per una banda, aquells territoris que ja tenen un gran nombre d'explotacions, i, per altra, aquells que tenen aigües contaminades per nitrats procedents, òbviament, dels purins. Estem parlant, doncs, de, concretament, seixanta-vuit municipis amb un gran nombre d'explotacions i amb l'aigua contaminada per nitrats, com dèiem, procedents d'aquests purins.

L'objectiu del departament que tinc l'honor d'encapçalar, el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, és clar, eh?: volem revertir, com no pot ser d'altra manera..., no només volem, sinó que revertirem la presència excessiva de nitrats a les aigües d'aquestes àrees més vulnerables.

La limitació, com dèiem, vigent des del juliol del 2019, gràcies al Decret 153/2019, estava inicialment prevista per un període, val a dir, només de dos anys. Ara, quan la moratòria era a punt de finalitzar, hem analitzat les aigües i s'ha fet evident que aquest període ha estat insuficient. No n'hi ha hagut prou. Certament –i això també és veritat, i ho hem de dir–, s'ha corregit la tendència, però l'excés de nutrients, principalment l'excés de nitrats, doncs, és encara una realitat, i, per tant, hem d'allargar aquesta limitació.

En seixanta-vuit municipis del país trobem que tenim més purins que camps per adobar. És així de senzill: explotacions que generen més nitrats dels que la terra pot absorbir com a fertilitzant natural per a, bàsicament, l'agricultura. Volem evitar, doncs, l'excedent de purins. És a dir, que les granges existents puguin gestionar les dejeccions d'una manera molt més eficient i, alhora, que aquestes també adoptin sistemes de tractament i valoritzin aquests fertilitzants naturals sense que augmenti la

pressió a la gestió per un increment del nombre d'animals que es crien en aquestes zones.

Hem anat reduint l'excedent –això també vull deixar-ho de manifest–, però en qualsevol cas necessitem més temps –més temps– per arribar a abraçar aquest objectiu. Mirin, al nostre país, a Catalunya, hi ha aproximadament 8 milions de porcs, 700.000 caps de boví i 38 milions d'aus que generen cada any uns 17 milions de tones de purins –17 milions de tones de purins– i 4,4 milions de tones de fems i gallinasses. Aquesta és la realitat. Les dejeccions ramaderes –això també és una realitat– aporten nutrients; aporten nitrogen, fòsfor, potassi, matèria orgànica, en definitiva. Tota aquesta matèria, sens dubte, millora les qualitats físiques, les qualitats químiques també i biològiques dels nostres sòls, però, això sí, aplicades en la mesura que cal, no en una desmesurada proporció; és a dir, en quantitats òbviament raonables. Perquè quan són quantitats raonables, parlem de l'adob de tota la vida; en excés, òbviament, parlem d'un problema. Els nitrats procedents dels purins esdevenen contaminació quan és en excés i quan la seva presència és superior a la que poden absorbir els cultius.

Som conscients també del mal estat dels aqüífers a les conques internes del nostre país, i aquesta és, sens dubte, una de les mesures que cal prendre. Mirin, des de l'any 1998, des de l'Agència Catalana de l'Aigua s'analitza l'evolució de la qualitat de l'aigua i els nitrats a les aigües subterrànies i superficials mitjançant més de cinc-cents punts de control. I el cert és que l'evolució de la contaminació no només no s'ha resolt –i això ho hem de dir: no només no s'ha resolt–, sinó que ha empitjorat i que ho ha fet de manera progressiva. De fet, més del quaranta per cent de la superfície total del nostre país està declarada vulnerable a la contaminació per nitrats d'origen agrari. I el departament i el sector, sens dubte, els ben asseguro que estan fent els deures. Però és evident també que necessitem una mica més de temps.

Davant d'aquesta realitat, el que necessitem –a banda de temps–, i sortosament ho trobem–, també, són granges compromeses amb la gestió ambiental. I és que ens cal empènyer i ens cal també, sens dubte, remar totes i tots en la mateixa direcció si volem avançar i si pretenem –que és el cas– evidentment millorar.

És indispensable reconèixer també la feina dels nostres ramaders i ramaderes, i també el seu compromís ferm amb la reversió de la situació actual. Per tant, és clau posar èmfasi en aquesta mesura, que neix d'un procés de diàleg –també val a dir-ho; si no, hauria estat molt complicat– amb el propi sector, que n'és el primer interessat en solucionar el problema.

Aquests seixanta-vuit municipis inclosos en la limitació que ha aprovat el Govern estan per sobre de l'1,2 d'índex de càrrega ramadera –1,2 per cent–, calculat, aquest índex, d'acord amb la producció total de quilograms de nitrogen que produeixen els caps de bestiar amb relació a la superfície agrícola municipal que ha d'absorbir. Val a dir que en aquests seixanta-vuit municipis en aquests moments ja hi ha cent cinc explotacions que disposen d'un sistema de tractament. Això és un gran avanç, és extremadament important; ja n'hi ha cent cinc que tenen un sistema de tractament, cosa que suposa la gestió del trenta-quatre per cent en aquests moments –el trenta-quatre per cent– dels excedents de purins. És a dir, aquest és el camí. Aquesta, sens dubte, és la solució, però necessitem també més temps.

I, per anar acabant, deixi'm també fer evident que això que estem debatent avui s'emmarca en una estratègia global, en una estratègia de la bioeconomia circular, no descobreixo massa res. Des d'aquest departament promovem la valorització de les dejeccions com a recurs, com a recurs dins d'un esquema de bioeconomia circular que es basa fonamentalment en el foment del compostatge i alhora també en la fertilització orgànica d'excel·lència.

Valoritzar aquest recurs; en definitiva, assegurar la qualitat dels sòls i alhora de les aigües subterrànies amb una gestió correcta d'aquestes dejeccions ramaderes per assolir, com dèiem, una fertilització que sigui ajustada a les necessitats dels cultius

i, a la vegada, que es garanteixi –importantíssim– la viabilitat i la sostenibilitat de les explotacions agrícoles i ramaderes i del sector carni del nostre país. És a dir, promoure les dejeccions ramaderes com un recurs –hi torno– que, correctament aplicat, pot mantenir o fins i tot pot millorar la qualitat dels sòls agrícoles, i, per tant, incrementar substancialment també el potencial productiu dels cultius implantats.

I, davant de tot això exposat, els demano, doncs, el vot favorable per tal de poder convalidar aquest decret. Tenim marcat –crec que m’he explicat en aquest sentit– un objectiu molt clar, que és revertir sens dubte la presència excessiva de nitrats a les aigües, però ens cal –hi torno– una mica més de temps per aconseguir-ho. I aquest decret, el Decret 17/2021, és una de les eines –no l’única, però una de les eines– que ens hi pot ajudar.

Res més. Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. I aquest torn, tal com vam acordar a la darrera Junta de Portaveus, serà d’un temps màxim de cinc minuts per grup. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades i diputats... El decret que avui ens porten a ratificació, pel qual s’adopten mesures extraordinàries de la densitat ramadera, podem dir que ens planteja seriosos dubtes d’efectivitat. I per què els hi diem, això? Doncs perquè aquest decret és una pròrroga del que es va aprovar el 2019, com vostè bé ha dit, i que acabava la seva vigència el 25 de juliol.

Bàsicament, aquell decret el que feia era establir unes restriccions per la possibilitat de noves instal·lacions d’algunes activitats ramaderes o d’ampliació de les existents en zones considerades vulnerables respecte a la contaminació de les aigües per nitrats. Però el mateix decret que avui ens porten diu en la seva exposició de motius que, en els dos anys de la seva vigència –per tant, d’aplicació d’aquestes mesures de restricció–, la contaminació de les aigües a les zones vulnerables no ha remès. I no només això, sinó que s’afegeixen quaranta-cinc municipis més a les zones vulnerables. Per tant, tenim un problema.

Per tant, es va elaborar i es va aprovar el 2019 un decret, una normativa, que no ha donat el seu fruit. De fet, el decret que ens porten justifica aquest fet explicant que els projectes de noves instal·lacions o d’ampliacions que s’estaven tramitant el 2019, quan va entrar en vigor el decret, no es van aturar, i, per tant, van acabar materialitzant-se. Això va comportar que la càrrega ramadera sobre zones vulnerables no hagi baixat en aquests dos anys, i per això s’aprova aquest decret, per allargar aquestes mesures restrictives.

Ara bé, el que se’ns presenta, el que ens genera dubtes, és saber si amb l’aplicació d’aquestes mesures durant quatre anys més això serà suficient. Podem concloure sense cap mena de dubte que no hi haurà cap altre front de contaminació per nitrats de les aigües d’aquestes zones vulnerables que les provinents de l’activitat ramadera? O que aquesta mesura sobre el sector serà suficient? Doncs la veritat és que no sabem si ho podem afirmar amb total rotunditat.

De fet, les directives europees que el mateix decret ens relaciona en l’exposició de motius estableixen que, en el cas que les mesures que els estats prenguin per reduir la contaminació no siguin suficients, se’n podran adoptar d’addicionals o de reforçades. I, mirin, nosaltres hi estem totalment d’acord.

El que no acabem de veure és que aquestes mesures només s’orientin a restriccions sobre el sector ramader del nostre país. I crec que si alguna cosa hem convingut tots i totes és que hem d’estar al costat del sector agrari d’aquest país, que cal que els agricultors i que els ramaders es puguin guanyar la vida dignament amb la seva

feina, perquè aquesta és la millor eina, sens dubte, perquè hi hagi relleu a les explotacions i perquè els pobles no perdin població.

I és clar que s'han de controlar les dejeccions ramaderes. I és clar que si hi ha algú que no fa bé les coses hi ha d'haver sancions, hi ha d'haver inspeccions i s'ha de ser rigorós en el compliment de les normes. Però també hem de tenir clar que la immensa majoria dels ramaders han fet els deures respecte als requisits que se'ls demanen en les seves explotacions. La immensa majoria fan bé la seva feina, i creiem que això s'ha de reconèixer i s'ha de valorar.

Hem de fer compatible l'activitat ramadera amb la qualitat ambiental. No són contradictòries, són plenament compatibles. I aquí el Govern hi té molt a dir, i no només regulant restriccions respecte a l'activitat ramadera, sinó posant eines per acompanyar els ramaders en la correcta gestió de les seves explotacions.

Els ho dèiem en el passat Ple: la investigació, la recerca i el desenvolupament són importantíssims en el sector agrari, perquè de la mateixa manera, per exemple, que s'han posat en funcionament les plantes de biogàs, que permeten obtenir energia de les dejeccions, podem trobar altres tecnologies que ens permetin eliminar de manera segura i sense impacte ambiental les dejeccions ramaderes.

En definitiva, creiem que vostès han seguit el camí més fàcil, el de la prohibició, el de la restricció, i esperem, per al bé del sector i de la mà del sector, que busquin altres camins més constructius.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. *Consellera, diputats*, quiero empezar explicándoles una historia de mi amigo Ángel. Como tantos ganaderos de Lérida, invirtió sus ahorros en una explotación porcina, y, llegando el momento de hacer el relevo generacional, su hijo no quiere continuar con el negocio familiar, porque ve todas las dificultades y sufrimiento de su padre para mantener el negocio. Y esto es debido a las políticas restrictivas hacia el sector de la ganadería que viene aplicando el Govern en la última década.

¿Saben cuántos Ángeles hay en Cataluña?: 18.795 explotaciones ganaderas, según datos del Idescat. La ganadería es la columna vertebral sobre la que se sustenta el proceso de modernización del sector agrario en Cataluña. Es evidente que hay un problema con la contaminación por nitratos procedentes de fuentes agrarias. Y también es verdad que hay que afrontarlo, pero no hundiendo cada vez más a nuestros ganaderos y poniendo por delante la histeria medioambiental de este Gobierno. Como siempre decimos, medio ambiente y economía no pueden estar enfrentados; si queremos que esto funcione, tienen que ir siempre de la mano.

Desde VOX pensamos que su decreto ley tiene que ver con la obsesión de algunos partidos políticos en poner la ecología por encima de todo. El contenido del decreto ley no tiene en cuenta la sostenibilidad social, la económica ni la medioambiental. En el decreto de 2019 se equivocaron, tal y como se recoge en el propio decreto. Tras dos años de medidas, no se ha demostrado la eficacia de imponer estas limitaciones, y ahora hacen uno para cuatro años. ¿Y si sale mal? Pues, si sale mal, matan definitivamente al sector.

Señorías, no se puede matar moscas a cañonazos. Es necesario poner solución a los problemas que puedan tener las empresas ganaderas. Eso sí, sin que esto vaya en contra del propósito más elemental de cualquier negocio: crecer.

¿Habrá que esperar a no tener pastores, a consumir carne de laboratorio, para ser conscientes de lo que nos aporta la ganadería? No vamos a participar en decisiones

que no beneficien a los ganaderos, y menos que condenen al sector a desaparecer. ¿No será que ustedes, tan amigos de la agenda 2030, en realidad obedecen a proyectos como el de Bill Gates, que apuesta por la carne artificial, perjudicando a nuestros ganaderos?

Como hemos dicho antes, la solución no está en limitar, ya ha quedado demostrado durante estos dos años; la solución es tomar medidas de forma global, como se ha hecho en otras regiones de España. Por otro lado, no puedo dejar pasar la técnica legislativa de actuación del Govern, quien ha abonado el decreto ley como forma de gobierno.

VOX votará en contra de convalidar el Decreto ley 17/2021, de 20 de julio, e invito a todos los grupos parlamentarios que quieran de verdad hacer políticas en defensa y protección de nuestro sector primario, y en concreto del ganadero, a votar contra este decreto. Nuestro sector ganadero es demasiado importante para acabar con él. Y desde aquí quiero aprovechar para decirles que no están solos.

Y para acabar, señorías, no sean cínicos. Quieren acabar con nuestro sector ganadero, pero luego bien que se endiñan un buen chuletón.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Pau Juvillà.

Pau Juvillà Ballester

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor López, si vol, anem un dia vostè i jo al senyor Àngel i li expliquem directives europees, li expliquem lleis i normes de l'Estat espanyol i li expliquem també que tot això serveix, també, per protegir-lo, per protegir-lo a ell com a petita explotació ramadera davant de les grans macrogranges que volen sortir. Això jo crec que l'ajudarà a entendre que aquests decrets serveixen per protegir aquesta ramaderia petita, familiar, que està arrelada al territori, que és precisament la seva. I també crec que és molt recomanable que li recomanem al senyor Àngel que es sindicui; perquè, si es sindicava, tot això que fa, aquesta lluita que fa individualment, la farà col·lectivament i tindrà més força.

Per tant, estic a la seva disposició per, quan vostè vulgui, anar a veure el senyor Àngel i explicar-li una mica tot això que vostè ha barrejat, no?: Bill Gates, «txuletons», tot això... *(Alguns aplaudiments.)* L'hi expliquem una mica i li aterrem una mica *(aplaudiments)* el que vol dir la defensa de la petita i mitjana ramaderia, que és la que nosaltres defensem, contra les macrogranges.

Molt breument –serem molt breus–, dir, d'avançada, que al nostre programa electoral portem la promoció d'una moratòria a noves granges integrades intensives de porcí, així com fomentar la ramaderia extensiva i la silvopastura com a eina de gestió forestal i prevenció d'incendis. Per tant, el decret que avui portem aquí, el Decret llei 17/2021, pel qual s'adopten aquestes mesures extraordinàries de limitació en densitat ramadera, malgrat que no arribi on voldríem, va en aquest sentit.

Ens sembla bé, la moratòria que es proposa. Ens agradaria, però, que el sentit que se li donés també fos el de frenar les macroexplotacions i processos d'acumulació que algunes ampliacions comporten en tot el territori, més enllà de determinats municipis o determinades zones vulnerables, a banda, evidentment, del procés de transformació que necessita el camp cap a un model agroecològic més sostenible.

I cal dir-ho clar: aquesta moratòria i sobretot les nostres propostes no són cap atac a la ramaderia. No ho són; ans al contrari: són per defensar les explotacions familiars agràries arrelades al territori davant de les grans explotacions industrials que acaparen base territorial per als seus plans de gestió de purins, per fer ampliacions i granges noves. Aquest decret fa que les explotacions familiars agràries existents de les zones vulnerables puguin mantenir la base territorial de la qual han

disposat fins ara per poder seguir gestionant correctament les dejeccions, i limita l'especulació del sòl.

I defensem també aquest decret, òbviament, perquè en municipis amb una evident sobrecàrrega ramadera l'afectació sobre la qualitat de l'aigua per contaminació de nitrats procedents de dejeccions ramaderes és més que evident, i aquest recurs bàsic –l'aigua– no es pot comprometre.

Votarem a favor d'aquest decret i seguirem treballant per blindar els recursos bàsics com l'aigua en contra de models no sostenibles per decreixement i en defensa de l'agricultura i la ramaderia arrelades al territori.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera... Si aquest estiu hi ha universitats d'estiu, com organitzen diverses formacions polítiques, i en alguna hi ha un seminari de comunicació política, estaria bé que s'advertís que els acudits sobre «txuletons» ja estan fets i són tots bastant dolents, o sigui... *(rialles)*, no hi ha d'on rascar, i que la figura retòrica aquesta de «tengo un amigo que se llama Ángel que me ha dicho que...», això ho ha fet tothom, també; tots sabem que són amics inventats. No passa res. Escolti, podem debatre sobre les qüestions d'una altra manera. *(Rialles i alguns aplaudiments.)* Si ho incloeu en les formacions, ho agraiem tots en els debats parlamentaris. *(L'oradorriu.)*

A veure, la gestió de purins és un problema ambiental de sòls i de contaminació atmosfèrica. La contaminació atmosfèrica per amoníac a Catalunya s'ha duplicat en els darrers sis anys, i és un problema de contaminació i és un problema de salut pública. I la contaminació del sòl per nitrats afecta gairebé ja la meitat de les aigües subterrànies del nostre país i la meitat dels aquífers del nostre país.

I per què ens passa, això? Perquè tenim un model ramader on hi ha elements d'explotació intensiva que, evidentment, generen molts residus derivats dels purins en molt poc espai i que cal gestionar millor. Perquè hi ha una manca de reconversió en la indústria, la qual cosa a vegades comentem poc, però..., la indústria agroalimentària, aquest any que parlem tant de fons europeus i d'ajuts a la reconversió, també és una indústria a la que cal donar suport per reconvertir-se. En la nostra opinió, perquè també hi ha una manca de circuits que delimitin la responsabilitat ambiental i que legislin sobre el principi que qui contamina paga, i que, per tant, un s'ha de fer responsable dels seus residus al llarg de tot el seu cicle de vida.

Perquè, si no, sempre topem amb el mateix mantra: el sector agroalimentari és el 3,6 per cent del producte interior brut, i qualsevol cosa que fem el posa en risc. I és..., no, no, precisament perquè són el 3,6 per cent del producte interior brut i no ens podem permetre el daltabaix que suposa perdre aquest sector, ens l'hem de prendre «en sèrio». I «prendre'ns-el "en sèrio"» no és dir: «Vostè té la raó, faci el que vulgui, aquí no passa re, ja vindrà el Consell d'Europa i no li farem cas...»; «prendre'ns-el "en sèrio"» vol dir analitzar els reptes que té, també en matèria ambiental i de salut pública, i assumir que calen plans de reconversió a mitjà i llarg termini.

I això per nosaltres vol dir diverses coses. U: cal un debat seriós sobre la cabana porcina en el nostre país. Tenim –ho ha dit la consellera– 8 milions de porcs en el nostre país, i, a més, distribuïts de forma molt desigual –hi ha territoris on hi ha deu porcs per cada habitant, n'hi ha d'altres on no n'hi ha tants–, i cal un debat seriós i honest sobre això.

Segon: cal un debat sobre quin model de producció d'aliments volem potenciar en el nostre país. Ja ho ha comentat el company de la CUP: el sistema de macrogran-

ges suposa un problema tant per als petits i mitjans productors com per a la salut i per al medi ambient, i, per tant, necessitem estimular altres formes de produir aliments.

I la necessària transformació del sector, almenys sobre tres reptes que tenim sobre la taula: el repte ambiental –que ja l’he comentat–, la gestió de recursos escassos –sobre la que debatem poc, però tenim ja zones de Catalunya on la gestió de l’aigua és la gestió d’un recurs escàs entre els habitants de determinades zones i les explotacions ramaderes intensives–, i també un problema de fons que tenim sobre la taula és com fem aquesta transformació sobre municipis que pateixen despoblament i que pateixen crisis en el seu propi model econòmic, que és el que sustenta que no hi hagi un èxode rural continuat en el nostre país.

Nosaltres estem a favor de la moratòria. Veiem amb preocupació que no hagi servit, i crec que això també ens ha d’ajudar a prendre’n nota i a pensar plans de descontaminació una mica més ambiciosos.

I, per últim, nosaltres vam proposar un ple, juntament amb la Candidatura d’Unitat Popular, sobre alimentació –segurament serà a la tardor–, i creiem que un dels elements als que hem de parar atenció és, precisament, com gestionem certs residus ramaders.

I per nosaltres és fonamental que comencem a pensar el que he dit abans: responsabilitat del productor, que genera residus, i, per tant, que es fa responsable durant tot el cicle de vida d’aquests residus; quins sistemes de gestió de residus considerem que són més eficients; quin model de producció alimentària volem, i com construïm plans de descontaminació més ambiciosos que no ens facin anar fent pròrrogues, a veure si algun dia es descontaminen les aigües de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, consellera, diputats, diputades... Senyor Ferro, tenia vostè raó. És veritat que també a vegades a les escoles d’estiu segurament ens haurien d’ensenyar a donar certa rellevància a alguns temes que sembla que no són importants, com aquest, al dia que estem de juliol, a finals de juliol... I potser en aquesta línia també ens hi hauríem d’esforçar més, els partits polítics, no?, a l’hora de comunicar.

Pràcticament tot s’ha dit. Nosaltres creiem que les directives europees que es van plantejar a començaments dels noranta i el 2000, de fet, i, després, la necessitat de determinar les zones de vulnerabilitat al territori, els municipis vulnerables, que haurien d’afrontar precisament la contaminació causada pels nitrats d’origen agrari..., doncs, va posar en marxa tota una sèrie de programes que la Generalitat ha hagut d’implementar durant els últims anys davant el creixement de les explotacions ramaderes que tenim a Catalunya.

Aquí sí que és cert que hi ha una contraposició important entre, per un costat, la iniciativa empresarial, l’emprenedoria de molts catalans que viuen en l’entorn rural –no ens enganyem, perquè la majoria d’aquests espais no estan a l’àrea metropolitana, precisament, sinó que estan lluny d’aquesta..., no tan lluny, però molt lluny d’aquesta, i ara parlaré també d’això–..., i crec que no s’ha de contraposar..., o s’ha de tenir en compte això i, precisament, la iniciativa empresarial i, doncs, el concepte, diguéssim, ambiental i què suposa moltes vegades un excés de falta de tractament d’aquests residus per a la societat, i, en aquest cas, per als aqüífers. Recordem que la Generalitat té la gestió de tota la conca fluvial interna de Catalunya. Té la competència de la seva gestió, i, per tant, nosaltres crec que hem de ser responsables, com a partit.

I, en aquest cas, doncs, dir que s'ha d'actuar, i s'han de, precisament, efectuar tota una sèrie de disposicions que puguin mantenir aquesta relació entre la iniciativa empresarial i la cura del medi ambient.

Però també és cert..., i això crec que..., també s'ha dit que el programa del 2019..., el Decret 153 del 2019, que va determinar, de fet, el concepte aquest d'índex de càrrega ramadera..., crec que la voluntat era bona, però per nosaltres, doncs, tot el que s'ha fet –la identificació territorial dels municipis on hi ha aquest problema– no ha servit perquè es pugui retallar..., la consellera ha dit que s'està canviant la tendència, però nosaltres no ho veiem –això sí que és cert.

Creiem que almenys està sent insuficient, sobretot perquè tenim un problema –i aquest és un dels temes que jo volia comentar–..., crec que tenim un problema de falta, primer, de tractament. Això s'està revertint, però crec que hem de posar més èmfasi en mesures que puguin ajudar les explotacions petites, moltes d'elles, doncs, a fer un tractament dels purins, de tots aquests nitrats, perquè no vagin als nostres aqüífers, per un costat.

Però per mi –i això crec que no s'ha dit i crec que és important– també hi ha un debat territorial; al final, hi ha un debat territorial. Aquestes explotacions ramaderes estan situades en llocs molt concrets: en tenim al Segrià, en tenim a Osona, al Berguedà, a la Noguera..., bàsicament a la part..., diguéssim, a la plana de Lleida i el que seria tot el que és Osona i el Berguedà, que estan a Barcelona, però que estan al nord i tocant al Prepirineu.

Jo crec que és important que fem aquest debat territorial. Perquè, per un costat, la multipolaritat de les activitats ha de ser un dels objectius no només per a això, sinó per a altres concentracions d'activitats que tenim al territori i que també tenim a l'àrea metropolitana. Això ha sigut una evolució, també, doncs, de com s'han fet les funcions o com s'han fet les diferents activitats a l'àrea metropolitana en el seu moment, i crec que ho hem de traslladar al territori.

Si volem avançar en aquest punt, hem d'equilibrar el territori, hem de tenir segurament un debat sobre això –avui tenim cinc minuts i no podem dir res més.

Nosaltres considerem que aquesta mesura és insuficient, i, tot i que no la bloquejarem –no hi votarem en contra–, ens abstindrem en el decret.

Gràcies, consellera, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor García. A continuació, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Jo ja avanço que nosaltres, des del nostre grup, som crítics amb aquest decret, igual que ho són també molts dels sectors afectats, precisament, per aquesta nova moratòria. Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquest decret.

A mi em sembla que és més aviat un pegat. Per què? Perquè vostè mateixa ja ho ha explicat: aquí ja es va fer un altre decret, ara fa justament dos anys, amb una moratòria que resulta que és insuficient. I i ens tornem a trobar en la mateixa situació, amb uns sòls contaminats amb molts nitrats, tot i que vostè ja ens comentava, no?, que n'hi ha hagut una disminució, però que no és encara suficient.

Per tant, potser..., jo crec que hem de ser més creatius en les solucions. I el departament que vostè lidera té competències per buscar aquestes solucions més àmplies, amb una mirada més global. I, per tant, jo crec que hem de treballar en aquest sentit. Nosaltres no som partidaris d'anar fent decrets i moratòries sense posar-nos a treballar per buscar alternatives. I, per això, com li deia, no obstaculitzem el decret, però, evidentment, no li podem donar suport, i, per tant, farem aquesta abstenció.

Ja li dic que des de diversos sectors afectats, com pot ser Unió de Pagesos o com pot ser fins i tot el sindicat de Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, s'han ma-

nifestat davant d'aquest decret, no estan contents amb el decret. És cert que, d'alguna manera, s'està assenyalant l'activitat ramadera, s'està criminalitzant l'activitat ramadera, però després, quan veiem els informes –i vostè feia referència a aquests informes periòdics que va traient l'ACA–, no es pot determinar la procedència exacta d'aquests nitrats. I, per tant, assenyalar d'una manera tan clara, amb els perjudicis que això comporta, l'activitat ramadera crec que no és la solució. I crec que..., insisteixo que hem de fer una mirada més àmplia del problema, perquè, si no, quan acabi aquesta moratòria, que primer va ser de dos anys i ara és de quatre, doncs, potser ens trobem en la mateixa situació, i crec que així no podem fer res.

Per exemple, vostè comentava, no?..., deia: «Hi ha més purins que camps per adobar.» És cert. Però és que, si ens fixem en com s'adoben alguns d'aquests camps..., no utilitzen els adobs orgànics; utilitzen, per exemple, fertilitzants minerals. Per tant, potser hem d'innovar en aquest sentit. S'han d'incentivar aquells que sí que utilitzin aquests adobs orgànics. No ho sé. Li dic alternatives que podem buscar, perquè tenim aquests purins que es generen i hi hem de fer alguna cosa.

I, per tant, potser una de les solucions és aquesta: incentivar a buscar unes altres vies per poder revertir aquest excés de nitrats que tenim en aigües contaminades, que, a més a més, estan molt localitzades –i ara en parlava també el diputat que m'ha precedit–, molt localitzades en territoris concrets. I, per tant, doncs, evitem, en aquest sentit, tornar a limitar aquestes ampliacions de les granges ja existents o l'obertura de noves i busquem aquestes vies alternatives.

Per tant, jo el que li dic..., nosaltres treballarem, des de la comissió, per ajudar-la en aquestes vies alternatives, si així ho desitja. I esperem que quan acabi aquesta moratòria, que sembla que avui s'aprovarà, amb aquest decret, doncs, tinguem ja una solució definitiva i que no paguin sempre els mateixos.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellers... Soc diputat, però miraré de parlar-los també com a ramader, a veure si així ens traiem aquest estigma que crec que tenim. Per les directives de la Unió Europea, però també per responsabilitat, és evident que hem d'actuar sobre els nivells de contaminació excessiva de nitrats en els nostres aqüífers, tant d'origen agrari com –també s'ha dit– d'origen no agrari, no ramader, de tots.

A Catalunya el problema existeix: tenim identificats una sèrie de municipis que considerem com a vulnerables i en els quals l'ICR –l'índex, en aquest cas, de càrrega ramadera– és superior a 1,2, cosa que vol dir que s'excedeix en un vint per cent o més el nitrogen en forma de nitrats que tenen els seus sòls respecte al que seria admissible.

Això vol dir, doncs, que, per tant, s'hi limita l'increment de bestiar, la càrrega o densitat ramadera, i això és fruit del decret que es va aprovar fa dos anys, el Decret 153, de juliol del 2019. S'hi prohibeixen, per tant, les noves instal·lacions i també les ampliacions de capacitat d'aquestes explotacions ramaderes que són, diguem-ne, intensives o semiintensives en les tipologies de porcí, d'aviram, de boví lleter. En canvi, en la resta, i com ha de ser, hi ha una sèrie d'excepcions en pro d'evitar el desdoblament rural.

Des del 2019, l'ACA no ha observat millores en les càrregues de nitrats en els nostres aqüífers; de fet, s'han afegit quaranta-cinc municipis més en la llista de vulnerables. El 25 de juliol –fa quatre dies, doncs– s'acabava aquesta limitació; és evident que ha estat insuficient, i, per tant, els tècnics especialistes determinen que caldria prorrogar-ho durant almenys quatre anys més.

De fet, el juliol del 2019 –també s’ha dit– hi havia tota una sèrie de projectes tramitats que, per tant, van seguir el seu curs, i, per tant, no només no s’ha reduït la càrrega ramadera, sinó que va seguir augmentant. I tot això, doncs, afecta especialment les comarques d’Osona, del Berguedà, però també del Vallès Oriental, del Pla de l’Estany, del Pla d’Urgell, del Segrià, etcètera.

I, a nivell urbanístic, en l’article 49 de la llei d’urbanisme, doncs, també es proposa la modificació del que és la definició de distàncies sanitàries per ampliar-ho a un concepte més global que, diguem-ne, adapti també la densitat ramadera. I és important un primer apunt: que cal vetllar perquè això no faci que els ajuntaments, diguem-ne, per prudència, frenin qualsevol tipus d’obra que vulguin fer les granges existents en el sentit d’instal·lacions auxiliars, com podrien ser espais per a llavors o com podria ser el tractament de purins. La llei d’urbanisme és molt clara: això queda fora de limitació i a càrrec només de les llicències d’obra.

Nosaltres, des de Junts per Catalunya, som conscients d’aquesta problemàtica ambiental i de salut pública, i, per tant, hi votarem a favor; ara bé, sempre hem defensat que el sector agrari, com també l’industrial, ha de fer la seva transició cap a la plena sostenibilitat ambiental, però que pel camí no podem deixar ningú abandonat. La indústria agroalimentària que es deriva, doncs, d’aquestes explotacions ramaderes té un pes importantíssim, com sabem, en el teixit productiu del nostre país. De fet, des de fa molts i molts anys és una font importantíssima de creació de llocs de treball i de riquesa per a les nostres comarques, també amb un pes específic molt important en les exportacions.

I, de fet, aquesta indústria agroalimentària –i especialment la càrnia, la làctia, amb totes les explotacions ramaderes que s’hi vinculen– és la indústria més descentralitzada que tenim. Llavors, ara, des de fa uns anys, ens hem adonat que en determinades zones ens hem passat, eh?, o sigui, hi ha una càrrega excessiva en termes ambientals. Per tant, hem d’actuar, però hem d’acompanyar, des de l’Administració, aquest sector cap a la seva transformació, cap a la innovació, cap a la diversificació, per no deixar ningú pel camí.

I això vol dir ajudar-les encara més, malgrat l’espòli, en tots aquells projectes que vagin en la línia de reduir i, si pot ser, eliminar del tot les externalitats negatives. I amb això em refereixo, doncs, a tractament de purins, a la generació d’energia, al compostatge, etcètera. De fet, la majoria de propostes tècniques que ens arriben ens arriben proactivament del propi sector, amb l’ajuda dels centres de recerca i les universitats. I m’agradaria destacar en aquest sentit el projecte Fertimanure, que té lloc a Osona gràcies a la Universitat de Vic i a la Cooperativa Plana de Vic, i que va enfocat precisament a obtenir fertilitzants segurs, fiables, a partir de les dejeccions ramaderes.

I finalitzo. Per tant, actuem contra el problema dels nitrats, i tant, eh?, però sense criminalitzar el sector; al contrari, ajudant-lo a que en surti encara més enfortit i que pugui seguir aportant aquest reequilibri territorial impagable que representa per al nostre país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades... Aquesta és la primera intervenció que faig amb mascareta, i que la puc fer sense... *(Rialles.)* Torno a començar. Aquesta és la primera intervenció que faig des d’aquest faristol. Estic contenta perquè la faig sobre un tema que afecta el meu àmbit territorial més directe. De fet, aquest decret del que avui parlem afecta comarques que em són molt properes, com

Osona o el Berguedà, dues comarques que pertanyen a una vegueria que m'ha vist créixer, que m'ha vist néixer.

M'agradaria felicitar tant el departament com el sector per la valentia, el compromís i la responsabilitat de no només situar un problema real davant d'aquest hemicicle, sinó també de contribuir-hi amb possibles solucions.

Aquesta moratòria –ho ha explicat la consellera–, entre d'altres, possibilita reduir el volum de dejeccions a unes quantitats que ens permeten fer sostenible el seu tractament, i ho fa tenint en compte que no podem aplicar polítiques de país de forma homogènia a tot el territori. Situa aquells indrets vulnerables –de fet, dels seixanta-vuit municipis que es detallen, un és el meu, Puig-reig– i focalitza en ells l'actuació, amb mirada d'igualtat territorial i capacitat de tenir en compte les necessitats del territori. Considera excepcions cert tipus de bestiar que no comporta un volum de dejeccions tan complicat de gestionar.

Per tant, avui aquí no només parlem d'una moratòria de quatre anys, sinó que parlem de temps que guanyem per seguir trobant solucions, per caminar més convençudes cap a una sostenibilitat econòmica, social i mediambiental de tot Catalunya, que necessàriament ha de tendir cap al residu zero i a l'economia circular.

Som un territori resilient; de ben segur que continuarem aprofitant aquest temps de recuperació de les nostres aigües per seguir generant coneixement que ens faci créixer com a territori i que ens faci créixer també com a país.

Un exemple d'això –que, de fet, ja s'ha citat– és el Centre Tecnològic BETA. És un centre tecnològic ubicat a Osona, a la Catalunya Central, que coordina un projecte europeu sorgit davant de la necessitat de millorar la gestió i valorar els residus orgànics que generem, una iniciativa que treballa per crear biofertilitzant a través de les dejeccions que es generen. Així doncs, del problema en fem una oportunitat; del problema en fem un repte, i acabem sent referents a nivell de país i també referents a nivell europeu. I això també és empoderament: demostrem sobre el terreny que som capaces no només de minimitzar una problemàtica, sinó de convertir-la en productes d'alt valor afegit.

Des del Berguedà, des d'Osona, com en moltes altres comarques d'aquest país, posem en enorme valor aquella economia que ens és pròpia, que ens defineix com a territori. En són exemples el sector forestal, el sector ramader o l'agrícola. I nosaltres estem aquí perquè volem enfortir aquests sectors.

I fer-ho també implica garantir disponibilitat de terres fèrtils, també implica aigües netes i també implica fonts d'aigua potable; garantir la viabilitat de les petites productores i ramaderes. Volem seguir parlant de qualitat, volem seguir parlant de proximitat, a la vegada que treballem per la innovació i pel creixement sostenible d'aquests sectors. Perquè aquestes persones que viuen, treballen i tenen cura del territori són les que fixen les persones a l'entorn rural; la sostenibilitat ambiental ha de ser garantia, també, de sostenibilitat econòmica.

I que ningú no es confongui: qui intenti plantejar una contradicció entre aquest decret i el recolzament a la ramaderia fa un flac favor al sector, perquè, a més, menteix. El que fem és plantejar solucions als residus ramaders; el que fem és fomentar una activitat ramadera sostenible posant en valor un sector primari tan vital com massa vegades invisibilitzat. I som aquí, també, per capgirar-ho.

Consellera, altre cop es torna a demostrar la valentia d'aquest nou departament, amb visió general; torneu a demostrar que som capaces de treballar pel desenvolupament rural, que som capaces de treballar per la sostenibilitat i, a la vegada, per una bona gestió ambiental i territorial.

El decret que es presenta avui és una necessitat més que contrastada, tenint en compte que afecta més del quaranta per cent de la superfície del nostre país. I, per tant, no podem permetre la contaminació d'aigües i no podem permetre la contaminació del sòl que s'està produint. Per què? Perquè som molt més que tot això; som innovació, som futur, som garants d'una estratègia econòmica de proximitat i desenvolupament territorial.

Així doncs, ens emplacem a seguir caminant plegades, tant l'Administració com el sector, cap a un canvi de model respectuós amb el medi, respectuós amb les persones; un model que generi llocs de treball de qualitat i oportunitats arreu. Hem d'avançar indiscutiblement cap a una ramaderia sostenible, i aquí, consellera, sempre ens hi trobareu.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. Recordin que, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són vots favorables a la validació d'aquest decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem ara a la votació de la validació del Decret llei 17/2021.

Comença la votació.

El Decret llei 17/2021 ha estat validat, amb 82 vots a favor, 11 vots en contra i 41 abstencions.

(Veus de fons.) Sí? No s'ha registrat el seu vot? *(Veus de fons.)* D'acord. Doncs en prendrem nota, perquè no teníem cap notificació de cap incidència. Prenem nota de l'escó. Gràcies.

Bé, els deia que..., d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop ara validat aquest decret llei, pregunto a la cambra si hi algun grup parlamentari que vulgui tramitar el decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* Sí? *(Veus de fons.)* Algun altre grup? *(Pausa.)*

Bé, atesa la petició formulada pel Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, sotmetrem ara a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei.

Comença la votació.

Aquest decret llei ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei, perquè ha tingut 23 vots a favor..., 112 vots en contra d'aquesta tramitació. Per tant, ha quedat validat.

Decret llei 18/2021, del 27 de juliol, sobre l'increment retributiu per a l'any 2021 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2014 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya

203-00008/13

I passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 18/2021, del 27 de juliol, sobre l'increment retributiu per a l'any 2021 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2014 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la senyora Laura Vilagrà, consellera de la Presidència, per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula, consellera.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Consellera, diputades, diputats, comparec avui per demanar el vot favorable a la convalidació del Decret llei 18/2021, de 27 de juliol, sobre l'increment retributiu per a l'any 2021 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2014 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Però, abans d'explicar-los el contingut del decret, que, com saben, és imprescindible que el portem a convalidació en la situació de pròrroga pressupostària, vull posar de manifest que si l'hi portem, si portem aquest decret a convalidació, és perquè volem fer efectius els acords i les negociacions amb el conjunt de les treballadores i treballadors de la Generalitat i el seu sector públic, perquè ens creiem que els pactes, evidentment, han de ser complerts; d'això en depèn el reconeixement a l'hora de governar.

També perquè malauradament aquesta crisi, la crisi arran de la covid-19, ha evidenciat més que mai la importància d'allò públic i de la immensa implicació de les treballadores i treballadors d'aquest país. Per tant, aprofito aquest moment, amb unes paraules, per agrair-los la feina incansable que han fet i que segueixen fent, des de la primera línia i des de tots els serveis i totes les unitats, per fer possible que la maquinària funcioni. I perquè aquestes persones, servidores públiques, també cal que les posem al centre de les nostres polítiques i de les nostres preocupacions i ocupacions, com el principal actiu que són de les administracions públiques.

Des d'aquest Govern ens esforçarem per fer possible la posada en valor de la seva feina. Crec que és important dir-nos-ho sovint, i recordar que aquestes persones són servei públic, i que ha de ser un treball d'excel·lència i un treball, doncs, de reptes importants a tirar endavant.

En tot cas, i per parlar del decret, també el portem a votació perquè donem compliment als acords de negociació sindical i a la normativa. I els passo a detallar els punts concrets que té aquest decret.

Es tracta d'un decret llei aprovat pel Govern en la sessió del passat 27 de juliol i que deriva dels acords assolits amb els sindicats a la Mesa General de Negociació de l'Empleat Públic de la Generalitat de Catalunya, tant d'acords passats –especialment per a la recuperació de les pagues extraordinàries dels anys 2013 i 2014, que després m'hi referiré– com dels més recents –en la sessió que vam tenir l'1 de juliol.

Aquest decret regula l'increment del 0,9 per cent de la massa salarial del personal de la Generalitat, amb la previsió que es faci efectiu en la nòmina de setembre i amb efectes retroactius des d'1 de gener de 2021. L'increment retributiu s'aplica a tot el personal laboral també al servei de l'Administració de la Generalitat i al seu sector públic.

La proposta, com els he dit, va ser acordada amb els sindicats en la Mesa General de Negociació de l'Empleat Públic de l'Administració de la Generalitat, i traslladada tant a les retribucions bàsiques com complementàries, i això ho vull destacar: les bàsiques i les complementàries, amb aquest màxim del 0,9 que permet la llei de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2021.

Així mateix, el decret llei incrementa en un 0,9 els imports màxims dels complements de productivitat variable i de les retribucions variables en funció d'objectius reconeguts a determinats col·lectius en la llei de pressupostos.

També vull posar de manifest que la remuneració del president de la Generalitat, del vicepresident, de les conselleres i consellers queda congelada. La congelació retributiva també afecta la totalitat dels càrrecs amb assimilació retributiva dels anteriors, entre els que s'inclouen el personal directiu amb retribucions fixes i variables assimilables retributivament als consellers o a les conselleres de la Generalitat. Així mateix, l'increment salarial tampoc s'aplica a les pensions dels expresidents, que es regeixen per una altra normativa pròpia.

Per altra banda, aquest decret llei també preveu la recuperació parcial, tal com estava previst, d'un cinquanta-cinc per cent de l'import de la paga extra del 2014, que va ser objecte de supressió en compliment, en fi, d'uns acords adoptats prèviament. I, en tot cas, el que fem és reintegrar aquestes quantitats, que s'abonaran en una sola vegada durant el darrer trimestre d'aquest 2021, i abasten, concretament, la totalitat del personal del sector públic, que va veure reduïda la seva retribució l'any 2014, per l'import d'aquesta paga extra.

Aquesta mesura, doncs, dona compliment als acords adoptats en l'àmbit de la Mesa General de Negociació de l'Empleat Públic de l'Administració de la Generalitat, als que també s'hi va adherir la Mesa de Negociació del Personal al servei de l'Administració de justícia.

En tot cas, en compareixença i en comissió ja vàrem dir que compliríem amb aquest mandat al més aviat possible, que intentaríem portar aquesta aprovació, si pogués ser, doncs, al setembre, que no fos a l'octubre. I, finalment, hem arribat a temps de fer aquesta feina.

Per tot plegat, els demano el vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei.
Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició, i aquest torn de paraula, com vam acordar a la darrera Junta de Portaveus, serà d'un màxim de cinc minuts. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats... Mirin, m'estreno avui en aquesta cambra per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, com s'ha dit, sobre la ratificació d'aquest decret llei que ens ha presentat l'honorable consellera de la Presidència per a la recuperació parcial de la paga extraordinària del 2014 i també per al reconeixement de l'increment d'aquest 0,9 per cent per al 2021 a totes les treballadores i els treballadors públics de la Generalitat de Catalunya.

I, per tant, per mi, i permetin-me..., és més fàcil estrenar-me en un tema, si m'ho permeten, agradable o positiu que no pas en un altre que pugui ser més controvertit –ja en tindrem ocasió. I, a més –permetin-me la llicència–, fer-ho, doncs, adreçant-me a la consellera, l'honorable consellera Laura Vilagrà, amb la que ens uneixen vivències polítiques compartides i origen territorial comú, encara m'ho facilita molt més.

Mirin, des del nostre grup parlamentari celebrem aquesta decisió que ens han presentat, i, per descomptat, avanço el nostre recolzament a aquest decret llei. En totes les qüestions que facin referència a complir amb els compromisos adquirits amb els treballadors i treballadores públics de la Generalitat ens tindran al seu costat. Cal que, com a administració, vetllem entre tots i totes per tal de tenir-los centrats en la seva feina i que no hagin d'estar pendents de si el seu Govern compleix o no compleix amb els seus drets laborals.

Entenem que l'acord a què es va arribar amb els representants dels treballadors i treballadores el desembre del 2018 establia que el 2021 es recuperaria el cinquanta-cinc per cent d'aquesta paga del 2014, i amb el que aprovarem avui es compleix aquest compromís adquirit. I, a més, crec, sincerament, que els traslladem un missatge clar de que volem seguir així, complint els compromisos. No menys important, també, és el reconeixement d'aquest 0,9 per cent amb efectes 1 de gener del 2021, que és l'increment que es va establir en els pressupostos generals de l'Estat i que també s'aporta als treballadors.

Per tant, ho repeteixo, celebrem, com he dit abans, totes aquestes mesures d'obligat compliment, però també els he de dir que creiem que no hauríem d'haver tardat tant. El nostre grup parlamentari, de fet, ja els va haver d'instar, amb una proposta de resolució que es va aprovar en aquest Parlament el 2016, per recuperar la paga del 2012, i que també s'establís un calendari per a les del 2013 i el 2014. Set anys des del 2014 –i encara no hem acabat, perquè en falta el quaranta-cinc per cent– són molts anys, creiem que masses anys.

Mirin, estic segur que saben, com també ho sabem nosaltres, que tant ajuntaments com consells comarcals i diputacions provincials van haver de prendre, en el seu moment, mesures desagradables i congelar o no poder atendre les pagues del 2013 i del 2014. I també saben, com nosaltres, honorable consellera, que la Generalitat de Catalunya..., aquests ajuntaments, diputacions i consells comarcals han tingut dificultats econòmiques de finançament i de manca de recursos. Però els puc assegurar que a dia d'avui ja estan al dia amb els seus treballadors i treballadores, bàsicament perquè van prioritzar tan aviat com els va ser possible el pagament d'aquests imports i d'aquestes pagues. Ho van prioritzar. Per tant, caldria que en prenguéssim nota entre tots i totes, honorable consellera.

I, per tant, els trasllado també que, des del nostre grup parlamentari, vetllarem, doncs, perquè s'acabi de complir aquest acord del 2018 i que en els pressupostos del 2022 es faci la previsió i es retorni el quaranta-cinc per cent pendent d'aquesta paga del 2014 que encara els falta per liquidar, i també el complement de productivitat.

Per tant, des del nostre grup, suport a totes aquestes mesures, però advertir-los que seguirem de prop –i que no els costi tant com fins ara– el compliment de tots aquests acords adoptats amb els treballadors i treballadores públics.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gimeno. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té ara la paraula la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidenta. Señores diputados... He leído atentamente su decreto ley, señora Vilagrà, y no deja de sorprenderme la poca vergüenza que tienen ustedes. En este decreto ley tenemos que votar si se devuelve el cincuentaicinco por ciento de la paga extra de los trabajadores públicos, paga que les fue retirada como consecuencia de las dificultades económicas por las que pasaba el Gobierno separatista de Artur Mas.

Pero, junto a esto, ustedes embuten la subida firmada por el señor Torra en mayo del 2020 para enriquecer a los expresidentes del Gobierno, sí, así como un incremento salarial a los altos cargos y directivos de la Generalitat, es decir, a su red clientelar.

Por una parte, este decreto ley propone, finalmente, retornar un capital que se había retirado injustamente de los trabajadores públicos, una reivindicación histórica que por fin llega a esta cámara después de años de desidia de los gobiernos separatistas. Por desgracia, los trabajadores públicos son siempre la diana de los recortes económicos de todos los gobiernos de la Generalitat.

Como no puede ser de otra forma, nos parece absolutamente razonable y de justicia, pero es una medida que llega demasiado tarde y, además, es insuficiente, porque, aparte del 0,9 por ciento, también hay complementos de productividad que añadir a todo esto. Parece mentira que en julio del 2021 estemos votando algo que se lleva reclamando desde hace tantos años.

No obstante, este decreto es un gran intento de engaño. Como expertos que son en la materia, vuelven a manipular y a retorcer las herramientas legislativas para intentar colarnos beneficios personales y políticos. Se demuestra una vez más que, frente a la prosperidad de las personas, ustedes priorizan el bienestar de su clase política.

Y, si se fijan en la disposición, señora Vilagrà, segunda del decreto..., reitera –reitera– el aumento de las pensiones de expresidentes de la Generalitat y de sus familiares. Se aprovechan de una justa reclamación para reivindicar una subida de sueldos para sus excompañeros de partido. Señores diputados, si lo que deberíamos hacer es suprimir, eliminar este coladero de capital que representan las famosas oficinas de expresidentes, tal y como nosotros llevamos solicitando hace meses, con un proyecto de ley registrado ya el 5 de mayo, y no aumentar su aportación.

Y, por último, quiero dirigirme a todos los catalanes y a los medios de comunicación que transmiten la información a la ciudadanía, incluidos los medios que ustedes subvencionan para mentir y tergiversar, como TV3 y como *La Vanguardia*. Y quiero dejarles claro que, desde VOX, estamos absolutamente a favor de que se devuelva la paga extra de forma íntegra a todos los trabajadores públicos y de que se incremente en 0,9 el salario, pero también estamos a favor de que se ingresen los complementos de productividad que aún no se han ingresado.

Con lo que no está de acuerdo VOX es con este decreto que presentan ustedes, donde han aprovechado las necesidades de la gente para incluir una subida de sueldo de altos cargos elegidos por ustedes a dedo –su red clientelar– y reiterar –reiterar–

el incremento salarial de las oficinas de expresidentes firmado por el señor Torra en plena pandemia –pensiones de expresidentes entre los que se encuentra Artur Mas, que fue el que llevó a cabo estos recortes, el que dejó de pagar a esos trabajadores para costear unos actos delictivos cuya fianza vamos a pagar entre todos los catalanes con el dinero público.

Por eso nosotros vamos a abstenernos y presentaremos un proyecto de ley exclusivo para que los trabajadores públicos recuperen lo que se han ganado sin ponerlos de escudos humanos, como ha hecho la Generalitat con este decreto ley.

Muchas gracias, señores.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té ara la paraula la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, i totes les persones que seguïu el Ple, especialment les treballadores i treballadors del sector públic, més de 500.000, de les quals un trenta per cent està en temporalitat i moltes es troben amb dificultats de falta de personal, dificultats materials i de vulneració de drets per exercir la seva feina... Un reconeixement a les lluites a favor dels serveis públics que es veuen dia a dia arreu del país: sindicats de classe, mobilitzacions de treballadores, com les interines –la plataforma d'interines–, el 112, el SAT, municipalisme transformador que malda dia a dia per recuperar la gestió pública de molta part de serveis que estan en mans de l'especulació dels grans oligopolis i els moviments populars de ciutadania organitzada que defensen aquesta necessitat de reivindicar els serveis públics com el que són, una estructura de país, una estructura al servei dels drets i de l'equitat de la població.

Evidentment, nosaltres estem a favor d'anar recuperant drets laborals de les treballadores i treballadors del sector públic, i en contra, en tot cas, de que es faci amb comptagotes i de forma parcial. Ho hem argumentat aquí, en aquesta cambra, amb la defensa de la llei d'interines, amb la diputada Basha; ho havia fet en moltes ocasions el diputat Vidal Aragonés, i, concretament, l'octubre del 19, amb la defensa d'una moció contra la precarietat laboral del sector públic. Ja saben que el nostre grup està fermament compromès amb acabar amb aquesta temporalitat, amb defensar que el sector públic es recuperi i s'estengui en sectors que ara estan externalitzats, com aquests que anomenava, no?, el 112, el SAT i tants altres.

I, per tant, és evident que en aquesta part del punt que vostès ens presenten del decret que fa referència a aquesta recuperació de drets, hi estem a favor. Voldria recordar unes paraules que deia el company Vidal Aragonés en aquesta defensa de la moció, que diu: «Són mesures curtes, que queden curtes, però hi hem de votar a favor perquè, al cap i a la fi, són una millora de la situació de les treballadores i treballadors, malgrat que, evidentment, per nosaltres són coses de mínims, són uns mínims, perquè el nostre programa, que és revolucionari i de canvi i de transformació absoluta d'aquesta societat, va per un abast molt més ampli.» De fet, crec que no podem obviar que les crisis que estem abordant en aquest moment –tant la climàtica com la de la covid, amb la consegüent crisi econòmica– han deixat clar que el capitalisme i el neoliberalisme donen resultats nefastos, i, per tant, hem d'anar per aquest enfortiment del sector públic, sense més discussió.

Ara bé, consellera, vostès ens han posat aquí una part del decret que, sota un títol que també, evidentment, com a espai polític el defensarem a ultrança, que és la congelació dels sous dels alts càrrecs..., vostès ens hi han posat una excepció, una excepció d'aquesta congelació dels sous dels alts càrrecs, que no podem de cap manera avalar. Vostès ens diuen clarament que aquesta congelació no s'aplica a les entitats del sector públic de salut en règim d'autonomia de gestió que tenen establerts concrets, convenis o contractes amb la Generalitat.

És a dir, estem parlant de que el que hem denunciat tantes vegades, que és que amb els concerts, amb la concertació de serveis bàsics, el que s'està fent és precaritzar les treballadores i treballadors i no controlar l'enriquiment, les pujades de sou dels alts càrrecs de les empreses privades que estan gestionant sector públic de salut..., resulta que amb aquest decret en queden exempts i no es retallen.

Per tant, nosaltres, que estem d'acord en que es retallin els sous dels alts càrrecs no només per un tema de contenció de la despesa pública, sinó perquè la ciutadania, que està vivint precarietat –que més del cinquanta per cent no arriba a final de mes, que estem en una situació de pobresa molt greu–, no entén que els càrrecs públics i els càrrecs polítics cobrin tant per sobre dels seus sous, i també perquè volem que no sigui només en el sector públic directe, sinó també en l'externalitzat.

Per tant, ens hi abstindrem.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té ara la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé. Bona tarda, consellera, diputats, diputades... Votarem a favor d'aquest decret que ens ha presentat. Hem parlat amb els sindicats, i, evidentment, tenen una urgència a donar sortida a les seves reivindicacions. I hi votarem a favor perquè nosaltres, igual que els sindicats, volem més, no volem menys. Per tant, diguéssim, entenem que aquest decret ha de tirar endavant. Un decret llei que el que ve a plantejar és el retorn d'una part del deute acumulat i l'actualització retributiva de les retribucions del 2021.

Però, dit això, i dit que hi votarem a favor, jo també voldria fer esment de que anem «al tanto» amb les exposicions de motius que posem en els decrets, fins i tot també a vegades amb les intervencions amb les que els presentem, perquè, si no, podem acabar fent un cert cinisme discursiu, a l'hora de presentar les qüestions.

El contingut d'aquest decret llei no ha estat acordat amb els sindicats. A la reunió de l'1 de juliol no es va tancar cap acord, perquè malauradament –malauradament– la cultura de les relacions laborals de l'Administració de la Generalitat de Catalunya amb relació als representants dels seus treballadors és una cultura poc respectuosa amb els drets sindicals i amb el dret a la negociació col·lectiva; és una cultura més aviat d'«¡oído, barra!» que no d'arribar a acords confrontant posicions i materialitzant-les en un punt mitjà de contacte. No és això, el que s'acostuma a fer.

És cert que hi ha un acord de l'any 2008 –cert–, un acord de l'any 2008 que feia referència als deutes pendents d'aquelles pagues dobles famoses, la del 2013 i la del 2014; que, per cert, la del 2014 només s'ha retallat a Catalunya, enlloc més; per cert, que la del 2014 els únics treballadors públics que encara la tenen pendent són els de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, perquè –ja ho ha comentat el company abans– fins i tot les administracions locals de Catalunya ja l'han pogut retornar.

I és cert que el 2018 va haver-hi un acord a la mesa de negociació. Va haver-hi un acord perquè va haver-hi una convocatòria de vaga dels empleats i empleades públics que aleshores va fer que l'Administració entengués que havia de signar un acord; això sí, diu: «“Al tanto” amb el temps.» Però en aquesta dilatació en el temps va quedar clar que l'any 2021 se'n podia recuperar com a mínim el cinquanta-cinc per cent; el quaranta-cinc per cent, si no n'hi hagués possibilitat, el 2022..., però que, si n'hi havia possibilitat, el 2021 ho liquidarien tot.

Que, per cert, és la moció que va aprovar la setmana passada aquest Parlament. Aquest Parlament va emplaçar l'Administració de la Generalitat de Catalunya –el Govern– perquè saldés, abans d'acabar l'any, els deutes pendents. Per tant, era possible, perquè s'havia acordat amb els sindicats la possibilitat, i el Parlament ho va

mandatar així al Govern, i no ho han fet: només és una part del deute, el que es recupera.

Per tant, entenguem també com hem d'explicar les coses, perquè, si no, acaba sent una miqueta cínic, perquè posem en valor coses que, malauradament, no fem des de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

I és cert que, hi insisteixo, no va haver-hi acord a la reunió de l'1 de juliol, perquè els sindicats demanaven, evidentment, com a mínim lo del pressupostos generals de l'Estat, el 0,9 per cent, però tenint en compte quina és la realitat social i econòmica de Catalunya. Perquè enlloc està escrit que l'increment retributiu màxim a Catalunya hagi de ser, mínim, igual al de l'Estat, perquè si hi ha una realitat socioeconòmica específica i determinada nosaltres podem també, a l'hora de negociar, establir aquests temes. Em dieu que en el complement de destí no? Cert; en el complement específic, sí, perquè és així. I es pot fer, simplement requereix voluntat política.

I també dir que, certament, l'1 de juliol no va haver-hi acord, però recordem que des de l'1 de juliol del 2021..., no s'havia reunit la mesa des de l'octubre, a finals del 2020. Vol dir també, diguéssim, un cert tarannà de voluntat negociadora per part de la Generalitat.

En qualsevol cas, hi votarem a favor, perquè el deute és pendent i cal solucionar-lo, però també entenguem que hi han temes pendents encara de negociació amb els treballadors i treballadores públics que tenen repercussions econòmiques, però també laborals. Entre ells, la necessitat de negociar el decret de teletreball, perquè no pot ser que es vulgui imposar un decret que ni es va negociar i que en aquests moments se n'està demanant la negociació perquè la situació i l'experiència d'aquests anys han posat sobre la taula noves necessitats. I val la pena que això també la conselleria ho tingui present, per poder negociar amb els treballadors un decret de teletreball que no només plantegi quin és el temps de presencialitat, sinó també el reconeixement dels drets, la prevenció de riscos, el material, etcètera.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gracias, presidenta. És cert que no s'han tractat bé, els treballadors públics a Catalunya. Crec que aquesta afirmació..., si algú pot d'alguna forma contradir-me-la, doncs, que ho faci, però crec que no s'ha fet bé, no s'han tractat bé, els treballadors públics de Catalunya, especialment els últims, pràcticament, onze anys des d'aquell famós «govern dels millors» del senyor Mas, que va començar a practicar les retallades que van pagar els nostres servidors públics, especialment a Catalunya.

S'ha dit aquí –i crec que el senyor Gallego, que hi entén bastant, de tot això, doncs, ho ha posat sobre la taula–: s'ha retallat més als treballadors públics a Catalunya que a cap altre lloc de tot Espanya, i no se'ls hi ha retornat allò que els hi van prendre alguns governs, encara que s'ha retornat a tot Espanya i a totes les administracions, també a Catalunya.

Per tant, és cert que avui es porta un decret que, d'alguna forma, intenta complir o fer complir acords d'aquest Parlament, però crec que el to i la voluntat i inclús l'oportunitat política que ha volgut portar, curiosament, avui el Govern, doncs –que d'això també en parlaré ara–, amb aquest decret, no es corresponen amb el tracte real que s'ha tingut amb els treballadors públics.

I no s'ha fet bé perquè... Jo recordo..., de fet, una de les primeres intervencions que vaig fer en aquest Parlament el 2015-2016..., un dels temes que es va parlar i que es va treballar més va ser, precisament, el retorn de les pagues extres preses en anys anteriors. I recordo perfectament com el Govern de Mas, i després el Govern Puigdemont, es van oposar sistemàticament, tot i aprovar propostes de resolució unànimes

en aquest Parlament, com la del 2016, doncs..., es van oposar a fer un calendari per retornar les pagues extres. Era un continu treball de soscavament del treball i dels drets econòmics, socials i laborals que tenen i que s'havien pres als treballadors públics.

Per nosaltres, coses com la que vam veure l'altre dia amb els interins són aquelles puntes de l'iceberg que ens donen a entendre que el treballador públic, que el funcionari –parlo del treball públic en general–, doncs, no està ben tractat. Tenim –i crec que és important dir-ho en cadascuna de les intervencions–..., continuem tenint un quaranta per cent de temporalitat entre el nostre funcionariat. Quan es parla dels objectius –i els sindicats i Europa, de fet, així ho reafirmen–..., l'objectiu hauria de ser un vuit per cent.

Tenim, per tant, uns treballadors públics maltractats pels diferents governs independentistes des del 2010 i que avui tenen una situació social, laboral, però també de temporalitat, terrible. Per tant, aquesta és la situació i aquesta és la foto; ho dic perquè no ens enganyem.

A nosaltres, evidentment, que es compleixin les mocions i allò que s'ha aprovat al Parlament i que hem aprovat tots els grups durant les últimes legislatures ens sembla bé, i hi votarem a favor, consellera. Hem votat a favor a totes les altres –de fet, el 18 es va portar un altre augment de sou dels funcionaris i dels treballadors públics–, i tot el que sigui retorn de drets socials i laborals als treballadors públics tindrà el nostre suport. Però és insuficient, és totalment insuficient, i creiem que, per un altre costat, l'ús que s'està fent moltes vegades de coses com aquestes, d'una una notícia com avui, doncs..., crec que són errònies.

I, per últim, i ja..., dir-ho directament: sí que m'agradaria fer un petit esment, de fet, d'algunes declaracions que s'han fet o que es fan en diversos moments per part del Govern, quan es parla, moltes vegades..., com vaig veure, o he vist avui, la presidenta d'aquest Parlament parlant de que els funcionaris tenen molta por a l'assetjament permanent de l'Estat. Vull acabar amb una frase que crec que és una realitat: els treballadors públics aquests últims anys –onze anys– han tingut molta por –molta por–, però a vostès, als governs independentistes.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té ara la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. La veritat és que a mi aquest punt em sembla una autèntica presa de presa de pèl. Set anys per pagar només el cinquanta-cinc per cent del que es deu és una presa de pèl. I vostès, en el fons, el que estan fent és especular amb drets laborals, i crec que és bastant immoral, especular amb drets laborals.

Jo els hi recomanaria que no fessin decrets llei on aprofiten per incorporar disposicions addicionals on barregen temes. Això té una solució molt senzilla: es fan els pressupostos, es presenten els pressupostos, i s'hi incorpora una partida pressupostària on es liquida aquest deute. I s'ha acabat el problema. I fan vostès taula rasa amb allò que deuen als treballadors. Perquè és que encara se'ls hi deu un quaranta-cinc per cent, i a veure quant tarden en pagar-lo.

És que això no és ni mínimament normal –ni mínimament normal–, i menys en una situació de crisi econòmica com en la que estem ara. O sigui, aquesta pobra gent anirà empalmant crisi econòmica amb crisi econòmica, i se li anirà ajornant una cosa que és seva, que és la seva remuneració.

Per tant, nosaltres farem una abstenció, perquè no volem bloquejar el pagament, però els hi demanem, si us plau, que liquidin en els propers pressupostos tot allò que encara els hi deuen.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té ara la paraula la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, consellera... Avui ens podríem potser felicitar, perquè aquest decret de govern retorna almenys una part de les pagues del 2014 als funcionaris de la Generalitat. Però, com bé ha dit, també volem dir que això és un acte de justícia per part dels treballadors d'aquest país que van perdre també..., van patir en pròpia carn aquella crisi, que va suposar una rebaixa també en el seu poder adquisitiu i sense que en cap cas, com bé ha dit, deixessin de complir les seves funcions com a servidors públics.

La Generalitat, encara que ens expliquin tot el que han vingut a dir aquí dels retards, ha patit moltes dificultats, en aquest retorn. Va començar complint la seva promesa l'octubre del 2019, quan es va retornar el quaranta per cent de la paga extra pendent de l'any 2013, per continuar completant l'endeutat també el 2013 el juliol de l'any 2020, i avui podem dir que seguim complint amb aquests pactes de govern per pagar aquest pagament parcial de la paga extraordinària del 2014 al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Era i és compromís d'aquest Govern complir amb el personal de l'Administració pública, perquè tenim molt clar que les administracions públiques funcionen gràcies a la dedicació i a l'esforç d'aquests treballadors públics, però no podem oblidar que aquella greu crisi que va patir Catalunya –una crisi econòmica profunda, arrossegada també per la crisi econòmica que patia Espanya– no va ser..., les mesures que es van prendre no van ser mesures volgudes. I quan ens parlen de què va passar, de què es va retallar..., o sigui, em sembla a mi que haurien de parlar amb més dades i amb més fets, perquè no crec que hi hagi cap govern del món que voldria ser conegut com el «govern de les retallades».

Les primeres, les més doloroses, van venir justament del Govern espanyol, obligat per la Unió Europea, per no seguir el camí que ja seguia Grècia. I els hi recordo que va ser el mateix president espanyol el que, en un llibre, ha publicat el que van ser els minuts més dolorosos –dos minuts i mig–...; diu: «Dues-centes setanta paraules inacabables que vaig llegir amb tota la convicció de la qual vaig ser capaç en el moment que anunciava les retallades.» Després van venir els governs de la Generalitat, que van haver de practicar les mateixes retallades. Era pura supervivència: era això o no complir amb els serveis essencials cap a la ciutadania.

Per tant, aquella profunda crisi que va afectar profundament aquest país van haver de suportar-la també en el seu poder adquisitiu els funcionaris de l'Administració. I des d'aquest faristol vull agrair, volem agrair, la lleialtat, el compromís i la tasca realitzada per aquells treballadors en aquells moments, exemple de servei a l'Administració de la Generalitat, exemple de servidors públics.

Com hem dit, van ser els treballadors públics, uns dels grans afectats per aquella crisi. Però no facin trampa, no parlin només de Catalunya: no només comença el Govern de Zapatero a retallar aquest cinc per cent del sou, sinó que continua a Castella - la Manxa, amb Cospedal, amb una reducció del tres per cent; segueix a Canàries, al País Basc, a Castella i Lleó –que van optar per congelacions salarials–, i també a Andalusia –que va suprimir la paga extra del juny. No parlem ja dels interins, que s'emporten la pitjor part de la moneda, encapçalant el rànquing Galícia, amb una desastrosa reducció del trenta-tres per cent de la seva jornada; darrere, el País Valencià, amb un vint-i-cinc per cent; Catalunya, amb un quinze, i Andalusia, amb un deu.

Quan ens parlen del retard, del retard d'aquests anys, ens agradaria explicar aquí el gran esforç econòmic que ha fet la Generalitat per revertir aquestes retallades. Algunes encara resten pendents –ho explicàvem–, i està compromès que es finalit-

zin aquest any 2022. Però és veritat que ens hem trobat amb situacions noves que han anat sortint, com l'augment de la població, el creixement del nombre d'alumnes de secundària, l'envelliment demogràfic, la inclusió de nous tractaments mèdics o noves mesures de despesa –com la renda garantida de la ciutadania–, que han fet que la Generalitat hagi de fer altres esforços.

Quan des d'algun sector se'ns diu que les retallades són invisibles per als ciutadans..., es noten en el seu dia a dia quan s'agafa un tren de rodalies, quan demanen hora per a una ressonància mèdica, quan necessiten una plaça a l'escola bressol o quan demanen una beca per estudiar..., doncs això, senyors, ens agradaria que ho compartissin. Això també és el dèficit fiscal que patim any rere any, i que ha dificultat també la reversió d'aquestes retallades.

Aquesta reversió la comença la Generalitat l'any 2015, i s'ha anat revertint tant com ha estat capaç econòmicament la Generalitat de Catalunya. Crec sincerament que la nostra solidaritat té uns límits, i que hauria d'haver estat justament l'última ciutadania en patir aquest retorn de les pagues extremes. Creiem que els catalans mereixen més. Sabem que els cansa, sabem que no ho volen escoltar, però per nosaltres només hi ha una sortida: marxem.

Gràcies a tots.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Bé, tenim un decret llei al damunt de la taula, el 18/2021, que ens parla de certes recuperacions econòmiques de cara al sector públic del nostre país. Abans..., entrant en matèria en el decret, eh?, però abans també voldria fer algunes consideracions.

Hem de tenir en compte que el que avui portem a votació és un acord amb el comitè de vaga signat l'11 de desembre del 2018. El que avui portem a votació és un acord signat amb el comitè de vaga que va ser ratificat per la mesa general de funció pública amb tota la representació legal dels treballadors i treballadores públiques del nostre país. El que avui portem a votació no és res més que el compliment efectiu d'aquell acord que es va prendre.

En aquell acord hi havien altres punts importants, i un d'ells –i ho exposo així i ho explico així perquè hi han hagut paraules que m'han precedit que han posat el tema sobre la taula– feia una referència clara a que els terminis de pagament i de retorn es podien avançar, en base a la negociació, en el pressupost del 2021. Com bé saben, estem amb pressupost prorrogat. Allò que s'incorpora en el pressupost del 2020 és precisament la paga que es va retornar el 2020; per tant, si volem retornar una paga el 2021, hem de fer-ho via decret llei. Per tant, no hi ha cap altra explicació. A partir d'aquí, com que no tenim pressupost del 2021, perquè el tenim prorrogat respecte al 20, no es pot negociar l'avançament de la paga del 2022.

Em sembla que és bo que també aclarim els termes, perquè també és bo que, quan portem un decret a aprovació, expliquem exactament el seu contingut i de què emana aquest decret. Lògicament que aquest decret emana, essencialment, de la negociació col·lectiva i de l'acord amb el comitè de vaga ratificat per la mesa general de funció pública. Un acord que deia que l'any 2019 es retornaria el quaranta per cent de la paga extra del 2013 –un deu per cent en el primer trimestre, un trenta per cent en la resta–; que deia que el 2020 es retornaria el seixanta per cent de la paga corresponent al 2013; un acord que també deia que l'any 2021 es retornaria el cinquanta-cinc per cent de la paga extra del 2014 –que és el que avui estem aprovant, perquè estem a l'any 2021 i el Govern està complint amb la seva paraula–, i que el 2022 es retornaria el quaranta-cinc per cent de la paga extra corresponent al 2014

—per tant, el 2022 també s’haurà d’incorporar en l’àmbit pressupostari per tal de fer efectiu aquest retorn, i, per tant, complir punt per punt el que es va signar amb els representants dels treballadors.

I, en efecte, hi ha un altre element que també és important i és substancial, perquè també ens afecta, què és el l’increment retributiu del 0,9. I aquest increment retributiu podria ser només per als conceptes retributius de caràcter fix; podria ser-ho, tranquil·lament, però serà per als conceptes retributius de caràcter fix i també ho serà per als de caràcter variable —per tant, per a tots els conceptes retributius. I això també és important que ho puguem dir i ho puguem expressar.

I, per acabar, el complement de productivitat: en aquest mateix acord al qual he fet referència..., el 2021, cinquanta per cent de recuperació del complement de productivitat; el 2022, recuperació completa, al cent per cent, del complement de productivitat. I, per tant, això també es donarà en aquest any 21, i també s’hi donarà compliment l’any 2022.

Per tant, el que fem avui essencialment és complir amb la paraula donada, el que fem avui essencialment és retornar als servidors públics del nostre país..., que aquells que volem uns serveis públics forts, empoderats, amb capacitat, qualitat, excel·lència..., és el primer que hem de fer. Perquè si l’actiu de qualsevol empresa, el major actiu que hi ha, són els seus treballadors i les seves treballadores, el major actiu que té aquesta Administració són els seus servidors públics, són els seus treballadors i les seves treballadores públiques, que fan que la nostra feina tingui sentit.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. Els recordo que, d’acord amb l’article 158.3 del Reglament, s’entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 18/2021 ha estat validat, amb 112 vots a favor i 23 abstencions.

D’acord amb l’article 158.4 del Reglament, un cop validat aquest decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que volgués que es tramités com a projecte de llei. *(Pausa.)* La Candidatura d’Unitat Popular així ho sol·licita, i, per tant, procedim a la votació de si s’ha de tramitar aquest decret llei com a projecte de llei.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació —31 vots a favor i 104 vots en contra—, el decret llei ha quedat validat *(veus de fons)* i no es tramitarà com a projecte de llei.

En aquest punt de l’ordre del dia, suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a la una del migdia i vuit minuts i es reprèn a les set de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d’Economia i Hisenda, la consellera d’Acció Exterior i Govern Obert, la consellera de Recerca i Universitats i la consellera de Justícia.

La presidenta

Bona tarda.

Atesa la recepció del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries amb relació al Decret llei 15/2021, de 6 de juliol, de creació del Fons Complementari de Riscos de la Generalitat de Catalunya, passem ara al següent punt de l’ordre del dia.

Decret Llei 15/2021, del 6 de juliol, de creació del Fons Complementari de Riscos de la Generalitat de Catalunya

203-00005/13

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la validació d'aquest decret llei. I, per tant, en primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, senyor Jaume Giró, per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, president, conselleres, consellers, des que el 6 de juliol el Govern va aprovar aquest decret llei que avui presento per convalidar, sabeu que hem defensat que aquest era un decret solvent i ben forjat jurídicament, fins i tot algú feia broma quan dèiem «impecable jurídicament». I avui el Consell de Garanties Estatutàries saben ben bé què ha dit: ha avalat per unanimitat la constitucionalitat i adequació a l'Estatut del decret íntegrament; íntegrament del primer a l'últim article, cosa que fa escampar els dubtes sobre la seva legalitat, que intencionadament s'havien estès les darreres setmanes.

Aquest decret que avui portem al Parlament per convalidar crea un fons que serveix per donar cobertura a servidors públics que estiguin enmig d'un procés judicial per alguna acció que hagin fet en funció del seu càrrec, perquè puguin defensar-se mentre dura el procés i sense que hagin de posar com a fiança els béns propis o que els embarguin els seus estalvis i pensions. Protegeix els servidors públics com fan totes les administracions de les democràcies del món occidental.

És un fons públic que complementa els riscos que la Generalitat no tenia coberts actualment –sí en el passat, fins la tardor del 17– i que ara cobrirem en favor dels funcionaris actuals i futurs; garanteix a les persones afectades el seu dret a la presumpció d'innocència i evita que es produeixin embargaments de patrimonis i estalvis sense haver estat jutjats. És un mecanisme per restablir l'espai de llibertat, per fer acció política a Catalunya sense la por, l'angoixa que fins ara hem viscut en aquests darrers temps.

D'acord amb la sisena i darrera recomanació del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, proposo als grups que votin favorablement la tramitació com a projecte de llei per incorporar les millores de redacció que proposa el Consell de Garanties Estatutàries i que en cap cas, com vostès saben –en cap cas–, modifiquen ni alteren el contingut del decret llei. Com que el decret llei ha estat a bastament explicat amb tota mena de compareixences públiques per part de membres del Govern i per part de mi mateix, em permetran que ara faci alguna reflexió al voltant del decret i del que hem après en les darreres setmanes.

Des de que era adolescent que tinc la consideració més alta de l'ofici de polític i de la vocació de servidor públic. Tinc les meves idees i conviccions, però naturalment respecto totes les altres –totes–, i cada vegada que arribo al Parlament, que tal com el defineix l'Estatut és el lloc que representa tot el poble de Catalunya, i cada cop que entro en aquest hemicicle carregat d'història, vull pensar que tots els membres d'aquesta cambra –tots, sense excepció– perseguim el bé comú i que tots creiem que la política democràtica és la forma més civilitzada, però també la més justa d'aconseguir-ho. Cada partit busca el bé comú amb les seves pròpies posicions, i és això el que enriqueix el debat i el que enforteix la democràcia.

Per això, senyores i senyors diputats, em costa tant d'entendre que algunes formacions com Ciudadanos o com VOX renunciïn amb tanta facilitat a la seva pròpia sobirania política. Perquè és això exactament el que estan fent, estan claudicant, estan renunciant a fer allò per al que els seus votants els varen elegir, que no és una altra cosa que fer política. Fer política és una cosa que és per allò que els ciutadans han escollit aquest Parlament. Ho fan aquí, en aquest Parlament de Catalunya, ho han fet amb aquest decret llei, amb tota mena d'esforços i fins i tot a correu, aviam qui

arribava abans a presentar una querella, però també ho fan al Congreso de Madrid i ho fan al Parlament Europeu, com ho han fet amb el president Puigdemont i amb els diputats Comín i Ponsatí.

Vostès, que es diuen liberals, potser per aquesta raó consideren que un procediment adequat de gestionar la cosa pública pot ser la subcontractació de certs serveis. Vostès han decidit subcontractar la seva feina als tribunals i a la fiscalia. (*Aplaudiments.*) Els hi dic sincerament, i els hi dic, creguin-me, amb tot el respecte: mai hagués imaginat que un dia vostès arribessin a pensar que podia ser una bona idea subcontractar el debat i la discussió política tot enviant-los als tribunals. Mai hagués imaginat que vostès, senyores i senyors de Ciudadanos i de VOX, arribessin a pensar de vostès mateixos que són redundants, que els seus escons i els seus sous públics són redundants, i que creguessin, com sembla que creuen, que la millor manera de desplegar el programa dels seus partits és subcontractant aquesta tasca als tribunals.

Mirin, Déu me'n guard de donar-los un consell, però vigilin, perquè quan els representants d'un partit polític es comporten com si creguessin que els altres poden fer millor que ells mateixos la seva feina, llavors la gent els deixa de votar. Honestament i humilment els proposo..., de veritat els hi dic, no és un discurs merament polític, els hi dic de veritat, estem començant la legislatura en aquest moment. Honestament i humilment els hi proposo que restitueixin la política al lloc del qual mai hagués hagut de marxar, és a dir, a aquest Parlament, perquè vostès són aquí per fer i tenir debats polítics i no per promoure judicis polítics.

Per acabar, no aprofitaré aquesta tribuna per contestar a moltes coses que s'han dit, perquè seria fer un mal ús d'aquesta tribuna, però sí que vull acabar explicant una última reflexió. Mirin, des de fa uns anys, des de que la decisió personal, la decisió individual, pacífica i democràtica de centenars de milers de persones, de dones i d'homes, va fer que canviessin les majories en aquest Parlament, el nostre país travessa moments transcendents, moments plens d'illusió col·lectiva, però també dissortats per a moltes persones. És aquesta una etapa que estic segur que els historiadors no passaran per alt. Molta gent, d'aquí a uns anys, mirarà enrere i veurà a on han estat, a on hem estat les persones, els partits, les entitats i les institucions de Catalunya. És important prendre decisions que resisteixin el pas del temps i el pes de la consciència de cadascú. I puc dir-los, amb tot el respecte que em mereix aquest Parlament, que aquest decret llei resistirà el judici, el judici i el pas del temps.

Els hi parlava dels moments que estem vivint. Mirin, de les coses pitjors que li poden passar a un país és que una part de representants de la ciutadania posi en marxa accions que conscientment, que deliberadament provoquin patiment i injustícia a persones innocents i que alimentin prejudicis i baixes passions per amenaçar, en una batalla desigual, persones, entitats i institucions; accions que forcin la veritat, i que forcin la veritat fins al punt de prostituir-la en portades, en titulars, en editorials... No fa falta haver llegit Maquiavel per adonar-nos quan s'està vivint una situació així i quins partits i quins poders hi ha al darrere.

Aquest decret llei, a més de ser just, evitarà el patiment de moltes famílies i persones honestes, fidels servidors públics escollits en el seu moment per aquest Parlament o pel Govern que hi hagués en el seu moment. Aquest decret llei, senyores i senyors diputats, permetrà avalar –sí, avalar– la presumpció d'innocència –és un dret fonamental de les persones– i ens ajudarà a fer minvar la subtil repressió de la por que ofega la legítima i democràtica acció política a Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

Gràcies, conseller. A continuació intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. El temps acordat en la darrera Junta de Portaveus per fer aquests posicionaments en aquests torns de paraula serà de deu minuts.

Començarem per la portaveu del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, president, conseller Giró, consellers i conselleres. Avui debatem el Decret llei 15/2021, relatiu a la creació d'aquest Fons Complementari de Riscos de la Generalitat de Catalunya. Les administracions, així com les persones físiques o jurídiques, doncs, tenen l'obligació d'assegurar els possibles sinistres que es puguin portar a terme degut a les seves actuacions. En aquest cas la Generalitat, per fer front evidentment a aquestes responsabilitats i obligacions legals de protecció dels servidors públics, té subscrietes pòlisses de responsabilitat civil per a la cobertura d'aquests riscos dels que tant parlem.

Tanmateix, i tal com diu el Govern en l'exposició de motius d'aquest propi decret que avui justament debatem, aquesta situació s'ha alterat i actualment es produeix una exclusió de determinats riscos de les pòlisses subscrietes. Quan tots els riscos no estan assegurats, a vegades pot ser, evidentment, per diferents motius. N'hi ha un de molt clar, que passa molt amb les asseguradores, que és, per exemple, en els casos de catàstrofes climàtiques, en les que moltes asseguradores no volen cobrir aquests riscos, no?

No seria el cas, evidentment, que ens ocupa. I la pregunta que probablement ens hauríem de fer és per què les asseguradores van desistir, en un moment determinat, d'assumir alguns riscos de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta crec que és la pregunta i que també ens l'hauríem de fer i a nosaltres ens agradaria respondre-la. Sembla ser –i això també ho podria confirmar el Govern– que, si no anem errats, el motiu va ser arran del 9-N, l'any 2014, que algunes assegurances van eliminar, van excloure alguns dels riscos de la Generalitat de Catalunya. Aquell moment, el 9-N, però també després, hem vist com el Govern de la Generalitat ha posat les institucions fora de la llei. I això evidentment permet o obliga a assumir uns riscos, per part de les asseguradores, als que no han volgut fer front.

I és aquí quan, evidentment, qualsevol risc ha d'estar assegurat. Si no ho fa algú privat, algú extern, ho ha de fer el propietari, en aquest cas, diguéssim, d'aquella actuació. Per tant, nosaltres, en aquest sentit, el que ens preguntem també és per què aquesta autoassegurança no es va fer l'any 2014, o el 2015, o el 2016 o el 2017. És a dir, s'ha hagut de fer set anys més tard.

Justament aquest motiu, el fet de que es faci avui i no es fes fa uns anys, quan es va excloure aquest risc de les assegurances de la Generalitat..., és justament aquest el motiu pel que nosaltres vam demanar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries. Teníem el dubte sobre si el decret llei era la millor fórmula per regular aquesta assegurança, aquesta autoassegurança que es feia la Generalitat de l'assumpció d'aquest risc. Diu el Tribunal Constitucional, en diverses sentències, que no pot haver-hi llei de casos singulars, lleis que vagin evidentment a regular un cas concret, és a dir, lleis *ad hoc*. I aquest era un dubte que evidentment ens va suggerir aquest decret llei un cop el vam poder estudiar.

És veritat que hem rebut l'informe molt just, ens l'hem pogut llegir ràpid. Sempre he dit –i m'ho han escoltat dir alguns diputat– que crec que no s'han de fer les coses així, que hauríem de donar-nos el temps necessari per madurar els informes, per madurar les lleis, per legislar bé, que és una de les funcions principals, evidentment, d'aquest Parlament. Però, en tot cas, ens hem llegit l'informe –hem intentat fer-ho amb molta precisió–, i és veritat que els dubtes que tenia el meu grup parlamentari s'han aclarit, ja que el Consell de Garanties Estatutàries, per unanimitat, ha determinat la legalitat del decret llei pel que fa a la Constitució i a l'Estatut de Catalunya.

Volem destacar, és veritat, un fet que no sempre es dona, però que volem destacar-lo, que és el fet de la unanimitat. És a dir, tots els membres del Consell de Garanties Estatutàries, doncs, han establert aquesta legalitat, i crec que tots els dubtes que

s'han suscitat, no només en el meu grup, sinó en altres grups parlamentaris, han quedat resolts. I crec que això és un aspecte positiu que nosaltres voldríem destacar.

Tot i això, el Consell de Garanties Estatutàries fa algunes recomanacions. Diu, i vull llegir-ho exactament, perquè no siguin paraules meves... Diu..., fan unes recomanacions «amb la finalitat de millorar la qualitat normativa del decret llei, i esvair de manera expressa determinats dubtes que suscita el redactat actual». Hi diu exactament això; és a dir, per millorar la normativa, per millorar el redactat, perquè no sigui ambigu, perquè quedi més clar, proposem uns canvis, unes modificacions.

Evidentment, aquest dictamen que arriba als grups parlamentaris, l'única manera que tenim els grups parlamentaris de poder esmenar aquests textos és a través d'un projecte de llei, de tramitar-ho com a projecte de llei, perquè saben vostès que els grups parlamentaris no podem fer decrets llei. Per tant, nosaltres volíem proposar i volem proposar, de fet, que això es pugui tramitar com a projecte de llei, per esmenar aquests dubtes que suscita el redactat actual.

Hem escoltat, per això, amb atenció el conseller Giró, a qui li vull agrair també la seva intervenció, sobretot aquesta predisposició a que això es pugui tramitar com a projecte de llei i, per tant, esmenar en aquest tràmit, doncs, aquests aspectes que diu el Consell de Garanties Estatutàries. Crec que el Govern, en fi, posa de manifest la seva voluntat de fer les coses bé, malgrat els errors que s'han comès també en tota aquesta tramitació. I ho volem dir així, perquè hi ha un aspecte d'aquest decret llei, que ha sigut la seva aplicació, que no ha estat la més encertada, no?, si ho volem dir d'una manera molt correcta.

Ens deia el conseller Giró que no havien trobat..., és veritat, no han trobat vostès cap institució financera que pugui fer front a avalar o pugui avalar aquesta operació, i s'han vist obligats, doncs, evidentment, a recórrer a l'ICF, com preveu el propi decret llei. És a dir, que és veritat que el decret llei ja preveu aquesta situació i, a més a més, excepciona perquè el mateix ICF pugui avalar persones físiques, que no ho diuen els seus estatuts. I, per tant, un cop la legalitat d'aquest decret llei això també està avalat, i crec que també val la pena dir-ho.

Ara bé, jo crec que hem assistit a un espectacle que no seria el més idoni o més propi de servidors públics, ja que hem vist com el Govern s'ha hagut d'esmenar en vint-i-quatre hores, no?, i aquí, doncs, el conseller Giró, el dia 20 i 21 de juliol, vam veure com ens deia una cosa i la contrària amb molt poques hores de diferència.

El 20 de juliol deia: «Les entitats financeres amb les que hem contactat no han validat aquesta operació i es tracta d'una operació que no té una trava tècnica, ni comercial ni jurídica.» Hem vist que jurídica és veritat que no la té, segons el Consell de Garanties Estatutàries. Però el que deia és que no volien..., diu: «Però no volem posar en risc l'operació a través de l'ICF, amb cap professional de l'ICF, i, per tant, doncs, no farem aquesta operació a través d'aquest institut.» El dia 21, en seu parlamentària –ho deuen recordar vostès–, el conseller Giró ens deia que havia parlat amb el president Aragonès i que, finalment, això sí que es faria a través de l'ICF.

Bé, a nosaltres ens sembla que segurament no són les maneres, l'aplicació d'aquest decret llei probablement no s'ha fet com hauríem volgut i com cal a unes institucions que mereixen tot el seu prestigi i professionalitat. De fet, en la votació de l'ICF hem anat sabent al llarg dels dies, doncs, que no es va fer segurament com tocava. Dels sis consellers independents, tres van dimitir abans, altres tres van votar contràriament, i el conseller delegat, que és el màxim executiu de l'Institut Català de Finances, es va abstenir. És a dir, no sembla, evidentment, que haguem posat l'ICF en una bona situació; entre altres coses, perquè això ha minvat el seu prestigi i la seva credibilitat, no només la de l'ICF, nosaltres creiem també que la del propi conseller i la del president de la Generalitat, eh?

Creiem que no s'han fet les coses bé. L'aplicació d'aquest decret en concret no s'ha fet bé. I, per tant, nosaltres creiem que això també s'ha de dir. I segurament això és el que farà que la nostra posició amb relació a aquest decret llei avui sigui

d'abstenció. Creiem que no es poden permetre més errors com aquest, que malmeten les nostres institucions, i, per tant, els demanaríem que vostès intentin posar tots els sentits perquè fem les coses bé.

Igual com no podem permetre tampoc que demà, a la Conferència de Presidents, hi hagi una cadira buida. President Aragonès, permeti'm que aprofiti per dir-l'hi. Tots els presidents de comunitats autònomes demà seran a la Conferència de Presidents. Vostè és l'únic que no hi serà. Deia l'altre dia que no anirà a les trobades que serveixen per fer fotografies. A nosaltres ens sembla que és una certa falta de respecte dir això, quan hi van molts, tots els presidents i presidentes; hi van a fer una feina. I, per tant, per respecte als altres crec que hauríem de ser també nosaltres respectuosos. No crec que el lehendakari Urkullu vagi a fer-se cap foto, va a una reunió en la que es parlarà de dos temes fonamentals: un, la modificació necessària del nou model de finançament, i, dos, justament el repartiment, la distribució dels fons europeus a través de les comunitats autònomes.

Ens sembla que és important ser a tot arreu on se'ns demana. De fet, ahir, el conseller Giró va estar al Consell de Política Fiscal i Financera. Ens sembla que és l'obligació de qualsevol responsable polític anar a representar els catalans allà on se'ns convoca, allà on se'ns demana. I, per tant, nosaltres el que voldríem és que Catalunya, que és una veu rellevant a l'Estat espanyol, que és una veu rellevant a Espanya, doncs, tingui l'espai que es mereix; que se'ns escolti, que puguem dir la nostra i que no quedem en un racó on ningú ens tingui en compte. Creiem, de veritat, president Aragonès..., té encara unes hores per pensar-s'ho i, si no, també perquè hi pogués enviar algú. Crec que hauríem d'aprendre dels errors, d'aquest que hem comès també, en part, amb l'aplicació d'aquest decret llei, però també en altres, com aquest, que ens sembla que no aportarà cap element positiu a Catalunya; al contrari, creiem que ens perjudicarà.

Per tant, aquesta és la nostra posició pel que fa al decret, pel que fa a la seva aplicació, que crec que no ens deixa en molt bona posició, i, per tant, volem, doncs, d'aquesta manera, marcar també quina serà la nostra votació d'aquest decret llei.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari VOX, té ara la paraula el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gracias, presidenta. Buenas tardes. Mire, quieren aprobar este decreto ley que crea un fondo complementario de riesgos con 10 millones de euros para cubrir la fianza de 5,4 millones que pide el Tribunal de Cuentas a decenas de cargos y excargos de la Generalitat. Bravo, lo nunca visto.

Dicen que este fondo tiene como principal objetivo proteger a todos los servidores públicos en el legítimo ejercicio de su cargo. ¡Mentira! Este fondo tiene como objetivo proteger a los políticos implicados por el gasto irregular del proceso separatista, y encausados por el Tribunal de Cuentas.

¿Por qué estos dirigentes separatistas están encausados por el Tribunal de Cuentas? Pues, miren, por falta de control, por pagos injustificados, por inexistencia de documentación acreditativa de los gastos, por irregularidades en los procedimientos de liquidación presupuestaria, por irregularidades en los contratos y por destinar recursos a actividades vinculadas al proceso rupturista que exceden de sus competencias. Aquí se incluyen contratos con entidades internacionales, dispendios, viajes, hoteles, incluso la compra de un móvil para una persona que no forma parte ni de la Administración; conferencias, comilonas con periodistas extranjeros, presentaciones de libros, incluso exhibiciones de *castellers*, todo para potenciar el proceso separatista con el dinero de todos los catalanes.

Y por eso el Tribunal de Cuentas reclama unas cantidades: 5,4 millones de euros, que deben devolver a la Generalitat los responsables directos, y que mientras dure el proceso tienen que avalar con sus propios bienes particulares. Y, claro, se protegen entre los amigos separatistas y buscan la fórmula de que la Generalitat, con el dinero de todos, avale a estos dirigentes separatistas que nos deben un buen dinero a todos los catalanes.

Total, que entonces empieza el Giro de los avales, el Tour de irregularidades, con la vuelta de tuerca de la estafa separatista. Primero, han pretendido buscar una entidad financiera nacional que avalase las cantidades reclamadas con el contra aval de este fondo de la Generalitat; evidentemente, no la han encontrado. Segundo, buscar un banco extranjero para que entrase en la operación; por supuesto, tampoco lo han encontrado. Tercero, anunciaron que renunciaban a que el Institut Català de Finances se encargara de los avales, todo para proteger a sus trabajadores y a sus familias; evidentemente, también recularon. Y ante el evidente fracaso, obligaron al Institut Català de Finances, previa pelea entre Junts y Esquerra, a tomar esa decisión de avalar con este fondo. Por eso dimiten, antes de tomar la decisión, tres miembros, haciéndose un clásico ya de esta cámara, que es hacer un Alonso Cuevillas. Y, quinto, evidentemente, el Tribunal de Cuentas pone en duda la legalidad de este aval, y, antes de decidir si lo acepta o no, eleva la instructora una consulta a la Abogacía del Estado. Y en eso estamos. Ahora ha aparecido este dictamen, que evidentemente nosotros le damos la misma firmeza y la misma credibilidad que le damos a quienes nombraron a los miembros de ese *consell*.

En resumen, ustedes buscan que Antonio, Lluís, Eva, Laia, Fernando, Roger, o sea, todos los catalanes, paguemos sus fechorías. Eso es lo que están buscando, que todos paguemos sus fechorías; que con el dinero de todos –10 millones de euros– paguemos lo que ustedes han malgastado y utilizado fraudulentamente. Espanya ens roba? No, los separatistas nos roban. (*Alguns aplaudiments.*)

Ustedes se han marcado lo que los veteranos entenderán: un Lola Flores. Lola Flores era muy maja y muy simpática, y ahí en los años ochenta, cuando Hacienda le reclamaba 40 millones de pesetas, dijo: «Los españoles somos 40 millones de personas. Si cada español me paga una peseta, se acaban mis problemas con Hacienda.» Mira, era hasta simpático y gracioso. Evidentemente, no sucedió; ningún español le dio una peseta, que suponía una donación, y ninguno quiso pagar esa multa de Hacienda que ella sola había contraído.

Pues bien, ustedes nos obligan a todos los catalanes a hacer un Lola Flores. I no es tan simpático. Y no es simpático, porque han malversado el dinero de los catalanes. Y con un decreto ley nos quieren obligar a todos los catalanes a pagar sus sanciones y sus multas. Y, como comprenderán, esto no es simpático ni divertido como lo de Lola Flores.

Miren, ustedes hablan de avalar, y que avalar no es disponer. Y avalar es disponer, es disponer de la propiedad. Si no, se lo preguntan ustedes al Registro de la propiedad o a las entidades bancarias, si uno puede avalar lo que no es suyo. Están avalando, con el dinero de todos, unas cosas particulares, porque ese es el objetivo final de ese fondo.

Y dice que lo pagarán cuando sean condenados finalmente. Ya lo veremos. Habrá que verlo, porque no es la primera vez que traicionan sus palabras. Pero lo que no es opinable ni discutible –y ya está sucediendo– es que la cantidad destinada al fondo, esos 10 millones de euros de todos los catalanes, serán para treinta y cuatro personas, altos cargos, y para tapar sus tropelías. O sea, que cada catalán vamos a poner de nuestro bolsillo 1,4 euros para ayudar a treinta y cuatro separatistas corruptos. El separatismo nos roba.

Y esos 10 millones no irán para temas de urgencia. Podrían dotarlos para esas pretensiones sociales que dicen tener, pero que pocas veces llevan a la práctica, que es ayudar a la gente que tiene dificultades a pagar sus recibos de luz, en el momento

de crisis sanitària, econòmica i social que estem vivint i que la llum ha pujat tant. O ajudar a aquestes persones que tenen problemes per pagar el seu lloguer o el seu préstec. Per això es podrien assignar aquests 10 milions d'euros i no per les seves faltes i les seves mentides.

Per tot això, els anunciam el que es pot esperar: el nostre vot en contra d'aquesta llei. I els recordem les nostres mesures judicials, que han consistit en: denúncia davant la fiscalia, querrel·la davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i un recurs davant el Tribunal Constitucional, que és, senyor Giró, el que realment valida la constitucionalitat o no d'una llei..., i no pas un consell de garanties estatutàries.

La querrel·la anirà dirigida als signataris de la llei per prevaricació i per malversació. Per prevaricació, per dictar resolucions sabent que són injustes, perquè dissenyen un fons a mida dels implicats en els costos irregulars destinats al projecte separatista, perquè ho fan amb caràcter d'urgència per l'imminent embargament de béns particulars d'aquests dirigents separatistes. I malversació de diners públics, que és una modalitat agravada de l'apropiació indeguda, perquè volen avalar responsabilitats d'uns polítics, d'uns pocs polítics, a càrrec dels pressupostos de tots. O sigui, assignar diners públics per interessos particulars, això és malversar; en aquest cas, els interessos dels perjudicats pel Tribunal de Comptes.

Senyor Giró, contesteu una mica aquestes al·lusions que ha fet el nostre grup parlamentari. Només als repúblicans bananers molesten els tribunals.

Senyors diputats, esteu a temps. Votem que no a aquesta llei. No roben més diners als catalans i, per suposat, molt menys per el seu projecte rupturista.

Moltes gràcies, bona tarda i bon estiu.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bon vespre. De fet, avui estem aquí perquè hi ha unes persones perseguides per un tribunal a les quals se'ls exigeix cobrir amb els seus propis béns i propietats el seu compliment del marc estatutari en nom del Govern de la Generalitat de Catalunya i no pas com a caprici o distracció personal. I ho han de fer amb el risc de dur-los a la ruïna familiar. L'Estatut d'autonomia vigent, aquell desmanegat, primer, per la retallada d'uns partits catalans; la posterior, pel Congrés dels Diputats, i la definitiva, pel seu Tribunal Constitucional, té ni més ni menys que divuit articles referits a l'acció exterior de la Generalitat, marc legal dins del qual s'ha desenvolupat l'acció institucional ara perseguida pel Tribunal de Comptes; des de l'atenció a les comunitats catalanes a l'exterior fins a la Unió Europea, la creació d'oficines a l'exterior, la signatura de tractats i convenis internacionals, la presència a la UNESCO, la projecció internacional de les organitzacions socials culturals i esportives i, si s'escau, la seva afiliació a entitats afins d'àmbit internacional.

Però és que és més, parlem del Tribunal de Comptes, un òrgan amb el nom de tribunal, malgrat que no n'és, ja que no pertany a l'àmbit judicial i on la majoria de vocals no són magistrats. I com recordava Carod Rovira fa pocs dies en un article, alguns dels cognoms representen el millor de cada casa. Mariscal de Gante, exministra de Justícia d'Aznar, filla de Mariscal de Gante, que va jutjar l'any 67 el conseller Mas-Colell; cinquanta-set anys més tard s'hi torna a trobar. Són els que van arxivar la venda a un fons voltor de milers de pisos socials per part de l'alcalde de Madrid, Ana Botella, entre els quals, el cunyat Manuel Aznar –tot queda a casa–; el vocal encarregat de fer el seguiment de les despeses dels governs autonòmics és ni més ni menys que un militar.

Tribunal de Cuentas amb membres del tot caducats, juntament amb el Consejo General del Poder Judicial, exponent d'allò que està realment caducat; la rancior de la seva noció d'Espanya, de la seva noció de democràcia i de la seva noció d'estat de dret. I és que estem aquí perquè l'anomenat «règim del 78» està immers en una crisi de legitimitat, que si bé no es tradueix en una crisi institucional de pèrdua de poder efectiu, tampoc és capaç de respondre a les necessitats dels pobles que hi viuen.

La modificació de la Constitució espanyola en ple agost de 2015 per incorporar-hi l'article 135, que assegura el pagament del deute públic als creditors bancaris per sobre dels serveis públics; la negació sistemàtica del dret a l'autodeterminació de Catalunya en pro d'una unitat d'Espanya bastida en exclusiva des dels valors del franquisme; la falta de garantia del dret a l'habitatge durant la pandèmia de la covid-19 perquè les patronals del negoci immobiliari i especulatiu es negaven a perdre beneficis; el pagament de milers de milions d'euros a la sanitat privada en ple covid-19, malgrat l'escassetat dels recursos, perquè la patronal de les mútues i les clíniques privades es negaven a atendre la ciutadania sense contraprestació econòmica, o les decisions judicials penals en contra dels drets d'expressió i manifestació d'aquells que critiquen aquest sistema i en formulen alternatives en són clars exemples.

Als Països Catalans, bona part de la potencialitat de l'independentisme s'explica per la capacitat que ha tingut d'oferir una alternativa de futur possible, tot i que de moment hagi estat inviable per la repressió. La lluita per la sobirania és, sobretot, un conflicte per la conquesta d'un dret col·lectiu, el d'autodeterminar-se, que sigui aixopluc i avenç de la resta de drets. La sobirania, la volem entendre sobretot com a eina col·lectiva i democràtica davant dels poders il·legítims constituïts per l'IBEX 35 i aquells qui els hi fan de majordoms.

Parlar avui de drets fonamentals als Països Catalans passa per resoldre la qüestió central i profunda de la sobirania, expressada mitjançant el dret a l'autodeterminació, però també, indistriablement, per posar fi a la repressió que comporta la resistència contra les institucions que n'impedeixen l'exercici. És a dir, difícilment podrem reconèixer un marc de vigència plena d'un sistema de drets fonamentals mentre no es respecti el dret a l'autodeterminació, no s'hagi posat fi a la repressió i no s'hagin reparat totes les vulneracions de drets que ha causat la violència estatal.

I és que, com la majoria d'institucions i estats del món, l'aparell d'estat espanyol és també un niu de relacions constants de poder horitzontal i vertical, però amb una característica particular derivada del postfeixisme: està segrestat per la dreta i pel nacionalisme espanyol. I així s'explica que les respostes d'aquest règim a les demandes catalanes hagin estat repetidament negatives i judicials: la sentència del Tribunal Constitucional el 2010, que retallava l'Estatut referendat per la població catalana; la repressió contra la consulta del 9 de novembre de 2014; la violència policial contra el referèndum de l'1 d'octubre de 2017; la sentència del judici del procés als càrrecs institucionals i als presidents d'Òmnium i de l'ANC; la repressió massiva per les protestes de les sentències; l'activació d'una taula de diàleg que nega l'exercici de l'autodeterminació perquè és un límit constitucional, o la persecució que veiem avui, econòmica, de funcionaris i càrrecs públics per fer la seva feina.

Però aquí, avui, en donar resposta a això, el Govern ha anat tard. Fa mesos que sabíem que això passaria, però ha apurat el temps fins arribar aquí. I nosaltres no direm que es posa en risc l'ICF; nosaltres direm que fan el que toca i que, fet amb temps, potser ens podríem haver estalviat més d'un patiment d'encausades i encausats i familiars.

I, com hem dit abans, es fa el que toca perquè hi ha competències per a l'acció exterior. Però, com dèiem, han anat tard. Quants mesos fa que sabíem que arribaria aquest punt? Un cop més s'evidencia la manca d'estratègia antirepressiva, i, davant de les noves amenaces i els milers de persones represaliades, es fa indispensable una estratègia basada en la unitat i suport incondicional a les persones represaliades, en

una estratègia jurídica que inclogui la perspectiva política i en altes dosis d'internacionalització.

I, per anar acabant, el que no direm és que ens sorprèn la resposta de la banca privada, perquè podem afirmar que l'únic objectiu de la banca tradicional és la màximització dels beneficis a curt termini per als seus accionistes, encara que per assolir-ho hagin de prendre mesures que vagin en contra de l'interès general.

I per això no volem acabar sense recordar que ens cal una banca que aposti per potenciar financerament aquells sectors que es considerin estratègics pel bé comú des de l'Administració pública, encara que suposin un retorn de la inversió a llarg termini, perquè, de fet, bona part d'aquests projectes no tenen cabuda avui en la banca privada; una banca que prioritzi l'economia real, sostenible i arrelada, arrelada al territori enfront de les inversions especulatives, amb la reducció del risc de fallida bancària que comporta; una banca que sigui capaç de canalitzar l'estalvi d'empreses i famílies cap a una economia real i lligada al territori; una banca que serveixi com a element anticíclic, sobretot per paliar la manca de crèdit en l'economia productiva i reproductiva en períodes de recessió; una banca que garanteixi l'accés al finançament de les administracions i empreses públiques en condicions privilegiades.

I aquí no n'hi ha prou amb aconseguir una fitxa que només autoritzi l'ICF a actuar com a banc públic d'inversió. Cal crear un banc públic que tingui les mateixes eines que les entitats bancàries que conformen l'oligopoli financer a Catalunya.

Avui, nosaltres donem suport a aquest decret llei perquè entenem que és el deure, des de fa molt de temps, del Govern de la Generalitat. Però també avui aquí encoratgem el Govern a que es posi mans a les obres per crear realment una banca al servei de l'interès general com el que avui passa aquí.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Per què som aquí avui? Doncs avui hi som perquè també venim d'anys i anys en què l'única resposta al conflicte català ha estat la judicialització i la persecució i la repressió per part del Partit Popular.

També estem aquí, perquè des que hi ha hagut un canvi d'etapa al Govern de l'Estat s'ha pogut iniciar un procés d'acostament, de diàleg i de cerca de solucions polítiques, que, a més a més, un dels primers passos, i que hem pogut veure i que és molt important, han estat els indults, perquè amb la llibertat dels presos i les preses polítiques és l'única manera també de poder avançar cap a aquest diàleg i cap a aquestes solucions. Perquè hi ha una taula de diàleg que, malgrat que hi hagi qui li pesi, es posarà en marxa, avançarà, es podrà escoltar, es podrà parlar, hi haurà voluntat de trobar solucions i hi haurà voluntat de trobar acords. I nosaltres creiem que finalment donarà resultat i s'arribarà a un acord que podrà ser ratificat per la ciutadania de Catalunya.

I perquè el Partit Popular això no ho suporta. No ho suporta, no ho pot resistir. No pot suportar que s'estigui desbloquejant una situació que ells hi han posat tants esforços i tants mecanismes perquè estigui bloquejada. Ni el Partit Popular ni, evidentment, els seus socis del «*trifachito*» de Colón. I per això estan intentant utilitzar tots els òrgans i tots els tribunals polititzats que tenen per fer fracassar aquesta nova etapa del diàleg. I l'exemple del Tribunal de Cuentas n'és un més; com ho ha sigut també la campanya de recollida de signatures, que ha fracassat estrepitosament, contra els indults i que han hagut de retirar, perquè ja no és el moment del bloqueig, és el moment del desbloqueig i de les solucions.

Seguim tenint un sistema judicial que està completament bloquejat, que el Partit Popular s'oposa al seu desbloqueig, perquè vol continuar controlant el Consejo General del Poder Judicial, el Tribunal Constitucional, el Tribunal Suprem i el Tribunal de Cuentas, perquè allò que no guanyen a les urnes ho volen mantenir als poders judicials de l'Estat; uns poders judicials que des d'Europa mateix s'ha posat en qüestió la seva independència, com ha passat amb un informe del Tribunal de Cuentas Europeu, que claríssimament ha dit que hi havia molts dubtes sobre la imparcialitat del Tribunal de Cuentas de l'Estat espanyol.

Nosaltres estem aquí, estem debatent aquest decret perquè és una resposta que ha tingut el Govern de la Generalitat de Catalunya per respondre a aquesta situació de persecució d'aquestes persones que van exercir l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya. Tenim un tribunal de *cuentas* que està perseguint tècnics i polítics que van exercir les competències que tenia la Generalitat de Catalunya per fer acció exterior.

I, mirin, jo amb el senyor Mas-Colell, doncs, segurament no hi coincideixo gens, no m'agrada el que va fer quan va ser conseller, va ser un dels artífexs de les retallades. Ens hi vam oposar i ens hi vam confrontar. Però això no fa que el que ell estigués fent en aquell moment no fos el que havia de fer com a conseller d'Economia. Que amb el senyor Albert Royo, segurament jo tampoc comparteixo molt de l'enfocament de l'acció exterior que té el senyor Albert Royo, jo hagués fet una política d'acció exterior diferent a la que ell va fer. Però això no treu que ell estava exercint les seves competències en el càrrec. I que el que s'està fent ara és una persecució política per part d'un òrgan que, ja s'ha dit, no està conformat per jutges per molt que es digui «tribunal».

El Tribunal de Comptes és un nou intent de posar pedres en el diàleg i en la trobada de solucions, en avançar cap a les solucions. I serà un nou intent que també fracassarà, perquè seguirem avançant cap a aquestes solucions. Un tribunal de *cuentas*, que també ja s'ha dit, on set dels onze consellers són «amiguitos» del Partit Popular, on mai hi ha hagut un president que no fos posat pel Partit Popular, on hi han familiars d'expresidents del Partit Popular; un tribunal de *cuentas* que té zero confiabilitat i garanties de la seva imparcialitat.

Per això nosaltres..., ja fa temps, des del 2017, que ja es va presentar al Congrés una iniciativa justament per despolititzar el Tribunal de Cuentas, perquè necessitem un *tribunal de cuentas* que realment pugui ser garant, que pugui exercir les seves funcions, unes funcions que són molt importants, perquè són les de control dels comptes públics i de que els funcionaris i càrrecs públics exerceixin amb correcció i des del respecte a les institucions i amb transparència i amb un bon ús dels recursos públics. Però és que no és el cas, no és aquest Tribunal de Cuentas, i el que estem vivint i el que estem debatent avui ho demostra.

Hem d'avançar també cap a la despolitització del Tribunal de Cuentas, i això és una feina que s'ha de fer també al Congrés dels Diputats i diputades, i des d'aquí el compromís del nostre grup per avançar cap a això.

I ara sí que passem a parlar una mica del decret en concret, del decret que es porta avui a convalidació, que és el decret referent als avals del Fons Complementari de Riscos. Nosaltres creiem que és un fons que és legalment viable i que sobretot, tal com es va proposar en un inici, com un sistema de contraavals..., hem vist el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que totes hem estat esperant mirant el rellotge, crec, perquè l'esperàvem per poder acabar aquest debat, aquesta votació, i per poder acabar el darrer Ple d'aquest període de sessions.

El dictamen ha vingut a avalar-ne la forma i el fons. És cert que ha fet unes recomanacions que nosaltres considerem que s'hi haurien d'incorporar. Per això també ho anàvem a demanar –i, en aquest cas, el mateix conseller ho ha dit–, i nosaltres votarem a favor de la tramitació com a projecte de llei. Agraïm que també hi hagi la voluntat d'incorporar aquests suggeriments i aquestes propostes de millora que fa el Consell de Garanties Estatutàries.

Per tant, entenem què s'ha fet, entenem per què s'ha fet, entenem el moment en el qual s'ha fet; no ens acaba d'agradar el com. No ens acaba d'agradar com s'ha fet i com això pot afectar l'Institut Català de Finances, una institució que des del 1985 ha demostrat la seva capacitat de treballar pel desenvolupament de l'economia, per enfortir l'economia, per enfortir la capacitat de crèdit del Govern de la Generalitat de Catalunya; una institució que estava a la base de la proposta de crear una banca pública en aquesta legislatura, tal com estava, precisament, en l'acord que el Govern..., bé, que Esquerra Republicana va signar amb la CUP.

I nosaltres creiem que ara això està compromès. Està compromès perquè el procediment no s'ha fet bé, perquè el Consell de Govern de l'Institut Català de Finances va tenir molts problemes per avalar la participació i que l'institut donés l'aval que se li estava demanant. De fet, amb els estatuts a la mà, la votació segurament no s'hi ajusta, exactament, perquè es demana que hi hagi una majoria de consellers independents, i, en aquest cas, els que van donar-hi suport i van decantar la balança eren els tres càrrecs polítics posats pel Govern.

Per tant, nosaltres creiem que aquest decret i la vinculació i com afecta l'Institut Català de Finances..., és una de les coses que no ens ha agradat com s'ha fet. És cert que també és un mecanisme que ens pot generar dubtes de com es pot arribar a utilitzar, en mans de segons qui. I això jo crec que és una cosa que hem de posar sobre la taula, que en mans de gent com la senyora Ayuso..., no sabem què podria arribar a fer, amb un mecanisme com aquest.

Per tant, sí que és cert que tenim algunes prevencions sobre com això pot acabar utilitzant-se. Entenem que es faci com s'ha fet i per què s'ha fet i en el moment que s'ha fet, i per això nosaltres ens abstindrem en la votació d'aquest decret. I esperarem la seva tramitació per poder-hi fer les millores necessàries.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Los representantes de los catalanes que voten «sí» a este decreto están votando «sí» a que en el futuro se robe impunemente el dinero de todos los catalanes. Y yo le voy a explicar el porqué de nuestro voto negativo a este decreto por parte de Ciutadans, y también les voy a explicar el porqué de nuestra denuncia a los directivos del ICF y también contra el Govern de la Generalitat, porque parece que el señor Giró no entiende muy bien cuáles son los mecanismos de un estado de derecho.

Pese a que el Consell de Garanties Estatutàries haya validado este decreto..., un *consell de garanties estatutàries* –todo hay que decirlo– configurado por Torra después de los fracasos que durante todo el *procés*, las resoluciones contrarias a los intereses del independentismo..., se configuró..., se nombró a personas nuevas. Ustedes no le hacían ni caso, al Consell de Garanties Estatutàries, en sus resoluciones contrarias al *procés*. Nosotros sí que respetamos el contenido respecto al parecer de la constitucionalidad y la estatutariedad del contenido de las leyes, porque esa es la función del Consell de Garanties, pero también es verdad que los informes no son vinculantes. Y no lo son para ustedes, pero tampoco para nosotros. Evidentemente, queda abierta la vía judicial; lo siento, señor Giró, pero queda abierta la vía judicial.

Nosotros creemos que los tribunales van a calificar este decreto de prevaricador y malversador, y, en suma, de delictivo. Yo nunca me he planteado si atracar un banco es constitucional y estatutario, pero yo creo que un atraco es un delito, y eso lo deben decir los tribunales.

Nosotros hemos denunciado a los directivos del ICF porque el dinero de que se dispone en el ICF está para ayudar al crecimiento económico, a los autónomos, a las pequeñas y medianas empresas, que ahora lo están pasando muy mal, con la crisis del covid. Está para promover la economía, para crear riqueza, para que se cree empleo, para que haya buenos salarios; esa es la misión del dinero público que usan los gestores del ICF. Y el deber de los gestores es cuidar de que ese dinero vaya para eso, porque lo administran para eso. No está en el objeto social del ICF dar fianzas a las personas físicas.

Y yo entiendo que muchos de los políticos actuales y también del Govern de la Generalitat nunca han trabajado fuera de la política, pero usted, señor Giró, sí que lo ha hecho, y yo creo que les podría explicar a sus compañeros qué es lo que ocurre cuando en una sociedad mercantil los órganos de dirección toman acuerdos que no son objeto del objeto social. ¿Saben lo que pasa? Que los accionistas les dicen: «Pero ¿dónde vas tú, directivo, metiendo dinero en algo que no es propio del objeto social de la compañía, para aquello que nosotros hemos puesto el dinero aquí?»

Y usted lo sabe muy bien, lo sabe muy bien porque ha trabajado de esto. Lo que pasa es que parece que, cuando se llega a la política, hay quien piensa que queda revestido de una capa de inmunidad, que lo que es válido en el mundo privado ya no es válido en la cosa pública. Y parece que los accionistas de una sociedad mercantil sí que tienen derecho a exigir, pero los ciudadanos parece que no les puedan pedir a ustedes explicaciones de lo que hacen con su dinero. Yo, señor Giró, que alguno no lo entienda lo puedo comprender, pero que no lo entienda usted..., eso yo no me lo creo.

Entonces, para nosotros... Nos hacemos una pregunta: si usted, señor Giró, y el señor Aragonès y los señores del Gobierno de la Generalitat creen que usar el dinero de todos los catalanes, que debería ir para crear riqueza y empleo y que la gente cobre su salario..., si creen que debe ir para afianzar gratis, fuera de mercado, absolutamente en unas condiciones fuera de mercado..., gratis, darles gratis, *gratis et amore*, a unos señores un dinero en contra de la ley, y siendo estas unas personas que sustrajeron el dinero de todos los catalanes. Y, además, no hay ni una sola entidad financiera privada que les quiera avalar.

Los responsables de la Junta de Gobierno del ICF que hayan votado favorablemente estos acuerdos están siendo investigados por la fiscalía a instancias de Ciutadans. Yo estoy seguro de que acabarán respondiendo ante la justicia por este abuso.

Y también doy las gracias a los tres sensatos miembros del ICF que votaron en contra de que un dinero que debía ir a crear empleo, salarios y riqueza vaya a proteger el bolsillo de Artur Mas y de otros, pues también yo creo que eso hay que agradecerlo. Y decirles: «No estáis solos, directivos leales y decentes, los que cuidáis del dinero de verdad, para lo que tiene que ir. No estáis solos; nosotros también votaremos como vosotros, hoy, en contra de esta vergüenza.»

Y esto me lleva también al tema del miedo, señor Giró. «Ejercer la política con miedo», dicen ustedes; «funcionarios con miedo». Oiga, yo no quiero que los funcionarios trabajen con miedo, señor Giró, señora Borràs; no quiero que los *mossos* estén temiendo qué va a pasar con sus jefes políticos; no quiero que los funcionarios de prisiones teman también al hacer su trabajo; no quiero que los profesores también estén pensando que se les vigila la ideología; no quiero que los servidores públicos, los servidores del ICF, piensen qué consecuencias tendrán si no se pliegan al *mainstream* nacionalista; yo no quiero que ningún servidor público tenga miedo por cumplir con su deber en Cataluña.

Y sí, señor Giró, yo quiero que los políticos y los servidores públicos que colaboren con ellos, con estos políticos que retuercen la ley, participan de ilegalidades y facilitan que los poderosos hagan lo que quieran con el dinero de todos..., yo quiero que teman por las consecuencias de sus actos. Y lo quiero en nombre de todos los ciudadanos, de absolutamente todos: de los ancianos que viven en las residencias, de los dependientes que siguen en las listas de espera, de los usuarios de sanidad que llevan

meses esperando atención, de gente que no tiene una vivienda digna y espera infructuosamente que la Generalitat ponga pisos y suelo público en alquileres sociales...

Quiero que los que saquean el dinero público tengan miedo de hacerlo; quiero que el veintitrés por ciento de personas en el umbral de la pobreza, que tienen problemas para pagar su alquiler o su hipoteca o los suministros o llenar la nevera, piensen que el dinero que no hay para ellos..., que sí que haya porque ustedes no se lo gastan en arreglarle el bolsillo al señor Mas o a otros políticos que se hayan pateado el dinero de estas personas que sí que lo necesitan.

No hay ese dinero porque hay gobernantes irresponsables que se lo gastan y se lo hurtan a quien de verdad lo necesita. Y es una vergüenza que partidos ciertamente populistas como Podemos o revolucionarios intransigentes como la CUP, que se dicen de izquierdas, sacrifiquen a los más débiles en el altar de los poderosos dirigentes del *procés*, que buscan impunidad para sus bolsillos.

Antes nacionalistas extremos que de izquierda extrema, eso es así, pero es una vergüenza mayor si cabe, señora Romero –que ya veo que el señor Illa hoy se ha escondido y no ha venido–, que ustedes, los socialistas catalanes, hayan sido tan tibios defendiendo de este abuso a sus conciudadanos por conveniencia política, llegando a decir que veían este decreto muy legal, planteando una consulta al Consell de Garanties Estatutàries arrastrando los pies y de un contenido de *pa sucat amb oli*, para acabar anunciando que iban a apoyar este decreto si el *consell* lo validaba y anunciando aquí su abstención.

No dijeron ustedes en campaña que iban a indultar a los autores del golpe, pero tampoco dijeron en campaña que les iban a perdonar hasta el dinero que nos han robado. Es una vergüenza, señora Romero. Es una vergüenza (*alguns aplaudiments*) que no podamos contar tampoco con el Gobierno de España porque Pedro Sánchez prefiera garantizarse los apoyos de aquellos que están abusando del poder en Cataluña para mantenerse en la Moncloa. Antes que ser valiente, antes que cumplir con su deber, antes que marcar los límites a quienes son desposeídos de sus bienes, el señor Sánchez les gira la cara.

Pero, miren, nosotros somos los de Ciutadans, que hemos nacido en la adversidad y que estamos acostumbrados a remontar las corrientes contrarias del río como los salmones (*rialles*), y vamos a estar aquí presentes para que ustedes respeten la democracia y a todos los catalanes.

Mire, nosotros les denunciaremos en la fiscalía y les llevaremos al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña. Y yo les prometo, les prometo aquí, que, si esos millones de euros salen de las arcas públicas para ir a cubrir las responsabilidades de estas personas, ustedes van acabar en el banquillo de los acusados. Nosotros nos encargaremos de ello.

Y acabo ya. Cuando un régimen político se cree que, aunque sea con apoyo de gobiernos y mediante presión política, puede robar a la vista de todos con luz y taquígrafos por decreto, contra la lógica, la razón, la decencia y la democracia, ese régimen está condenado. Estará condenado en los tribunales, pero también por los ciudadanos y, desde luego, por la historia.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Asistimos estos días a un nuevo episodio del proceso separatista. Los episodios del proceso separatista se pueden clasificar en tres categorías: los cómicos y delirantes, que protagonizaba sobre todo Quim Torra; los ilegales y peligrosos para la convivencia, que por desgracia son la mayoría y de infausto recuerdo para todos y que todos tenemos en la cabeza, y luego están las tri-

quiñuelas, los atajos, los subterfugios, esos que ustedes agrupan bajo el epígrafe de «*les jugades mestres*», que es el caso que nos ocupa.

Hoy asistimos aquí a un nuevo intento de una *jugada mestra*. Cabe decir que todas sus jugadas maestras acaban siempre como el rosario de la aurora, y esta no será una excepción. Y es que son ustedes, muy a su pesar, fieles depositarios de la tan española tradición de la picaresca: se comportan como modernos lazarillos, que van haciendo agujeritos al botijo, creyéndose los más listos del mundo, hasta que el botijo les cae en la cabeza, y entonces todo son lamentos y lloriqueos.

Ahora resulta que, tras haber degradado e insultado al Consell de Garanties Estatutàries durante los últimos cinco años, lo reivindicamos para blanquear su nueva astucia ilegal. No haremos nosotros lo mismo a la inversa, sobre todo recordando que el Consell de Garanties Estatutàries defendió la legalidad los días 6 y 7 de septiembre, recordando que ustedes habían hecho un golpe a la democracia.

Pero es que, además, una cosa es el instrumento, un fondo de riesgo, que es a lo que se refiere el *consell*, con algunas correcciones severas y relevantes, pero otra muy distinta para qué pretenden ustedes usarlo. En su caso, no para cubrir riesgos futuros, sino para pagar delitos pretéritos; no para proteger a todos los funcionarios de la Generalitat, sino para pagarles la fiesta a treintaicuatro personas concretas. Y aquí estará la ilegalidad –no hoy–, cuando hagan eso. Y la cometerán sin duda. Y de ahí los problemas que tienen entre ustedes, y de ahí los problemas que se han vivido en el Institut Català de Finances, que saben perfectamente que lo de hoy es una cosa, pero que lo que harán a continuación es donde estará la ilegalidad. Lo saben perfectamente, y saben que lo que están haciendo es totalmente ilegal.

El señor Jaume Giró se convierte con este asunto en un pícaro español 2.0, pero añade a su acción política la inspiración de otra legendaria figura de nuestro acervo cultural e imaginario colectivo: el trilero de las Ramblas que te esconde la bolita mientras –eso sí– te muestra la mejor de sus sonrisas y te la intenta colar. Porque al final lo que hacen ustedes hoy aquí es lo siguiente: poner a las instituciones y los recursos públicos al servicio de presuntos malversadores. Como con la caja de resistencia ya no les servía, porque era voluntaria y nadie quería pagar más, ahora pretenden que todos los catalanes paguemos su fiesta. Y por ahí no vamos a pasar –por ahí no vamos a pasar–, y es importante que lo tengan claro.

Dos: acometen una malversación de la malversación. Como señalaba hace un momento, el decreto no protege a los funcionarios ante riesgos futuros, sino que blanquea delitos pretéritos con el dinero de todos. Es como si un conductor sin seguro provocara un grave accidente y todos los catalanes tuvieran que hacerse cargo y cubrir dicha irresponsabilidad e imprudencia de su propio bolsillo.

Y tres: obligan ustedes al Institut Català de Finances a empujones –porque fue a empujones– a crear un fondo de 10 millones de euros a la espera de que algún banco privado caiga en la trampa. Y aquí reside el fraude de ley. Tanto es así, lo del fraude de ley, que el pasado 20 de julio el señor Jaume Giró tuvo que reconocer, a su pesar, que su legendaria capacidad de seducción también tenía límites: ni un solo banco privado, ni uno –ni la Caixa d'Enginyers, siempre tan presta a estas movidas, que tiene mérito, la cosa–, quiso meterse en su embolado. Ni uno. Esta vez, señor Giró, le pillaron la bolita y no pudo hacer de trilero como nos ha acostumbrado.

Y, a partir de aquí, pues, ya sabemos: como es tradición en la casa, empezó la guerra entre ustedes; primero que no, luego que sí, acusaciones cruzadas de «traidores», «cobardes» y «*botiflers*» por doquier, y una huida hacia adelante peligrosa y absolutamente inmoral. Dimisiones en el Institut Català de Finances, tensiones entre funcionarios que se sienten y se declaran desprotegidos y que denuncian presiones indignas de un estado de derecho. Por cierto, presiones ejercidas por ustedes; no por nadie de la supuesta pérdida Madrid, como les gusta elucubrar, sino por ustedes. Y ahí se les debería caer la cara de vergüenza, por poner en esa tesitura a funcionarios públicos.

Porque si todo esto fuera tan legal como pretenden presumir hoy, nadie hubiera dimitido; porque si todo esto fuera tan ético, no estarían ustedes matándose entre ustedes –valga la redundancia– con semejante virulencia. Esta es una historia que ya la hemos vivido, que la hemos vivido en los últimos años y que, parafraseando a Gil de Biedma, es una historia que siempre acaba mal.

En definitiva, no avalaremos ni sus astucias ni sus *jugades mestres* ni su pretensión de que todos los catalanes paguemos sus delitos. Votaremos en contra del decreto que hoy presentan.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Elsa Artadi.

Elsa Artadi i Vila

Bon vespre. Gràcies, presidenta. Conselleres del Govern, diputades, diputats i, molt especialment, conseller Giró, gràcies per la feina i gràcies per la dignitat del seu discurs. (*Aplaudiments.*) Tanmateix, jo no puc començar de cap altra manera –i ja sé que ja ho heu fet aquest matí– que donant suport al president Torrent, al vicepresident Costa i als secretaris de l'anterior Mesa, l'Eusebi Campdepadrós i l'Adriana Delgado, perseguits per permetre debatre, per permetre votar en aquest Parlament el dret a l'autodeterminació, per permetre debatre i votar sobre la conducta reprobable del rei espanyol.

És una clara vulneració dels seus drets fonamentals, de la inviolabilitat a la qual tenen dret com a membres d'aquesta cambra –igual que tots vosaltres–, i quan no hi ha cap precedent en una democràcia real i consolidada en la que es persegueixin diputats i diputades per la tasca que fan en la cambra, per la tasca que fan en el seu Parlament. Perquè la separació de poders, la separació de poders que molts us poseu a la boca a l'hora de no criticar sentències aberrants de la injustícia espanyola, es basa en això, en que els tribunals penals no tinguin competència sobre allò que estem debatent en aquest Parlament. És un dels pilars bàsics de la democràcia. Sembla que sovint, massa sovint, ho estem oblidant.

I és per això que aquesta persecució de l'anterior Mesa, de l'actual Mesa, de tants membres d'aquest Parlament, per la feina que fem, és una aberració democràtica. I no deixa de sorprendre'ns encara avui –i alguns hi volem insistir, perquè no hi volem renunciar–..., no ens deixa de sorprendre que el Partit dels Socialistes del Salvador Illa –que, certament, aquesta tarda no ens acompanya– no reivindiqui elements tan bàsics de la democràcia i de la sobirania en una declaració que, cito textualment, diu: «El Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb la llibertat d'expressió i el lliure debat al Parlament de Catalunya. El Parlament de Catalunya es reivindica com un espai de debat lliure i es compromet a garantir el dret de les diputades i els diputats a debatre sense censura protegits per la inviolabilitat pels vots i les opinions emeses.» Això és el que no heu volgut signar.

I em semblava oportú fer aquesta prèvia, potser una mica llarga, perquè massa sovint i des de fa massa temps ens veiem obligats a sortir del que és el debat estricte del tema que portem, de la norma que volem aprovar, per poder contextualitzar l'interès, la necessitat i la urgència d'allò que volem aprovar. Perquè si aquest decret llei fos un decret llei normal, si aquest fos un parlament normal, si estiguéssim en un país normal, avui estaríem tenint un debat més o menys tècnic sobre els drets dels servidors públics, sobre aquest dret a la indemnitat que ara tots hem conegut; estaríem analitzant les pòlisses d'assegurança que té la Generalitat: què els hi manca, què els hi manca per aconseguir aquests drets, quina és la millor manera i el millor mecanisme i les implicacions financeres que tenen. I aquest seria un debat normal.

Però avui seguim lluny d'aquesta normalitat. I el debat que avui tenim, i els debats que espero que puguem seguir tenint, els fem gràcies també a una presidenta

del Parlament i una mesa del Parlament que estan deixant clar que no toleraran cap ingerència antidemocràtica en aquesta casa. També, avui, gràcies a tots ells.

Perquè el debat d'avui no va només del decret llei, ja ho estem veient; va de la repressió, va de la persecució de l'Estat espanyol a l'independentisme català i també va de com hi fem front amb mesures antirepressives. I per això volem agrair al conseller Giró la seva determinació per tirar endavant aquest decret llei i la seva determinació per fer el que és just per fer un pas més en intentar poder seguir fent política a Catalunya.

El que està fent el Tribunal de Cuentas en aquesta persecució política a trenta-quatre famílies –trenta-quatre famílies– bàsicament l'objectiu que té és que el Govern de Catalunya deixi de fer acció exterior, que estiguen calladets –sobretot, consellera Alsina–, que deixeu de molestar. I és una actitud desesperada i bastant immoral pel fet de sentir-se humiliats i de la pèrdua de reputació que estan tenint, del ridícul que estan fent a nivell internacional.

Però això no té res a veure amb l'independentisme, la culpa d'això no és de l'independentisme, a veure si obren els ulls d'una vegada. El resultat d'això és de quan empresones líders de la societat civil per desconvocar una manifestació pacífica, quan empresones la presidenta del Parlament per permetre fer un debat o quan persegueixes un govern democràticament escollit perquè han permès que la gent voti. Això i tantes i tantes altres aberracions que estan afectant més de 3.300 persones a Catalunya. Això és el que fa el ridícul.

I ara es pensen –perquè mai han entès re, ni avui ni el 2011 ni abans, i segueixen sense entendre re– que per generar i seguir generant aquesta por el problema desapareix. Però el problema no és l'independentisme, el problema no és la voluntat de la nació catalana de decidir el seu futur; el problema és tenir un estat espanyol que és autoritari i que és antidemocràtic.

I davant d'això hem de seguir fent accions com les d'avui, amb les quals no només ens hem de defensar, sinó que hem de seguir denunciant i hem de seguir portant davant de la justícia internacional..., i hem de seguir lluitant, igual que fa el vicepresident Costa quan porta a Nacions Unides la causa de la vulneració dels drets dels diputats –de tots els diputats–, igual que van fer els eurodiputats electes, i que van aconseguir –en el seu cas, el president Puigdemont, la consellera Ponsatí i Comín– ser eurodiputats gràcies al TJUE, i com serà el cas dels presos polítics quan arribin a Estrasburg.

És el mateix que passarà amb aquest atac del Tribunal de Cuentas, el mateix atac davant d'aquestes famílies. Però en el mentrestant també hem de seguir vetllant, i segurament hem de fer més esforços, i segurament ho hem de fer millor. Però, en aquest cas, el que s'està intentant fer és vetllar per aquestes trenta-quatre persones que l'Estat espanyol ha decidit arruïnar i destruir-los la vida.

Perquè el Tribunal de Cuentas –que el 2019 ja va fer un informe en el que se sustenta ara aquest espoli milionari a les trenta-quatre persones– està ple d'anomalies, està ple d'incompliments de la legislació, contradiu la doctrina del mateix TJUE, les despeses suposadament indegudes estan justificades amb notes de premsa, no s'ha donat tràmit d'allegacions... Aquest Tribunal de Cuentas, que ni és un tribunal i és un escàndol de nepotisme, ara, durant la liquidació provisional, també està amagant informació.

I, davant d'això, nosaltres seguim preguntant, a aquells que potser podrien tenir encara una esperança, si realment podeu estar callats, el Partit dels Socialistes, davant aquest espoli de 5,4 milions d'euros a trenta-quatre famílies, de les quals moltes les coneixeu, perquè van estar treballant per a un govern que tenia un pla de govern que era conegut, i que no va estar reconegut mai; que veníem d'unes eleccions en què l'independentisme havia guanyat amb uns programes electorals coneguts i reconeguts. No entenem que permeteu que us sembli correcte que el Tribunal de Cuentas s'atorgui la capacitat de decidir què pot fer i què no pot fer la Generalitat de Catalunya en funció de la ideologia que tenen els partits que estan al Govern.

Perquè en el que se sustenta tota aquesta causa és en la justificació que en l'acció exterior es parlava de l'actualitat política de Catalunya i del posicionament independentista del Govern català. Només faltaria! Però, quin cinisme és aquest? O és que els membres del Govern espanyol i els representants diplomàtics espanyols no han estat defensant posicionaments unionistes en fòrums internacionals titulats sobre el procés sobiranista? És que no ho han fet?

O què passa, que pots anar a fòrums internacionals, pots fer política exterior i parlar de la situació que passa a Catalunya si defenses l'unionisme, però no si defenses l'independentisme? (*Alguns aplaudiments.*) Perquè semblaria que només pots anar a parlar d'allò que li agrada al Tribunal de Cuentas. Però és que, si això és així, és la definició mateixa de «persecució política», tingueu-ho molt clar. Perquè, si no, on està el Tribunal de Cuentas, perseguint i investigant la gent d'Espanya Global, que s'ha dedicat, precisament, a fer això d'una manera descarada?

Segurament ho estan investigant amb tanta diligència i al costat de..., com van investigar el Banc d'Espanya de Mariano Rubio, la Guàrdia Civil de Luis Roldán, el cas Nóos, el cas Gürtel, el projecte Castor de Florentino Pérez, les autopistes radials de Madrid, les desviacions de l'AVE, etcètera. O segur que estan perseguint i estan investigant tan fort i amb tant entusiasme Espanya Global com els comptes opacs del rei emèrit espanyol.

I acabo. I em torno a adreçar al Partit dels Socialistes –perquè també amb la seva complicitat estan passant aquestes coses–, al senyor Illa, que no hi és, però, si no, m'adreço a la resta de diputats: realment creieu que Andreu Mas-Colell ha de pagar 2.950.980 euros? Jo sí que vaig treballar amb ell, i ho sap tothom, des del primer dia del 2011 fins al darrer dia del 2015. No vau aixecar mai ni una cella –i, si no, aneu a buscar el diari de sessions–..., no vau aixecar mai una cella sobre la política exterior que es feia en aquell moment. Mai. (*Alguns aplaudiments.*) Avui se'l persegueix perquè l'U d'Octubre vam fer un referèndum, perquè l'U d'Octubre vam votar i perquè l'U d'Octubre vam guanyar. I és per això que avui se'l persegueix.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bon vespre, diputats i diputades, conselleres, conseller. Començo amb una prèvia, perquè, si fa deu o quinze anys el Govern de la Generalitat hagués portat un decret similar al Parlament, hauria passat probablement com un tràmit més. I és que el decret que avui aprovem és relativament senzill i jurídicament poc controvertit. I, per tant, el que és inaudit és el context en el qual s'aprovarà aquest decret llei, un context de repressió i de *lawfare* contra el Govern de la Generalitat, que fa que avui aquest decret sigui imprescindible –és així, el fons que crea aquest decret llei és imprescindible– per garantir el normal funcionament de la Generalitat de Catalunya, és a dir, per poder fer acció política amb tranquil·litat.

I m'explico: aquest decret llei crea aquest Fons Complementari de Riscos per afrontar les obligacions legals que es puguin reclamar als treballadors públics en un procés judicial o administratiu per accions dutes a terme en l'exercici de les seves funcions i que no quedin cobertes per les pòlisses d'assegurances actualment contractades per la Generalitat. I això és necessari justament per garantir i protegir aquest dret d'indemnitat de les persones afectades en l'exercici de les seves funcions, almenys fins que no hi hagi un pronunciament judicial que declari amb caràcter ferm la seva responsabilitat disciplinària o la responsabilitat comptable o penal.

Per tant, aquest decret és absolutament necessari, perquè cap servidor públic es pot veure perjudicat per l'exercici de les seves competències. És així de senzill. I això és el que fa el Govern amb aquest decret. De fet, m'atreviria a dir, senyor Car-

rizosa, que el delicte seria no fer-lo, no fer aquest decret, no defensar els servidors públics.

No només és necessari, sinó que també és urgent, perquè ja han vist la situació de vulnerabilitat en què s'han trobat i es troben les persones afectades i acusades suposadament d'haver malgastat els recursos assignats a poder fer polítiques d'acció exterior per part de la Generalitat de Catalunya entre els exercicis 2011 i 2017: unes trenta-quatre persones, entre elles el president Puigdemont, el vicepresident Junqueras, el conseller Mas-Colell, també el conseller Romeva, Albert Carreras, Aleix Vllatoro, el secretari del Diplocat –Albert Royo– o la interventora de la Generalitat, sense anar més lluny –Mireia Vidal–, als quals se'ls reclamen fins a 5,4 milions d'euros en finances en pocs dies, i, per tant, se'ls ha deixat en una situació de desprotecció i d'indefensió.

Perquè realment el que han fet aquestes persones és haver fet la seva feina, i el fons, precisament, també té sentit per a situacions com aquestes. Per això, perquè és necessari i perquè és urgent, donarem suport a aquest decret llei. I volem explicitar també el nostre agraïment al Govern per haver-lo fet; específicament i especialment per haver-lo fet, al conseller Giró, i també a tot l'equip de l'ICF –l'Institut Català de Finances–, entre els quals també el seu president, l'Albert Castellanos.

Com deia, donarem suport a aquest decret. I, a més a més, ho farem encara amb més arguments després del dictamen, després de l'informe favorable del Consell de Garanties Estatutàries que acabem de conèixer, i que explicita, per unanimitat –i això cal recordar-ho i cal reivindicar-ho–, que la Generalitat està habilitada per crear un instrument de protecció dels seus servidors públics –com és el fons que preveu aquest decret llei–, que aquest decret és també plenament legal i constitucional. I, amb relació a la sisena conclusió, compartim, doncs, el compromís, que també ha explicitat el Govern, de poder fer les modificacions pertinents per millorar la qualitat normativa, i, per tant, que es pugui tramitar com a projecte de llei.

I permetin-me fer una referència a l'Institut Català de Finances, que aquests dies està a l'ull de l'huracà. L'ICF és un exemple de rigor i és un exemple de bona feina. De ser un banc destinat a finançar només el deute de la Generalitat i del sector públic, ha passat a ser una entitat bancària amb una cartera diversificada centrada en promoure capital pacient a projectes estratègics del país, a fomentar també l'emprenedoria, a fomentar la innovació; un banc de promoció econòmica equiparable a qualsevol institut d'algun altre país, a instituts similars d'arreu d'Europa. I això és el que és avui en dia l'ICF i el que volem que segueixi sent. I, per tant, treballarem per seguir fent els passos perquè es consolidi i perquè esdevingui també la banca pública del nostre país.

Torno al context que vivim a Catalunya, perquè sense aquest context no es pot entendre el que estem debatent avui, no s'entendria. I, per tant, no es pot obviar que el context aquest és la deriva repressiva de l'Estat, amb la qual ens ha respost davant la voluntat majoritària, davant del consens social al nostre país, de voler autodeterminar-nos, de voler decidir el nostre futur col·lectiu. L'única resposta que hem trobat per part de l'Estat en els últims anys davant les majories que hi ha al nostre país han estat la repressió i la persecució judicial i policial: presos polítics, exiliats i exiliades polítiques, persones afrontant processos judicials; centenars..., milers de persones encausades pel simple fet de ser independentistes. I ara també la repressió econòmica; l'últim a apuntar-se a la festa de la repressió és el Tribunal de Cuentas –m'hi referiré.

Però, justament, i davant d'aquest decret que el que fa és lluitar contra aquesta repressió, contra aquesta repressió pel simple fet de ser independentistes, ja hem vist com el braç polític de l'extrema dreta judicial –Partit Popular, Ciutadans i VOX– ja ha presentat o ha anunciat que presentarà querelles i accions legals per perseguir aquest decret. Perquè no saben fer res més que no sigui judicialitzar i amenaçar-nos a través dels tribunals –no saben fer res més.

I, clar, com que la fiscalia normalment «*te lo afina*», doncs ha admès aquestes querelles contra el decret i ha començat a investigar el que és sabut de tothom, que és que aquestes persones simplement van fer allò que els pertocava per les seves funcions, és a dir, una actuació ordinària dels membres de la Generalitat de Catalunya. I és que estem parlant d'això: una actuació ordinària de la Generalitat de Catalunya.

El que s'està qüestionant aquí és un fons legal –ja ha quedat absolutament acreditat–, creat de forma impecable –també ha quedat acreditat–, que té l'aval del Consell de Garanties Estatutàries i que serveix per cobrir unes fiances imposades a uns treballadors públics i uns alts càrrecs per haver fet allò que diu l'Estatut d'autonomia, és a dir, per haver fet acció exterior. Segons l'article 193 de l'Estatut, entre les polítiques públiques que pot fer la Generalitat s'inclou l'acció exterior.

Per tant, en aquest cas, a les trenta-quatre persones afectades per aquestes fiances milionàries... El tribunal no està fiscalitzant. No està, el Tribunal de Cuentas, fiscalitzant ni investigant comptablement aquestes despeses de la Generalitat; el que està fent és una reclassificació posterior de les despeses en funció de la seva orientació política. I això també ho denuncia el propi dictamen del Consell de Garanties Estatutàries del que hem tingut coneixement aquesta tarda. Diu, literalment: «Si hi ha algú que actua de forma irregular és el Tribunal de Cuentas, que, tal com es recorda en aquest dictamen, té una funció que no és punitiva, sinó de rescabament envers l'Administració perjudicada.»

Per tant, les sentències del 9-N al seu moment, les relacionades amb l'acció exterior que avui també ens ocupen, tenen una naturalesa clarament punitiva: es van fer per perseguir, a mode de venjança, els servidors públics del nostre país, i volent espoliar un patrimoni personal per cobrir unes despeses ordinàries i legals de la Generalitat en pro d'un suposat rescabament que ningú està reclamant. I això no es pot obviar.

Perquè el que malmet les nostres institucions, senyora Romero, o el que no podem acceptar, senyor Fernández, és que els càrrecs i els treballadors públics del nostre país facin la feina sota amenaces, que és el que està passant, el que ha passat els últims anys i el que està passant; que facin la feina, els servidors públics del nostre país –treballadors o alts càrrecs–, sota l'amenaça constant de la persecució judicial.

L'objectiu del Tribunal de Cuentas és emmordassar l'acció política del Govern de la Generalitat. Si no, com pot ser que les despeses de la Generalitat en matèria d'acció exterior fossin legals el 2017 en pressupostar-se, en executar-se, en passar el filtre de la intervenció?; quan el Ministeri d'Hisenda, fins i tot, en aquell moment, que en tenia el control, va revisar *a posteriori*, doncs, aquestes despeses?; quan el síndic de Comptes també va fer una fiscalització i no hi va observar cap illegalitat? Però, en canvi, ara sí que són il·legals. Com s'entén, això?

Poques institucions il·lustren tant la decadència del règim del 78 com el Tribunal de Cuentas: opac, patrimonialitzat, segrestat per una majoria conservadora i una cosmovisió directament hereva del franquisme, incapaç de complir amb la seva funció bàsica. Caracteritzat pel nepotisme, el Tribunal de Cuentas és un organisme administratiu –perquè no és judicial– especialitzat en absoldre amics i en perseguir rivals polítics. Només cal recordar els casos flagrants de l'Ana Botella –abans s'ha citat–, o quan el Tribunal de Cuentas es va declarar incapaç de trobar irregularitats en la corrupció sistèmica del Partit Popular, perquè deien que aquesta corrupció..., aquest tipus d'investigació estava més enllà de la capacitat del propi tribunal. No obstant, ara, amb un zel inaudit, sí que descobreix, suposadament, milions i milions de malversacions a la Generalitat de Catalunya.

Curiós, si més no, però molt fàcil d'entendre: són incapaços, el Tribunal de Cuentas, contra la corrupció dels seus amics del Partit Popular, però en canvi són els primers de la classe, són els protagonistes i els còmplices a l'hora de perseguir, en forma de repressió, l'independentisme.

El Tribunal de Cuentas, per tant, està generant arbitrietat i indefensió en una persecució política que només busca venjança mitjançant la ruïna econòmica de famílies innocents. Està aplicant l'estratègia de la por. I aquesta estratègia, aquesta activitat, és més pròpia d'un règim autoritari que no d'una democràcia europea, al segle XXI. I no ho diem només nosaltres; ho diuen també l'Associació Europea d'Advocats per la Democràcia o fins a trenta-tres premis Nobel i acadèmics de primer ordre que han donat suport al conseller Mas-Colell.

Acabo, presidenta. Sincerament, als que tant defensen l'Estat els hauria de caure la cara de vergonya, per defensar aquest Tribunal de Cuentas. Per això nosaltres donarem suport al decret impulsat pel Govern Aragonès i pel conseller Giró, perquè és una solució legal legítima i que també serveix contra l'estratègia que ens persegueix a través de la repressió, d'aquesta repressió econòmica del poder judicial i de l'Estat espanyol.

I, davant d'aquesta ofensiva, no ens resignem, ens defensarem amb aquests instruments, amb tots els instruments que tinguem a l'abast, amb fermesa i amb compromís de seguir explicant Catalunya al món, consellera, i amb la persistència per treballar per una república catalana on no hi hagin tribunals de *cuentas* que ens persegueixin.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. I, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entendrà que els vots afirmatius són favorables a la validació d'aquest decret llei i que, en canvi, els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a votar la validació del Decret llei 15/2021.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 15/2021 ha estat validat, amb 74 vots a favor, 19 vots en contra i 41 abstencions.

(*Aplaudiments.*)

D'acord, ara, amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar-lo com a projecte de llei. (*Pausa.*) Sí.

Per tant, ateses les peticions formulades pels diversos grups, votarem ara si aquest decret validat s'ha de tramitar com a projecte de llei.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, aquest decret llei es tramitarà com a projecte de llei, amb 127 vots a favor i 7 abstencions.

I, sense cap altre tema a l'ordre del dia, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.